

দয়াৰ পৰিত্ৰ নৈ

এই কাল্পনিক গল্পটোৱে চয়তানে কেনেকৈ মিছাৰে মানুহক অন্ধ কৰে আৰু ঈশ্বৰৰ দয়া আৰু
প্ৰেমৰ পৰা বঞ্চিত কৰে আৰু খ্ৰীষ্টই কেনেকৈ তেওঁলোকক মুক্তি দিয়ে তাকে দেখুৱায়।

জৰ্জ পেটাৰচন আৰু গেলেন কুৰাহৰ দ্বাৰা (George Patterson & Galen Currah)

**View and freely download this and other Paul-Timothy studies for novice
leaders of new Christian congregations from <http://www.paul-timothy.net/>.**

Copyright © 2004 by George Patterson

প্ৰথম অধ্যায়

লৰি আৰু ভিক্টৰে কেনেকৈ দয়াৰ নৈখন আবিষ্কাৰ কৰিছিল

ভিক্টৰ এখন সৰু চহৰৰ পৰা নগৰলৈ আহিছিল। তাতে তেওঁ লোহা পিতা বা ৰেলডিং কামটো তৎক্ষণাত শিকি লৈছিল। তাত তেওঁ বন্ধু-বান্ধৱৰ সঙ্গও বিচাৰিছিল। বন্ধু-বান্ধৱৰ ভিতৰত তেওঁ লৰি নামৰ এজনী ছোৱালী লগ পাইছিল। লৰিও ভিক্টৰৰ দৰে অলপতে নগৰলৈ আহিছিল।

তেওঁলোকৰ বন্ধুত্ব গাঢ় হ'বলৈ ধৰিলে আৰু ই বিবাহত পৰিণত হ'ল। লৰিয়ে তেওঁলোকৰ সাধাৰণ কোঠাটো ফুল আৰু আন আন স্ত্ৰীসুলভ সৰু-সুৰা বস্তুৰে সজাই প্ৰফুল্লিত কৰি ভিক্টৰক আচৰিত কৰি তুলিছিল। লৰিয়ে কিতাপৰ পৰা সৰু-সুৰা বহুতো জ্ঞান আহৰণ কৰিছিল। এদিন ভিক্টৰে লৰিক ক'লে, “তুমি অকল ধুনীয়াই নহয় লৰি, তোমাৰ বহুতো সৃজন শক্তিও আছে। প্ৰত্যেক দিনেই তুমি যেন তোমাৰ বিষয়ে আৰু জীৱনৰ সম্বন্ধে বুজিবলৈ নতুন নতুন সুযোগ আগবঢ়োৱা।” এইদৰে কৈ সি লৰিৰ দীঘল ক'লা চুলিটাৰীত হাত বুলাই পুনৰ কয়, “মই সঁচাকৈয়ে বৰ ভাগ্যৱান।”

তাই তাৰ মুখলৈ চালে। বিনা আপত্তিৰে গধুৰ দায়িত্ব বহন কৰা মানুহজনৰ প্ৰকৃত ৰূপ তাই দেখিবলৈ পালে। “আৰু তুমি বৰ ভাৱপূৰ্ণশীল, ভিক্টৰ” তাই নম্ৰভাৱে উত্তৰত ক'লে। তুমি গভীৰ ভাৱে সকলো কথা চিন্তা কৰা। আমাৰ জীৱন কেতিয়াও আমনিদায়ক নহ'ব। তুমিকেনেকৈ কও, তুমি সকলো কথা ভালদৰে উদ্ঘাটন কৰা।”

তেওঁলোকৰ সাধাৰণ সংসাৰখনত, সাধাৰণ জীৱনধাৰাত উদ্ঘাটন কৰি নতুনত্বৰ আৱিষ্কাৰ কৰি তেওঁলোকৰ জীৱন সুখৰ আছিল। এদিন কিন্তু ভিক্টৰ এক্কাৰমুখেৰে ঘৰ সোমাল। কোনেও ধৰিব নোৱাৰিলেও, লৰিয়ে ভিক্টৰৰ অন্তৰৰ কথাটো মুখমণ্ডলৰ প্ৰকাশ পোৱা কথাটো তৎক্ষণাত ধৰিব পাৰিছিল। “কি হ'ল?” তাই সুধিলে।

“মই কাম কৰা মেৰামতি কৰা দোকানখনত লোহা-পিতা মানুহৰ আৰু প্ৰয়োজন নাই। মই আন কাম এটা বিচাৰিব লাগিব।”

লৰি হঠাৎ বহি পৰিল। হাতদুখন খামুচি ধৰি দীঘল উশাহ এটা লৈ ক'লে, “আশাকৰোঁ সোনকালে কাম এটা পাবা। কাৰণ আমাৰ পৰিয়াল বৃদ্ধি হোৱাৰ পথত। মই গৰ্ভধাৰণ কৰিছো।”

তিনি সপ্তাহৰ পিছত ভিক্টৰ আৰু বেছি এক্কাৰ মুখে ঘৰ সোমাল। “আকৌ কি হ'ল?” লৰিয়ে সুধিলে।

“ক'তো লোহা-পিতা মানুহৰ প্ৰয়োজন নাই। অহা মাহত ঘৰভাড়া দিবলৈ পইচা নাই। সঁচাকৈয়ে মই বৰ চিন্তিত হৈছো।”

“মোৰো বহু কথাৰ বাবে চিন্তা হয়” লৰিয়ে কয়। “কেতিয়াবা ভাবো মই কৰা বেয়া কামবোৰৰ বাবে যেন ঈশ্বৰে মোক শাস্তিহে দিছে।”

“ময়ো প্ৰায় সেইদৰে ভাবো” ভিক্টৰে উত্তৰত কয়। মোৰ এজন সম্বন্ধীয় ভায়ে কৈছে যে কিছুমান তাৰ বন্ধুৰে এজন হিন্দু স্বামীক ধ্যানৰ বাবে লগ ধৰিব। আমিও গৈ চাওছোন, বহুদিন আমি তেনে কোনো ধৰ্মকে ভালদৰে মানা নাই।

“ভালেই হ'ব, মোৰো জীৱনৰ, আমাৰ জীৱনৰ প্ৰকৃত অৰ্থ বিচাৰি চাবলৈ মন গৈছে।” “তেনেহ'লে মই তাতেই তোমাক লগ পাম। মই প্ৰথমে আমাৰ ঘৰৰ মালিকক লগ ধৰিম, তেওঁ সেইফালেই থাকে। তেওঁক ঘৰৰ ভাড়াৰ বাবে কিছুদিন অপেক্ষা কৰিবলৈ কম। স্বামীক লগ ধৰাৰ ঠিকনাটো এইয়া। মোৰ কিছু পলম হ'ব পাৰে।”

ভিক্টৰে লৰিক দিয়া ঠিকনাটো পৰিস্কাৰ নাছিল। ফলত লৰি বেলেগ এটা ঘৰত উপস্থিত হ'ল। দুবাৰমুখত সুধিলে, “ইয়াতেই ধ্যানৰ বাবে মানুহবোৰ লগ হ'ব নেকি?”

“ধ্যান? অহ, ধ্যান বুলিলেই হয়তো কব পাৰি।” লৰিৰ বয়সৰ মহিলা এগৰাকীয়ে সম্ভাষণ জনাই ক'লে। ‘আপোনাৰ অলপ সোনকালেই হ'ল। মোৰ নাম জুলি। মোৰ স্বামী টিন'ই দলবিলাকক চলাই লৈ যোৱাত সহায় কৰে। আজিৰ এই দলটো চলোৱাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত। আহক, ভিতৰলৈ আহক। চাহ একাপ খাওক।”

বাকীসকল সোনকালেই আহিল। কিছুমানৰ হাতত বাইবেল আছিল। যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামত ইজনে সিজনৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা দেখি লৰি আচৰিত হ'ল। এগৰাকী বয়স্ক মহিলাই তেওঁ কেনেকৈ যীচুৰ প্ৰেমৰ কথা জানিলে তাক বৰ্ণাই ক'লে।

“মই ইমান পাপ কৰিছিলো যে ঈশ্বৰৰ দয়াই যে সেই সকলো ভাৰ লব সেই কথা মই জনা নাছিলো, কিন্তু.... তেওঁ আৰু কথা ক’ব নোৱাৰিলে। আনন্দৰ চকুপানী টুকি কান্দি উঠিছিল।

সমাজত কথা কোৱাৰ অভ্যাস নথকা এজন বয়সীয়াল মানুহে লাজকুৰীয়া ভাবে ক’লে, “কেইবাসপ্তাহ জুৰি আপোনালোকে মোৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল মোৰ এই “এম্ফাইচেমা” অসুখটো ভাল হ’বৰ বাবে। ঈশ্বৰে মোক সুস্থ কৰিলে। ডাক্তৰে মোক সুধিছিল, মই কি দৰৰ খাইছিলো বুলি। মই তেখেতক ক’লো, - মাত্ৰ প্ৰাৰ্থনা, যীচুৰ নামেৰে কৰা প্ৰাৰ্থনা।” ডাক্তৰজনে কৈছিল, “সেয়াই হ’ব নিশ্চয়। কাৰণ মই জনাত এই অসুখটো সম্পূৰ্ণৰূপে ভাল কৰিব পৰা একো দৰৰ নাই।

তেওঁ “প্ৰভুৰ প্ৰশংসা হওক” বুলি আপোনা-আপুনি চিঞৰি উঠিল। ওচৰতে বহি থকা লৰি আচৰিত হ’ল।

এজন যুৱকে তেওঁ সাক্ষ্য দি ক’লে, আপোনালোকে জানে মই কিদৰে নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যত ডুব গৈ আছিলো আৰু কেনেকৈ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টই মোক সেই অৱস্থাৰ পৰা মুক্তি দিলে।

তেওঁলোকে পুনৰ প্ৰভুৰ প্ৰশংসা কৰিলে। টিন’ই যুৱকজনক “ঈশ্বৰৰ দয়াত বাঢ়ি যাবলৈ আমি তোমাক সহায় কৰিম” বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে।

লৰিয়ে জুলিক ফুচফুচাই ক’লে, “আশাকৰো কোনেও মোক একো ক’বলৈ নকয়, এয়া মোৰ কাৰণে এটা নতুন অভিজ্ঞতা।”

“লৰি তোমাৰ মন গলেহে ক’বা।”

জুলিৰ স্বামী টিন’ এজন বিদ্যান লোক যেন মনে ধৰে। তেওঁক এজন ডেকা প্ৰবক্তা বা প্ৰফেচাৰ যেন দেখি। তেওঁৰ মোচ পৰিপাটীকৈ কটা আৰু দৃঢ়তা আৰু স্পষ্টভাৱে তেওঁ কথা কয়।

“এই মানুহজনক বিশ্বাস কৰিব পাৰি”, লৰিয়ে তেওঁৰ হাঁহিভৰা মুখখনলৈ চাই ভাবে।

টিন’ই দলটোক উদ্দেশ্য কৰি ক’লে, “দয়াৰ সম্বন্ধে ঈশ্বৰে কি কয় আমি বাইবেলত অলপ চাওঁক। ৰোমীয়া ৫ অধ্যায়ত কি আছে চাওঁক।” জুলিয়ে লৰিক বাইবেল এখন আগবঢ়াই দিয়ে, কিন্তু তাই ৰোমীয়া পুস্তকখন বিচাৰি নাপালে। “মোক সহায় কৰিবলৈ দিয়া” জুলিয়ে নম্ৰভাৱে ক’লে। লৰিয়ে মন কৰিছিল কেনেকৈ জুলিয়ে প্ৰত্যেকজনৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ স্বাস্থ্য, পৰিয়াল আদিৰ খা-খবৰ লৈছিল আৰু চাহ যাচিছিল। অতিথিসকলক হাঁহি আৰু অভ্যর্থনাৰে সহজ কৰি তুলিছিল।

নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ পৰা মুক্তি পোৱা যুৱকজনে অতিশয় মনোযোগেৰে পঢ়িলে, “য’ত পাপৰ বৃদ্ধি হয়, তাত দয়াৰ বৃদ্ধিও অনেক বেছি পৰিমাণে হয় যাতে পাপে মৃত্যুৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলেও দয়াই যীচু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি অনন্ত জীৱন আনে।”

টিন’ই দলটোক সুধিলে, “ঈশ্বৰৰ সম্বন্ধে ই কি প্ৰকাশ কৰে?”

ঈশ্বৰৰ অসীম দয়াৰ বিষয়ে তেওঁলোকে কিছু আলোচনা কৰে। তাৰ পিছত তেওঁলোকে পাল অনুসৰি টিন’ৰ “দয়াৰ নৈ” খনৰ পৰা পদবোৰ পঢ়িবলৈ ল’লে।

এগৰাকী বয়সস্থ মহিলাই আৰম্ভ কৰিলে। পূৰণা কাপোৰেৰে তেওঁক যথেষ্ট দুখীয়া যেন লাগিছিল। যিচয়া ৫৫:১ পদত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে “হে তৃষণতুৰ লোকবিলাক, তোমালোক প্ৰতিজনে জলৰ ওচৰলৈ আহাঁ। হে ধন নথকা লোক তুমিও আহাঁ, খোৱাবস্তু কিনা আৰু ভোজন কৰা” মই এই প্ৰতিজ্ঞাটো ভালপাওঁ।”

বেমাৰৰ পৰা আৰোগ্য লাভ কৰা মানুহজনে লাহে লাহে গীতমালা ৩৬:৮৯ পদ পঢ়িবলৈ ধৰিলে, “তেওঁবিলাক তোমাৰ গৃহৰ পুষ্টিৰ দ্ৰব্যেৰে তৃপ্ত হয়। তুমি তেওঁবিলাকক তোমাৰ আনন্দ নদীৰ জল পান কৰাওঁতা। কিয়নো তোমাৰ লগত জীৱনৰ ভুমুক আছে। তোমাৰ দীপ্তিতে আমি দীপ্তি পাম।”

বাইবেলৰ বিভিন্ন অংশ পঢ়োতে প্ৰত্যেকবাৰে লৰিয়ে অন্তৰত গভীৰ ভাবে কিবা এটা অনুভৱ কৰিছিল। দহ বছৰীয়া শিশু এটাই প্ৰকাশিত বাক্যৰ ২২:১ পদটো মুখস্থ মাতিছিলঃ “পাছে ঈশ্বৰ আৰু মেৰ পোৱালীৰ সিংহাসনৰ পৰা ওলোৱা স্ফটীকৰ নিছিনা উজ্জ্বল নদীখনো স্বৰ্গদূতজনে মোক দেখুৱালে। সেই নদীখন নগৰৰ আলিবাটৰ মাজেদি বৈ গৈছিল। সেই নদীখনৰ দুয়োপাৰে জীৱনবৃক্ষ আছিল। সেই বৃক্ষই প্ৰতিমাহতে এবাৰ, বাৰমাহত বাৰ বাৰ ফল দিয়ে। তাৰ পাতবোৰ জাতিবিলাক সুস্থ হ’বৰ বাবে।”

হঠাৎ এগৰাকী ৰংছটীয়া সাজ পিন্ধা ভদ্ৰ মহিলাই উঠি লাহেকৈ গুছি গ'ল। তেওঁ আলোচনাত একো ভাগ লোৱা নাছিল। তেওঁৰ মুখতো কোনো ভাৱ প্ৰকাশ পোৱা নাছিল। বয়সস্থ মহিলাজনে তেতিয়া যোহন ৭ঃ৩৭-৩৮ পদটো পঢ়ে। তেওঁৰ মাতত এটা আনন্দধ্বনি শুনা গৈছিল। “পাছে যীচুৱে থিয় হৈ বৰ মাতেৰে ক'বলৈ ধৰিলে ‘যিজনৰ পিয়াহ লাগে তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহি পান কৰক। তাতে মোত বিশ্বাস কৰাজনৰ অন্তৰৰ পৰা ধৰ্মশাস্ত্ৰই কোৱাৰ দৰে, জীৱনময় জলৰ নিজৰা বৈ যাব।”

তাৰ পিছত তেওঁলোকে দুই-তিনিজনৰে একোটা দল বান্ধি ইজনে সিজনৰ কথাৰে আলোচনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। “দলৰ মানুহবিলাকে কি আলোচনা কৰিছে, তুমি গম পাইছানে?” জুলিয়ে লৰি সুধিলে।

“ভালদৰে বুজা নাই। মই আগতে কেতিয়াও এই দয়াৰ নৈখনৰ কথা শুনা নাছিলো। কথাবোৰ বেছ মনত লগা।”

মেল বা মিটিংখনৰ প্ৰধান অংশটো শেষ হ'ল যদিও, কোনেও যোৱা নাছিল। কিছুমানে থিয় হৈ আৰু আন কিছুমানে বহা ঠাইতে বহি কথাবোৰ আলোচনা কৰিয়েই আছিল। জুলিয়ে তেওঁৰ স্বামীক ক'লে, “টিন’ এই দয়াৰ নৈখনৰ কথা তুমি আমাক অলপ বুজাই দিবানে?”

“নিশ্চয়, আনন্দৰে তেওঁ লৰিৰ সন্মুখত বহি পৰিল। কি বুলি আৰম্ভ কৰিব এই বুলি তেওঁ কিছুপৰ ৰৈ গ'ল। তাৰ পিছত এমোকোৰা হাঁহিৰে আৰম্ভ কৰিলে দয়া হ'ল মোৰ ভালপোৱা বিষয়। দয়া হ'ল তেওঁৰ উপাৰ্জন নকৰা আশীৰ্বাদ, ঈশ্বৰৰ পৰা। তেওঁৰ অসীম কৃপা, শুদ্ধ প্ৰেমৰ আশীৰ্বাদ। আমি একেবাৰেই অযোগ্য। যীচু খ্ৰীষ্টই যেতিয়া আমাক পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে, তেতিয়াৰ পৰাই তেওঁত বিশ্বাসৰ যোগেদি, আমাৰ পৃথিৱীত থকা জীৱনকালত আৰু পৰলোকতো তেওঁৰ দয়া পাই আছো আৰু পাই থাকিম। মই ইয়াক দয়াৰ নৈ বুলিছো কাৰণ বাইবেলত কৈছে “য'ত পাপৰ বৃদ্ধি হয়, তাত দয়াৰো বৃদ্ধি অনেক বেছি হয়। তাৰ উপৰিও বাইবেলৰ আন আন ঠাইত ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ পৰা বৈ অহা, সুস্থ কৰিব পৰা শক্তিৰ পানীৰে সৈতে এনে নৈৰ উল্লেখ আছে।

“আমি ইয়াক ক'ত পাম?” লৰিয়ে সোধে।

“আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা প্ৰভু যীচুক পাপৰ ক্ষমাৰ বাবে বিশ্বাস কৰক। পিতৃ ঈশ্বৰৰ পৰা পবিত্ৰ আত্মা আহে আৰু যিসকলে বিশ্বাস কৰে তেওঁলোকলৈ পৰিপূৰ্ণ ভাবে জীৱন আনে। লৰি, তেওঁ তোমাক, নতুন, পবিত্ৰ, সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিপূৰ্ণ আৰু অনন্ত জীৱন দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। ঈশ্বৰে এই ঐশ্বৰ্য্যজনক দান বিনামূল্যেই দিছে। যোহন ১৪ঃ১৬-১৭ পদত কৈছে প্ৰভু যীচুৱে স্বৰ্গত থকা তেওঁৰ পৰাক্ৰমী পিতৃ ঈশ্বৰৰ ওচৰত আমাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা জনাইছে আৰু তেওঁৰ পবিত্ৰ আত্মাক আমাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে। তেৱেই দয়াৰ নৈ, যি আমালৈ ঈশ্বৰৰ দয়া কঢ়িয়াই আনে।

“মই এই কথা কেতিয়াও শুনা নাছিলো” লৰিয়ে স্বীকাৰ কৰে। “মই মাত্ৰ শুনিছিলো যে ঈশ্বৰে আমাৰ ভাল আৰু পাপ কৰ্মৰ বিচাৰ কৰিব। মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে বা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে কিয় এনে দয়াৰ কথা নক'লে, বুজি নাপাওঁ।”

বাইবেলে কৈছে যে আমাৰ প্ৰধান শত্ৰু ছয়তানে আত্মিক সম্বন্ধে আমাক অন্ধ কৰি পেলায়, টিন'ই বুজাই কয়।” দয়াৰ অবিৰাম ভাবে বৈ যোৱা অনুগ্ৰহৰ পৰা ছয়তানে আমাৰ দৃষ্টি আনফালে আকৰ্ষণ কৰে। ঈশ্বৰে, মানুহে বুজিব নোৱাৰা তেওঁৰ অসীম জ্ঞানেৰে ছয়তানক এনে কৰিবলৈ সুবিধা দিয়ে। আমাৰ বিশ্বাসৰ পৰীক্ষা ল'বলৈ ঈশ্বৰে ছয়তানক আমাক মিছাৰে ভুলাবলৈ সুবিধা দিয়ে। আমি ছয়তানক প্ৰতিৰোধ কৰিব লাগে আৰু ঈশ্বৰৰ দয়াৰ নৈ আমাৰ জীৱনত বৈ যাবলৈ দিব লাগে। কিছুমান মানুহে ছয়তানৰ মিছা কথাবোৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ ইচ্ছুক হয় কাৰণ তেওঁলোকে ঈশ্বৰক তেওঁলোকৰ অন্তৰত আহিব নিদিয়ে আৰু নিজৰ জীৱন নিজেই নিয়ন্ত্ৰণ কৰাটো বিচাৰে। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ আত্মাক তেওঁলোকৰ বিশ্বাস ভাবটো আয়ত্ব কৰিবলৈ নিদিয়ে। ত্ৰাণকৰ্তা যীচু খ্ৰীষ্টক গ্ৰহণ কৰাত ঈশ্বৰৰ যি প্ৰেম সেই প্ৰেম যেন আপুনিও আবিষ্কাৰ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে আমি আপোনাক সহায় কৰিবলৈ যেন দিয়ে।

লৰিয়ে জুলিক সুধিলে, “আজি সন্ধিয়া আপোনালোকে ইয়াত যি যি কৰিলে এইদৰেই আপোনালোকে ধ্যান কৰে নেকি? আপোনাৰ ঘৰৰ গিৰিহঁতো কোনোবা স্বামীৰ ওচৰলৈ গৈছিল নেকি?”

“ওহো নহয়, স্বামীৰ শিষ্যসকল ৰাস্তাটোৰ সিপাৰে গোট খাইছে। তেওঁ আৰু তেওঁৰ শিষ্যসকল বৰ্তমান এতিয়া ভাং খাই টং হৈ আছে নিশ্চয়, কিছুমানে হয়তো আৰু বেয়া নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰিছে। আমি খ্ৰীষ্টিয়ান, আমাৰ এইটো এটা সৰু কেন্দ্ৰ, এটা সৰু মণ্ডলী বুলিব পাৰি। আপুনি ভুলতে ইয়াত আহি পালে নেকি?”

“এইটো বৰ সৌভাগ্যজনক ভুল। মই আগতে এনে আনন্দ, এনে প্ৰেমৰ নিদৰ্শন দেখা নাছিলো।”

দ্বিতীয় অধ্যায়

কেনেকৈ ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে অনন্ত পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ নিশ্চয়তা পাইছিল

ঘৰত আহি লৰিয়ে ভিক্টৰক ঈশ্বৰৰ এই আচৰিত দয়াৰ নৈখনৰ কথা বুজাব ধৰিলে। “ই বৰ ডাঙৰ। স্বামীজনে, মানে খ্ৰীষ্টিয়ান গুৰুজনে, জানো তেওঁলোকে যি বুলি কয়, কৈছিল যে এই দয়াৰ নৈখন ইমান ডাঙৰ যে আমাজান, নীল নদী আৰু গঙ্গা নদী এই আটাইকেইখন একেলগ কৰিলেও সিমান বহল নহয়।”

“তুমি কি কৈছা? পৃথিৱীত এনে নদী নাই” ভিক্টৰে ক’লে।

“তেওঁলোকৰ চলাওঁতাজনে, কৈছিল যে এই দয়াৰ নৈখন আমি ইয়াৰ পৰা খাব পৰাকৈ আমাৰ ওচৰেদি বৈ গৈছে কাৰণ ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মা আমি উশাহ লোৱা এই বতাহৰ দৰে আমাৰ চাৰিওফালে নিচেই কাষতে আছে।”

“তেওঁলোক খ্ৰীষ্টিয়ান নেকি?”

তেওঁলোকে কৈছিল যে তেওঁলোকে যীচু খ্ৰীষ্টক ভালপায়। তেওঁলোকে তেওঁৰ সম্বন্ধে বহুত আলোচনা কৰিছিল। ঘৰৰ গৃহস্থ টিন’ই কৈছিল যে যেতিয়া আমাৰ ঈশ্বৰৰ বিশ্বাস দুৰ্বল হৈ পৰে তেতিয়া আমি ছয়তানৰ মিছা কথালৈ কাণ দিও আৰু জীৱনময় পানীৰ পৰা চকু আতৰাওঁ। আমাৰ আত্মা তৃষ্ণাতুৰ হয়। আমাৰ আত্মিক জীৱন শুকাই যায়। তেওঁ ইয়াকো কৈছিল যে যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দয়াত আমি সন্দেহ কৰো তেতিয়া আমি বিধিৰুদ্ধ হৈ পৰো।

“ৰবা, মই বুজিব পৰা নাই” ভিক্টৰে প্ৰায় চিঞৰিয়েই ক’লে। তোমালোকে তাত কি খাইছিলো? তেওঁলোকে নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰিছিল নেকি? বিধিৰুদ্ধ বা লিগেলিষ্টিক হোৱাৰ মানে কি বুজাব খুজিছে?”

“ইমান প্ৰশ্ন! মই ভাবো তেওঁলোকে ক’ব খুজিছিল যে আমি কিছুমান অলাগতিয়াল, অদৰকাৰী ধৰ্মীয় নিয়মবোৰ পালন কৰি নিজকে ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো। আমি ঈশ্বৰৰ দয়াৰ নৈখনৰ পৰা আঁতৰি আহো আৰু আনকো বিনামূলীয়াকৈ পিবলৈ বাধা দিওঁ। আমাৰ অন্তৰত কৰা ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যৰ সলনি আমি মানুহৰ নিয়ম-কানুন বা ধৰ্মীয় কাৰ্য্যবোৰতহে আস্থা দিওঁ।”

“তেওঁলোকে বৰ উগ্ৰ ধূপ-ধূনা জ্বলাইছিল নেকি? নানাধৰণৰ আবৰি নক্সাৰে সজাইছিল নেকি? বা ভৌতিক ইলেকট্ৰিক যন্ত্ৰপাতি ব্যৱহাৰ কৰিছিল?”

ওহোঁ নহয়, ভিক্টৰ, সেইদৰে নহয়। তেওঁলোকে কৈছিল যে দয়াই প্ৰেম, আনন্দ আৰু ক্ষমা আনে। মানুহৰ মাজেদি ই ঈশ্বৰৰ পৰা আহে, ই ইলেকট্ৰনিক মাধ্যমেৰে বা ধুনীয়া ঘৰ বা সুগন্ধি ধূপ-ধূনা বা কোনো মন্ত্ৰণাৰ যোগেদি নহয়।

সেই সপ্তাহৰ শেষৰ ফালে জুলি আৰু টিন’ই ভিক্টৰ আৰু লৰিক দেখা কৰিবলৈ আহিছিল। “আমি আপোনালোকক খ্ৰীষ্টৰ মৰণ আৰু পুনৰুত্থানৰ সেই সাঁচা গল্পটো, সেই শুভবাৰ্তাটো ক’ব পাৰোনে? তেওঁত বিশ্বাস কৰি ঈশ্বৰলৈ ঘূৰি অহা সকলোকে যীচুৱে ক্ষমা কৰে আৰু অনন্ত জীৱন দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰে।”

“অনুগ্ৰহ কৰি বহক। লৰি অলপ চাহ আনা।”

টিন’ই লুকে লিখা শুভবাৰ্তাৰ ২৪:৪৬-৪৮ পদ পঢ়ে আৰু সংক্ষেপে কয় “সকলো জাতিৰ মানুহকে ঈশ্বৰে ক্ষমা কৰে, যিসকলে ঈশ্বৰলৈ ঘূৰি আহে আৰু সেই শুভবাৰ্তা যে যীচুৱে তেওঁৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰা আমাক আমাৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি অনন্ত জীৱন দান কৰে তাক বিশ্বাস কৰে।”

“সাঁচা হ’লে অতি উত্তম কথা” ভিক্টৰে কয়, লগতে আৰু বহুতো প্ৰশ্ন কৰে।

টিন’ আৰু জুলি অহাৰ আগতে টিন’হঁতৰ ঘৰত বহিবলগীয়া পিছদিনা সন্ধ্যাৰ মেলখনলৈ ভিক্টৰ আৰু লৰিক নিমন্ত্ৰণ জনাই থৈ গ’ল। সেইখন মেলত টিন’ৰ এটা সৰু দলৰ চলাওঁতা ইশ্মায়েল নামৰ বয়সস্থ মানুহ এজনে ভিক্টৰক ক’লে, “শুনিবলৈ পাইছো তুমি এজন লোহা-পিতা মানুহ। মোৰ এটা সৰু ধাতুৰ দোকান আছে আৰু মোক এজন লোহা পিতা মানুহৰ প্ৰয়োজন।”

ভিক্টৰে পিছদিনাৰ পৰাই ইশ্মায়েলৰ দোকানত কাম আৰম্ভ কৰিলে। সেই নিশা ভিক্টৰে লৰিক সাৰটি ধৰি ক’লে, “মোৰ নতুন কামটোৰ বাবে খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰ দৰে আমি ঈশ্বৰলৈ ধন্যবাদ জনাই প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰিম নে?”

“আমাৰ বন্ধু-বান্ধবীসকলে কৰাৰ দৰে ময়ো প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিজৰ ভাষা ব্যৱহাৰ কৰিয়েই প্ৰাৰ্থনা কৰিম।”

পিছৰ আন এখন মেলত ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ সেই পবিত্ৰ যীচুৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। কেইবাজনো মেলৰ পিছত লৰিহঁতৰ লগত কথা পাতিবলৈ বৈ গ'ল।

“মই বৰ শান্তি পাইছো” লৰিয়ে তেওঁলোকক ক'লে।

“যিহেতু আপোনালোকে অনুতাপ কৰিছে আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰিছে, আপোনালোকে বাপ্তিষ্ম ল'ব লাগে”, টিন'ই লৰি আৰু ভিক্টৰক কয়।

“ৰবা টিন’, দোকানৰ মালিক ইশ্মায়েলে মাত লগায়।” ডুব লোৱাৰ আগতে প্ৰথমে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ জীৱনটো এটা পোন বাটত আনিব লাগিব। সকলো বিষয়তে। ভিক্টৰে যেতিয়া লোহা পিতে আৰু লোহাটো ভালদৰে ভাঁজ নলয়, তেতিয়া তেওঁ অসভ্য মাত মাতে। লৰি, তুমিও আমাৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰ দৰে সাজ-পোছাক পিন্ধিব। তুমি বৰ বেছি প্ৰসাধন ব্যৱহাৰ কৰা। ভিক্টৰে ছিগাৰেট খোৱা এৰিব লাগিব আৰু আমাৰ সকলো নিয়ম-কানুনবোৰ শিকিব লাগিব। তাৰ পিছত ইতিমধ্যে যদি কোনো পাপত নপৰা তেনেহ'লে আমি তোমালোকক বাপ্তিষ্ম দিম।” তেওঁ এইদৰে তেওঁলোকক অন্যায় কৰা বুলি লৰিয়ে ক'ব খুজিছিল কিন্তু এনে কঠিন মানুহৰ লগত সংঘৰ্ষত লিপ্ত হ'বলৈ তেওঁৰ ভয় লাগিল। তেওঁৰ বহল বুকু, মঙ্গহাল হাত-ভৰি আদিয়ে লৰিৰ মনত ভয় সোমোৱাই দিছিল। তেওঁৰ মুখমণ্ডলত এটা দৃঢ়তাৰ চিন ফুটি ওলাইছিল। তেওঁ কেতিয়াও হ'হা নাছিল।

“ইশ্মায়েল” টিন'ই আপত্তি দৰ্শাই কয় “শিষ্যসকলে নতুন বিশ্বাসীসকলক তেওঁলোকৰ বিশ্বাস স্থিৰ কৰিবলৈ এইদৰে কৰা নাছিল।

ইশ্মায়েল টিন'ৰ কথাৰে কান নিদিলে। তেওঁ ভিক্টৰক এখন কাগজ উলিয়াই দিলে আৰু ক'লে, “ইয়াত মই কিছুমান নিয়মৰ তালিকা নতুন বিশ্বাসকাৰী সকলৰ বাবে বনাই থৈছো, আৰু দলভুক্ত হ'বলৈ হ'লে এই নিয়মবোৰ পালন কৰিব লাগিব। সকলো নতুন সভ্য-সভ্যা সকলে প্ৰথমেই নিচাযুক্ত দ্ৰব্য, মদ, ব্যভিচাৰ, তাচ-খেল, সকলো ধৰণৰ নাচ, ধূম-পান, অসভ্য ভাষা আৰু জাগতিক গান-বাজনা এই সকলো এৰিব লাগিব। এই সকলোবোৰ তালিকা খনত উল্লেখ কৰা আছে। প্ৰত্যেক সপ্তাহটোই লঘোণ দিব লাগিব আৰু অতিকমেই দিনত দুঘণ্টাকৈ প্ৰাৰ্থনাত কটাব লাগিব। তোমালোকে আমাক প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাব লাগিব যে তোমালোকে এটা পবিত্ৰ জীৱন-যাপন কৰিছা।”

জুলিয়ে লৰিৰ কাণত ফুচফুচাই কয়, “এই ইশ্মায়েলটোৱে ভুল ঠাইৰ পৰা তেওঁৰ ধাৰণাবোৰ পাইছে। এনেবোৰ অযুক্তিসংগত নিয়ম বিলাকেই ঈশ্বৰৰ দয়া উপলব্ধি কৰাৰ পথত চয়তানৰ অস্ত্ৰৰ দৰে মানুহৰ আগত থিয় দিয়ে। এই এটা বিধিবিধক চোকা কাঁড়।”

জুলিৰ ফুচফুচাই কোৱাটো ইশ্মায়েলৰ চকুত পৰিল আৰু তেওঁৰ মাতটো আৰু খঙাল আৰু ডাঙৰ হ'ল। “ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু দয়াৰ কথাত আমি সাৱধান হোৱা উচিত। টিন'ই ইচ্ছা কৰাৰ দৰে আমি ততাতৈয়াকৈ আগবাঢ়িব নোৱাৰো। যেতিয়া এজন পাপীয়ে খ্ৰীষ্টিয়ান হয়, তেওঁ এই তালিকাখনত থকা সকলো পাপ কাৰ্য্য বাতিল কৰি ধৰ্ম্মীয় জীৱন যাপন কৰি আমাৰ অনুমোদন পাব লাগিব।”

ভিক্টৰক দিয়া তালিকাখন লৰিয়ে পঢ়িবলৈ ধৰে। ইশ্মায়েলে লৰিক ক'লে, “আমাৰ ধৰ্ম্মৰ শাস্ত্ৰীয় বচনবিলাকো জানিব লাগিব। উন-আশী (৭৯) টা নিয়মেৰে প্ৰস্তুত কৰা মোৰ এখন নিয়মাৱলীৰ তালিকা আছে। আনুষ্ঠানিক ভাৱে সভ্য-সভ্যা হোৱাৰ আগতে তোমালোকে এই নিয়মবোৰ শিকিব লাগিব।

লৰিয়ে ভিক্টৰক তালিকাখন দি লাহেকৈ কয় “ইয়াৰ সূত্ৰবোৰ মোৰ কেতিয়াও মনত নাথাকিব।”

ভিক্টৰে তালিকাখন ইশ্মায়েলক ঘূৰাই দি কয় “আমি দলত ভুক্ত হ'ব নোৱাৰিম। ইয়াত থকা নিয়মবোৰ পালন কৰা কঠিন হ'ব, মই দুখেৰে জনালো।”

ভিক্টৰে কোৱা কথাৰা জুলিৰ কাণত পৰিল আৰু তেওঁ ভদ্ৰভাৱে ইশ্মায়েলক ককৰ্থনা কৰি ক'লে, “এই নতুন বিশ্বাসীসকলক আপুনি জোৰ-জুলুম কৰিছে। ঈশ্বৰৰ দেখাত তেওঁলোক আত্মিকতাৰ শিশু আৰু আপুনি তেওঁলোকৰ পৰা বয়সপ্ৰাপ্ত খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰ পৰা বিচৰাদি বিচাৰিছে, যিবোৰ হয়তো তেওঁ সকলৰ কম সংখ্যকেহে দিব পাৰে। আমি তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰাত পলম কৰিলে তেওঁলোক নিৰাশ হ'ব। সকলোবোৰ নিয়ম মানি শুদ্ধ জীৱন যাপন কৰি দেখুৱাবলৈ বৈ থাকিলে আমিও তেওঁলোকক নিৰাশৰ পথলৈ ঠেলি পঠোৱাৰ দৰে হ'ব। আপোনাৰ নিয়মৰ তালিকাত থকা বেছিভাগ নিয়ম আপোনাৰ মনৰ পৰা কৰা নিয়ম, শাস্ত্ৰৰ পৰা নহয়। ভিক্টৰ আৰু লৰিক ঈশ্বৰৰ দয়াৰ কথা ইয়াৰ নিশ্চয়তাৰ প্ৰয়োজন।” টিন'ই পাঁচনি কৰ্ম্মৰ পৰা পঢ়ি শুনালে কেনেকৈ মন পালটন কৰা বিশ্বাসীসকলক অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হ'বলৈ পলম নকৰাকৈ বাপ্তিষ্ম দিয়া হৈছিল।

ইশ্মায়েলে কিছুপৰ মনে মনে কথাবোৰ শুনিলে। তাৰ পিছত ভোৰভোৰাই কৈ উঠিল, “পুৰণি কালৰ কথাবোৰ তেতিয়া বেলেগ আছিল।”

টিন'ই কৈ উঠিল, “ইশ্মায়েল, ভিক্টৰ আৰু লৰি যে খ্ৰীষ্টত বিশ্বাসকাৰী নতুন শিশু সেই কথা পাহৰি গৈছা নেকি? তেওঁলোক আত্মিক ভাবে জন্ম হোৱা নতুন শিশু। তোমাৰ যেতিয়া জন্ম হৈছিল তেতিয়া তোমাৰ মায়ে নিশ্চয় কাপোৰ-কানি নষ্ট কৰিবলৈ এৰালৈকে বাহিৰত ঠাণ্ডা আৰু বৰষুণত এৰা নাছিল তোমাক! সেইদৰে নতুন জন্ম পোৱা বিশ্বাসীসকলক শিষ্যসকলে কৰাৰ দৰেই আমাৰ মাজলৈ আমাৰ মণ্ডলীৰ সহভাগিতালৈ তৎক্ষণাত অনা উচিত। শিষ্যসকলে বা পাঁচনিসকলে তেওঁলোকক ৰখাই থোৱা নাছিল। বীচুত বিশ্বাস কৰা সকলক বেয়া হ'লেও পাঁচনি সকলে গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু তেওঁলোকক পলম নকৰি বাপ্তি দিছিল। যিহুদীসকলৰ আগৰ পৰাই ঈশ্বৰৰ সন্মুখে জ্ঞান আছিল কিন্তু পৰজাতিসকল, যিসকলে প্ৰথমবাৰৰ বাবে ঈশ্বৰৰ কথা জানিছিল এই দুয়োদলেই বাপ্তি তৎক্ষণাত পাইছিল। নতুন বিশ্বাসকাৰী হিচাবে তেওঁলোকে প্ৰথমেই বাপ্তি পাইছিল।”

সেই সপ্তাহৰ শেষৰ ফালে পৌলে এই নতুন দম্পতিহালক বাপ্তি দিছিল। তেওঁলোক আনন্দ অনুভৱ কৰিছিল বা সুখী হৈছিল কিন্তু ইশ্মায়েলে কোৱা কিছুমান কথাই তেওঁলোকৰ মনত উগল-থুগল লগাই দিছিল। পিছৰ মেলখনত পৌলে ভিক্টৰ আৰু লৰিক সমাজৰ নতুন সভ্য-সভ্যা হিচাবে গ্ৰহণ কৰিবলৈ লওঁতেই ইশ্মায়েলে বাধা দি ক'লে, “মোৰ কথা শুনক, জীৱনত পাপ থাকোঁতে তেনে কাকো আমি আমাৰ দলৰ সভ্য-সভ্যা হিচাবে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো।”

“পাঁচনিসকলে তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰিছিল, ইশ্মায়েল।” টিন'ই শান্ত আৰু মৃদুভাৱে ক'বলৈ ধৰিলে। “দোষী সাব্যস্ত নকৰাকৈ কেনেকৈ নতুন বিশ্বাসকাৰী সকলক শুধৰণিৰ পথত আনিব লাগে, পাঁচনিসকলে আমাক দেখুৱাই থৈ গৈছে। দোষী সাব্যস্ত নকৰি কেনেকৈ অতি জঘন্য পাপৰ পৰাও যে বিশ্বাসকাৰীজনক শুদ্ধ পথলৈ আনিব পাৰে পাঁচনি পৌলে ১ম কৰিছিয়াত আমাক দেখুৱাইছে। ঈশ্বৰৰ দয়াৰে যে তেওঁলোক বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ তোলনীয় পুত্ৰ হৈছে এইকথা তেওঁ মৃদুভাৱে তেওঁলোকক কৈছিল আৰু সেইবাবেই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আৰু খ্ৰীষ্টৰ লগত একেলগে উত্তৰাধিকাৰী হিচাবে তেওঁলোকে মন্দ বা অধৰ্মীয় জীৱন যাপন কৰিব নালাগে। সেইবাবে.....”

“ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যলৈ সোমোৱাটো তুমি বৰ সহজ কৰি পেলাইছা “ইশ্মায়েলে বাধা দি কয়।” খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱাটো এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। উদাহৰণ স্বৰূপে - পুৰণি নিয়মত কৈছে যে বিশ্ৰামবাৰে কাম কৰা সকলক শিল দলিয়াই মাৰা উচিত।”

“ইশ্মায়েল, মোক মোৰ কথা শেষ কৰিবলৈ দিয়া” টিন'ই অনুৰোধ কৰে। “ন-খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰ দোষ আছে। কিছুমান দোষ চকুত পৰে। সেইবাবেই মেৰবখীয়াহঁতক মেৰবোৰক সহজভাৱে চলাই লৈ যাবলৈ ঈশ্বৰে মনোনীত কৰে। নতুন নিয়মত বাপ্তিহাটো হ'ল বেয়া মানুহৰ বাবে। ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে অনুতাপ কৰি, পাপৰ ক্ষমা খুজিছে, গতিকে তেওঁলোক বাপ্তিৰ বাবে উপযুক্ত।”

“তুমি মণ্ডলীক হেয়জ্ঞান কৰিছা” ইশ্মায়েলে কঠোৰ ভাৱে কয়।

“তুমি ঈশ্বৰৰ দয়াক হেয়জ্ঞান কৰিছা” টিন'ই দৃঢ়ভাৱে কয়। “যেতিয়া ধৰ্মীয়লোকসকলে নিজকে ভাল বুলি যোহন বাপ্তাইজকৰ ওচৰলৈ বাপ্তিৰ বাবে আহিছিল তেতিয়া তেওঁ সিহঁতক ‘হে সাপৰ বংশ’ বুলি তেওঁলোকক বাপ্তি দিয়াত অমান্তি হৈছিল। কিন্তু যিসকলে তেওঁলোকৰ বেয়া কৰ্মবোৰ স্বীকাৰ কৰিছিল, তেওঁলোকক পাঁচনিসকলে তৎক্ষণাত বাপ্তি দিছিল। তেওঁলোকৰ বদ-অভ্যাসবোৰ পিছত খ্ৰীষ্টৰ মণ্ডলীত উত্থাপন বা আলোচনা কৰা হৈছিল - য'ত নেকি পবিত্ৰ আত্মাই কাম কৰিছিল। পাঁচনিসকলে তেওঁলোকক মৰমেৰে চলাই লৈ গৈছিল। বাপ্তিৰ বাবে আমি কোনো নিয়ম প্ৰস্তুত কৰিব নালাগে।”

“কিন্তু এতিয়া বহুত সলনি হ'ল।” ইশ্মায়েলে পুনৰ কয়।

“সঁচা কথা”, টিন'ই পৰিস্কাৰভাৱে কয়। “সমাজ পৰিবৰ্তন হ'ল, শিল্প-বিজ্ঞান পৰিবৰ্তন হ'ল। এই সকলো কিন্তু ভৌতিক পৰিবৰ্তন। বাপ্তিৰ লগত জড়িত থকা আত্মিক বাস্তৱতা কিন্তু পৰিবৰ্তনশীল নহয়। পাপ সদায়েই পাপ। দয়া সদায়েই দয়া হৈ আছে আৰু বীচু সদায়েই দয়া হৈ আছে আৰু বীচু সদায়েই একে হৈ আছে। ঈশ্বৰত জন্ম পোৱা নতুন মেৰবিলাক লৈ মুক্তভাৱে দয়া অনাটো মণ্ডলীৰ দায়িত্ব। দম্বেচকৰ ৰাস্তাত চৌলৰ প্ৰয়োজনৰ দৰে ভিক্টৰ আৰু লৰিক আজি দয়াৰ প্ৰয়োজন।

ইশ্মায়েলে দম্পতিহাললৈ চায়, “টিন'ই কি কৈছে। তালৈ মই পৰোৱাই নকৰো।” তুমি মোৰ বাবে কাম কৰা, ভিক্টৰ গতিকে তুমি মই কোৱামতে কৰিবা।”

টিন'ই জোৰ দি কয়, “তেওঁলোকে যীচুৰ কথা শুনিব।” ইশ্মায়েল, ন-বিশ্বাসী সকলক যীচুৱে কি কৰিবলৈ কয় তাকেহে মাথো কৈছে। তেওঁলোকে প্ৰেমৰ যোগেদি যীচুৰ কথা শুনিব, ভয় দেখুৱাৰ বাবে নহয়। পাঁচনিসকলে ন-বিশ্বাসীসকলক যি কৰিবলৈ কৈছিল তাৰ বিপৰীতে আন কৰিবলৈ ক'বলৈ আমাৰ অধিকাৰ নাই। খ্ৰীষ্টৰ পৰিবৰ্তে তেওঁলোকে তোমাৰ বাধ্য হোৱাটো বিচৰা নেকি? যীচুৰ সলনি তোমাক অনুসৰণ কৰাটো আৰু যীচু আৰু পাঁচনিসকলে দিয়া আজ্ঞাবোৰৰ সলনি তোমাৰ নিয়মবোৰ পালন কৰাটো তুমি বিচৰা নেকি?

“মই এজন আলহী পৰিচয় কৰি দিওঁ”, এজন মানুহ আলোচনা আৰম্ভ হোৱাৰ আগমুহূৰ্ত্তত কোঠালিটোত সোমায়। ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে আগতে দেখা নাছিল। মানুহজনলৈ চাই ইশ্মায়েলে কয়, “আৰ্থাৰ এজন অসাধৰণ উগ্ৰ আত্মিক ব্যক্তি। আমি যেতিয়া টোপনিত লালকাল তেনে শেষ নিশা এওঁ গাড়ী চলায়। দিনৰ বেলা তেওঁ প্ৰভুৰ সেৱা কৰে। তেওঁ কেতিয়া শুৱে মই নাজানো।”

বাকীসকলে আৰ্থাৰক সম্ভাষণ জনাই আদৰণি কৰে। তাৰ পিছত ইশ্মায়েলে তেওঁক সোধে, “আমাৰ আলোচনাৰ বিষয়ে কি ভাবা আৰ্থাৰ?”

“সপ্তাহত এবাৰ অনশন ব্ৰত ধৰাটো মোৰ ভাল লাগিছে। আপোনাৰ তালিকাত যোগ দিবলৈ মোৰ আৰু কিছুমান কথা আছে। যিমানহে কঠোৰ নিয়মানুবৰ্তিতা হয়, সিমানহে আত্মিকতা বৃদ্ধি পায়। নতুন সভ্য-সভ্যাসকল যেন এই নিয়মবোৰ সৰলতাৰে পালন কৰে তাৰ লক্ষ্য ৰাখিব।”

টিন'ই অনুৰোধ কৰে, “ইশ্মায়েল আৰু আৰ্থাৰ তোমালোকৰ ইমানবোৰ নিয়ম জাপি দিলে আমাক পুৰণি নিয়মলৈহে ঠেলি লৈ যাব” ভিক্টৰ আৰু লৰিৰ চিন্তায়ুক্ত মুখবোৰ তেওঁৰ চকুত পৰিল। তেওঁ ক'লে, “এতিয়া আমি এইবোৰ কথা আলোচনা কৰা উচিত নহয়।”

আৰ্থাৰে টিন'ৰ কথা আওকান কৰি ভিক্টৰক ক'বলৈ ধৰিলে যে “প্ৰকৃত খ্ৰীষ্টিয়ানে আৰু বহুতো নিয়ম পালন কৰিব লাগে। তাৰ পিছত টিন'ক সুধিলে, “পুৰণি নিয়মত থকা কিছুমান নিয়ম পালন কৰাত কি আপত্তি?”

“আপোনাত পুৰণি নিয়মৰ ভাবচিন্তা থকাত কি দোষ আছে। ইয়াৰ নিয়ম অনুসৰি মানুহে নিজ কৰ্মৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ লাভ কৰিবলৈ যত্ন কৰে। নতুন নিয়মৰ নতুন আজ্ঞামতে খ্ৰীষ্টৰ নিজৰ তেজৰ দ্বাৰা বিশ্বাসীসকলে দয়াৰে পাপ মোচন কৰে। পুনৰুত্থিত খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি ঈশ্বৰে দয়াৰে আমাক তেওঁৰ হাতৰ মুঠিত ৰাখে, আমাৰ নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নহয়। ইফিচীয়াৰ প্ৰথম অধ্যায়ত কৈছে যে ভিক্টৰ আৰু লৰিৰ দৰে নতুন বিশ্বাসীসকলে ক্ষমা, প্ৰেম আৰু শান্তি উপচি পৰাকৈ উপভোগ কৰিবলৈ পাৰিব।”

“হয়, মই মোৰ সভ্য-সভ্যক তেওঁলোকৰ উপাৰ্জনৰ দশম ভাগৰ এভাগতকৈও বেছি দিবলৈ কওঁ। ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্য চলাই লৈ যাবলৈ তেওঁলোক ইচ্ছুক হোৱা উচিত। তেওঁলোকৰ পইচাৰে আমি কি কৰিব পাৰো চোৱা। মোৰ দলটোৱে এটা ধুনীয়া দামী পুলপিট কিনিিলে। হয়, আমি এনেবোৰ বস্তু এতিয়া লব পাৰো। মই সকলো বিশ্বাসকাৰীকে আৰু অধিক দিবলৈ বাধ্য কৰিলো। হয়, হয়, তেওঁলোকে যে ঈশ্বৰক পালে তাৰ প্ৰমাণ দিয়ক।”

লৰিয়ে ভিক্টৰক ফুচফুচাই ক'লে, “আৰ্থাৰৰ চকু দুটা এটা বুঢ়া ফেঁচাৰ দৰে দেখি।”

টেক্সি চালকজনে বৰ খৰকৈ কথাবোৰ কৈছিল। তেওঁ মাত্ৰ জিভাখনেৰে ওঁঠদুটা থমকি ৰৈ তিয়াই লৈছিল। তেওঁৰ কথাবোৰত মেচিনগান বা বৰতোপৰ গুলি আহি আছিল। তেওঁ ইফালৰ পৰা সিফালে বেগা-বেগিকৈ চাইছিল, যেনিবা একেসময়তে সকলোকে চাবলৈহে ধৰিছে, অথবা কাৰোবাৰ পৰা পলাই হাত সাৰিবলৈহে চেষ্টা কৰিছে। অৱশ্যে তেওঁ যেতিয়া কোনোবা বিশেষ এজনক উদ্দেশ্যি কথা কয়, তেতিয়া তেওঁ সেইজনৰ ফালে এটা মূৰ্ত্তিৰ দৰে চাপৰি বা বেকাহৈ তেওঁৰ চকুলৈ থৰ হৈ চাই ৰয়, যেনিবা বাঘে চোপ লৈ চাই আছে। গোটেই দলটোৰ আলোচনাৰ পিছত, তেওঁলোকে কি কি শিকিলে, পিছৰ কাৰ্য্যক্ৰমৰ তালিকা তৈয়াৰ কৰিবলৈ আৰু ইজনে সিজনৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তেওঁলোকে সৰু সৰু দলত বিভক্ত হ'ল। টিন'ই ভিক্টৰ আৰু লৰিৰ লগত বহিছিল। “ঈশ্বৰৰ অনুমোদন পাবলৈ আৰ্থাৰ আৰু ইশ্মায়েলে উল্লেখ কৰা আটাইবোৰ কথা নামানিলেও হ'ব বুলি আপুনি ভাবেনে?” ভিক্টৰে টিন'ক সুধিলে।

“আমি ভাল কাম কৰিলে ঈশ্বৰ সদায়েই সন্তুষ্ট হয়, ভিক্টৰ। তুমি ইয়াত যি যি ভাল কাম কৰা তাক ঈশ্বৰে স্বৰ্গত তোমাক উপহাৰ দিব। কিন্তু আমাৰ ভাল কৰ্ম্মই আমাৰ উদ্ধাৰ নকৰে। একমাত্ৰ যীচুখ্ৰীষ্টইহে, তেওঁৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানত বিশ্বাসেৰে ভাগ ল'বলৈ দি আমাক উদ্ধাৰ কৰে। ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ ভাল কৰ্ম্মৰ প্ৰয়োজন, কিন্তু একমাত্ৰ ঈশ্বৰে দিয়া পৰিত্ৰাণ আৰু তেওঁৰ আমাক পৰিবৰ্ত্তন কৰিব পৰা শক্তিৰ দ্বাৰাইহে।”

পিছদিনা টিন'ই ভিক্টৰ আৰু লৰিক দেখা কৰিবলৈ গৈছিল আৰু তেওঁলোকক কৈছিল, “ঈশ্বৰৰ দয়াৰ সম্বন্ধে কৰা আমাৰ তৰ্ক-বিতৰ্কবোৰ তোমালোকে শুনিবলগা হোৱাত মই দুখ পাইছো। ঈশ্বৰৰ বাক্যই সেই সৰ্বশক্তিমান আৰু পবিত্ৰ ঈশ্বৰে যে তোমালোকক ক্ষমা কৰিলে ই সত্য। তোমালোকে তেওঁত বিশ্বাস কৰিলা আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত পৰিবৰ্তনৰ ৰূপ তেওঁ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলেই। তোমালোকক তেওঁৰ হাতত দৃঢ়ভাবে ধৰি ৰাখিছে আৰু অনন্তকাললৈকে তেওঁ তোমালোকক নেৰিব। যোহন ১০ অধ্যায়ত তেওঁ এই বিষয়ে কৈছে।

ভিক্টৰে ক'বলৈ ধৰিলে, “ইশ্মায়েলে বিশ্বাস নকৰে যে লৰি আৰু মই ঈশ্বৰৰ দয়াৰ ভাগী হৈছো। ইশ্মায়েল আৰু আৰ্থাৰৰ দৰে পুৰণা বিশ্বাসীসকলে যদি এইদৰে সন্দেহ কৰে, তেনেহ'লে লৰি আৰু মই কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিম?”

“সেইবাবেই মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিছো। যোৱাকালি মই আমাৰ আঞ্চলিক দলৰ কিছুমান বয়সস্থ লোকক লগ পাই এই বিষয়ে আলোচনা কৰিছিলো। তেওঁলোকে ভাবে যে ইমানবোৰ নিয়ম বাপ্তিষ্ট পাবৰ বাবে অথবা খ্ৰীষ্টৰ মণ্ডলীৰ দলভুক্ত হ'বলৈ তোমালোকক পালন কৰিবলৈ কোৱাটো ভুল হ'ব। ঈশ্বৰৰ দয়াৰ-নিশ্চয়তাৰ বিষয়ে ৰোমীয় ৮ অধ্যায়ত পঢ়োঁ আহাঁ। পঢ়িবলৈ ভাল পাবানে?”

ভিক্টৰে ৰোমীয় ৮ অধ্যায়টো বৰ মাতেৰে পঢ়ে। যীচুত বিশ্বাস কৰা সকলক ঈশ্বৰৰ অসীম দয়াৰ পৰা পৃথক কৰাটো অসম্ভৱ, এইখিনি পোৱাত লৰিয়ে কান্দিব ধৰে।

“আমাৰ বিশ্বাস অটল”, ভিক্টৰে পঢ়ি উঠি কয়। ইশ্মায়েল আৰু আৰ্থাৰৰ কথাৰ পিছত আমি নিৰাশ হৈছিলো। পেটত যেন এটা ঘোচাহে খাইছিলো এনে লাগিছিল। ইমান সোনকালে আমি কিয় বিশ্বাস হেৰাইছিলো, ক'ব নোৱাৰো।

ছয়তানৰ এটা জ্বলি থকা কাড়েৰে তোমালোকক আঘাত কৰা হৈছিল।

“জুলিয়ে কৈছিল যে কাঁড়দাল বিধি সম্বন্ধীয়” লৰিয়ে মনত পেলালে। দুখ লগা কথা, ইয়াৰ বিশেষ ৰক্ষণা-বেক্ষণা নাইনে টিন'?”

“সেই মহান জনাই সকলো ৰক্ষা প্ৰদান কৰে। ঈশ্বৰৰ বাক্যই কোৱাৰ দৰে আমি বিশ্বাসৰ ঢাল লৈ সেই সকলোবোৰ কাঁড় ৰোধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।”

“আমি সেই বাক্য পঢ়িব পাৰোনে?” ভিক্টৰে অনুৰোধ কৰে।

“হয়, ইফিচীয়া ৬:১০-১৮ পদত চয়তানৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ যুদ্ধৰ সাজৰ কথা আমি পাওঁ।”

এইবোৰ পদ পঢ়াৰ পিছত ভিক্টৰে ক'লে, “আমাৰ কিয় ইমান বেয়া লাগিছিল এতিয়া মই বুজিছো। আমাৰ আত্মাবোৰ চয়তানৰ জ্বলি থকা কাড়ে আঘাত কৰিছিল।”

অকল তোমালোকেই নহয়, ইশ্মায়েল আৰু আৰ্থাৰৰ মনবোৰো চয়তানৰ এই বিধি সম্বন্ধীয় কাঁড়দালে বিযাক্ত কৰি তুলিছিল।”

ক্ষণেক সময় চকু মুদি লৰিয়ে কৈ উঠে, “যোৱাকালি যদি আমি স্বৰ্গৰ দূতৰ চকুৰে চালোহেঁতেন, দেখিলোহেঁতেন চয়তানক ধনুকাঁড়েৰে সৈতে! আমালৈ বিধি সম্বন্ধীয় কাঁড়দাল মাৰাটোও দেখিলোহেঁতেন।

“বিধি সম্বন্ধীয় বিষয়বিলাকৰ পৰা সতৰ্ক হৈ থাকিবলৈ ঈশ্বৰে আমাক সকিয়াই দিয়ে, টিন'ই কয়। ই ফৰিচীবিলাকৰ বীজাণু। পাপীসকলৰ বাবে দিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ, দয়াৰ কথা যীচুৱে আগবঢ়োৱাত তেওঁলোকে বাধা দিছিল। কু-বুদ্ধিৰে চালিত হোৱা ইশ্মায়েলৰ দৰে ফৰিচীসকলেও মাথো বাহ্যিক সম্পূৰ্ণতা বিচাৰে। আমাৰ বিশ্বাসৰ ঢাল আমি ব্যৱহাৰ কৰোঁক।

অনুশীলন

ঈশ্বৰে যে বিশ্বাসীসকলক ভাল পায়, তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰে তাক কেনেকৈ দেখুৱাব?

☐ ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰু তেওঁক ভাল পাবলৈ শিকাওক।

☐ তেওঁলোকক বহুত কঠিন নিয়ম পালন কৰিবলৈ দিয়ক।

(কলচীয়া ২:২০ - ৩:১ পদত উত্তৰটো বিচাৰক)

এজন বিশ্বাসকাৰীৰ বাবে যীচুৰ বাধ্য হ'বলৈ কোনটো উত্তম পথ?

☐ প্ৰেম।

☐ ভয়।

(যোহন ১৪:১৫ পদত উত্তৰটো বিচাৰক)

ঈশ্বৰৰ দয়া অনুভৱ কৰিবলৈ আপোনালোকৰ সমাজত বিশ্বাসীসকলৰ বাবে আপুনি কি কৰিব তাৰে এখন আঁচনি দাঙি ধৰক।

তৃতীয় অধ্যায়
ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে কেনেকৈ পুৰণি সাপডালক বাধা দিলে
(পাখি থকা সাপ, চয়তান)

টুৱাং!

ভিক্টৰ আৰু লৰিয়ে গম নোপোৱাকৈ মানৱ শত্ৰুৱে 'ভয়' নিৰ্দেশনা লগা জ্বলি থকা কাড় সিহঁতৰ ফালে মাৰি পঠিয়ালে।

টুৱাং!

দ্বিতীয়টো ক্ষেপনীয় অস্ত্ৰ, “অবিশ্বাস” উৰিল।

শত্ৰুৱে ইস্মায়েল আৰু আৰ্থাৰলৈ পুনৰ অস্ত্ৰ নিক্ষেপ কৰিলে, টুৱাং! টুৱাং! দুডাল প্ৰজ্বলিত কাড় “জড়বাদ” আৰু “যুক্তিবিচাৰ” পৃথিৱীৰ ফাললৈ উৰি আহিল।

দুষ্ট আত্মাৰ মূৰবীজনে দুষ্ট হাঁহিৰে গৰজি উঠিল, আৰু নিজৰ ভূত-পিশাচ সহায়কাৰীসকলক আদেশ দিলে,—
“আটাইতকৈ বেছি গৰম হৈ উঠা ক্ষেপনীয় অস্ত্ৰডাল আনা, এতিয়াই আমি তাক নিক্ষেপ কৰিম।”

এটা ভূতে কাঁড়ডাল জ্বলালে আৰু চয়তানে পোনালে। টুৱাং! “ক্ষমতাৰ কাৰণে ভোকাটুৰ” কাঁড়ডাল টিনুৰ দলৰ ফাললৈ উৰি গ'ল।

“ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ উপচি পৰা অতি সোনকালে বন্ধ হ'ব”, ভূতৰ মালিকে গৰ্বৰে কৈ উঠিল।

পিছৰখন সভাত, গীত-প্ৰশংসাৰে আৰম্ভ কৰিবলৈ বৈ থাকোতে, ইস্মায়েলে এটা জাননী দিলে। “মোৰ এটা সু-খবৰ আছে। আৰ্থাৰে তাৰ দলটো এৰি আমাৰ দলত যোগ দিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰিছে। তেওঁ এজন অভিজাত লোক আৰু কঠোৰ শাসন প্ৰণালী বজাই ৰাখে।

ভিক্টৰে মনে মনে লৰিক ফুচুফুচাই ক'লে— “সি তোমাৰ ফেঁচা।” তাই হাঁহিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু তাইৰ মুখখন ঢাকিলে।

টিনুৱে আৰ্থাৰক সুধিলে, “তুমি তোমাৰ দলটো কিয় এৰিলা?”

“সিহঁত আত্মিক নহয়। মই চলাওঁতা হিচাপে বিচৰা কামখিনি সিহঁতে কৰিবলৈ মান্তি নহয়। সিহঁতৰ সহভাগিতাৰ পৰা আঁতৰি অহা মোৰ দায়িত্ব। হয়, সিহঁত প্ৰকৃত খ্ৰীষ্টিয়ান নহয়।” একেচাবে আঁতৰি গৈ টিনুৰ লগত কথা পাতিলে।

“বাঘে থাপ মাৰি ধৰিলে।” লৰিয়ে ভিক্টৰক ফুচুফুচালে আৰু লাহেকৈ হাঁহিলে।

সভাৰ সময়ত যেতিয়া সম্ভৱ ইস্মায়েল আৰু আৰ্থাৰে কথা পাতিছিল। টিনুৱে নিজকে দমাই ৰাখিব নোৱাৰা হ'ল। দলটোৱে প্ৰভুৰ ভোজ গ্ৰহণ কৰিবলৈ যুগুত হওঁতে, ইস্মায়েলে নতুন বিশ্বাসীসকলক পৰামৰ্শ দিলে, “যোৱা সপ্তাহত তোমালোকে যদি কোনো পাপ কৰ্ম কৰিছা, তেন্তে এই ভোজত ভাগ ল'ব নোৱাৰা।”

আৰ্থাৰেও এই কথাত জোৰ দি ক'লে, “তোমালোক নতুন বিশ্বাসীসকলে কিবা এটা বুজিব লাগে। প্ৰভু ভোজৰ সময়ত ঈশ্বৰে কোনো বিশেষ কাম নকৰে। ইয়াত কোনো বহস্য নাই। যীচু যে মৰিল তাকে আমাক বুজোৱাৰ ই এক আহিলা মাত্ৰ। পবিত্ৰ আত্মাই কোনো অলৌকিক কাৰ্য্য নকৰে। পিঠাই যীচুৰ শৰীৰক বুজায়। হয়, ই আমাৰ সোঁৱৰণৰ অৰ্থে দেখা আহিলা মাত্ৰ আৰু আন একো নহয়! ই যীচুৰ শৰীৰ বুলি কোৱা মই শুনিব নোখোজো। ই কেৱল যীচুৰ শৰীৰ স্বৰূপ।

টিনুৱে সহঁৰি দি ক'লে, “আৰ্থাৰে কোৱা প্ৰভু ভোজৰ কথাখিনি তেওঁৰ মতামত মাত্ৰ। এই পবিত্ৰ বিধিত কিবা এক প্ৰকৃত বহস্য আছে বুলি তোমালোকে বিশ্বাস কৰা মই ইচ্ছা কৰো।” আৰ্থাৰে তৰ্ক কৰিবলৈ কেৰাহিকৈ চাওঁতে, টিনুৱে তেওঁক ক'লে, “আমি এতিয়া এই সম্পৰ্কে তৰ্ক নকৰো। আমি ইয়াত উপাসনাৰ অৰ্থে আহিছো। যদিহে তোমালোকে এই বিষয়ে কথা পাতিব খোজা, তেন্তে পিছত আমি কথা পাতিম।”

কেইদিনমানৰ পিছত, টিনু আৰু জুলিয়ে পুনৰ ভিক্টৰ আৰু লৰিৰ ওচৰলৈ গৈছিল, যিবলৈকে এতিয়া বাপ্তিষ্ট লৈ খ্ৰীষ্টত পোৱা নতুন বিশ্বাসত অধিক খৰকৈ বৃদ্ধি হৈছে। পুৰুষ দুজনে কথা পাতি থাকোতে, মহিলা দুগৰাকীয়ে পাকঘৰলৈ বুলি গ'ল। জুলিয়ে মন্তব্য কৰিলে, “তোমাক বৰ বিচলিত দেখাইছে, লৰি।”

“মই অস্বস্তি অনুভৱ কৰিছোঁ, জুলি। যীচুক প্ৰথমে পোৱাৰ আনন্দ মই এতিয়া অনুভৱ কৰা নাই। অনুগ্ৰহৰ নৈ খন শুকাই যোৱা হেন লাগিছে। মই কিছু অসং কাম কৰিছোঁ। ভিক্টৰৰ লগত মই তৰ্ক কৰিলোঁ যেতিয়া মই নশ্ব হ'ব লাগিছিল। মই

লজ্জাজনক ভাবে অবুজন আছিলোঁ। মই তোমাৰ দৰে সকলো সময়তে ভাল কাম কৰা নাই। জুলি! মই একেবাৰে অকৰ্মন্য।

“নহয় লৰি! তুমি এগৰাকী নতুন বিশ্বাসী খ্ৰীষ্টৰ এক আত্মিক শিশু। এনে ব্যৰ্থতাৰ অভিজ্ঞতা আমাৰ সকলো আছে।

ঈশ্বৰে বাক আমাক সঁচাকৈয়ে ৰক্ষা কৰিলেনে? ইস্মায়েল আৰু আৰ্থাৰৰ কথা শুনি, মই আৰু ভিক্টৰ দুয়ো নিৰাশ হৈছোঁ। তেওঁলোকৰ দাবী অনেক। এতিয়া ভিক্টৰে ভাবিছে, আমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ পোৱাত যোগ্যনে?

“আমি কোনোৱে অনুগ্রহৰ যোগ্য নহয়, লৰি!” জুলিয়ে তাইক সোঁৱৰাই দিয়ে। “পৱিত্ৰ আত্মা তোমাত বাস কৰে, আৰু ঈশ্বৰৰ সকলো অনুগ্রহ তোমালৈ আনে। তোমাৰ বাবে অনুগ্রহ সদায় আছে। তেওঁৰ উপস্থিতি আৰু অনুগ্রহৰ নিশ্চয়তাক আমি কেৱল আকোঁৱালি ল'ব লাগিব।”

“কি বাকু সেইবোৰ জুলি? আমি ইমান লজ্জাবোধ কৰোঁতে কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ নিশ্চয়তা পাম?”

“এইবোৰ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ, আহা আমি টিনুক কওঁহঁক। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে মানুহক উৎসাহিত কৰাত তেওঁ আনন্দিত হয়।”

তেওঁলোকে একেলগ হয় আৰু জুলিয়ে পৰামৰ্শ দিয়ে, “টিনু অনুগ্রহ কৰি বৰ্ণনা কৰাচোন, আমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ পালো বুলি কিদৰে নিশ্চিত হম।”

উত্তৰত টিনুৱে ক'লে, “আনন্দ, শান্তি আৰু আন খ্ৰীষ্টিয়ান গুণবোৰ ঈশ্বৰে তেওঁৰ সন্তানবিলাকক দিয়ে। আমি ঈশ্বৰৰ পৱিত্ৰ আত্মাৰ ক্ষমতাৰে পৰস্পৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিলে, তেওঁৰ বাক্য আৰু আমাৰ অন্তৰত তেওঁৰ কাৰ্য্যৰ যোগেদি এইয়ে সম্ভৱ। বাপ্তিষ্টা, প্ৰাৰ্থনা আৰু প্ৰভুৰ ভোজৰ দ্বাৰাইও এইয়ে সম্ভৱ।

লৰিয়ে ক'লে, ভিক্টৰ আৰু মই ঈশ্বৰৰ বাক্য পঢ়োঁ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। আমি বাপ্তাইজিত হলোঁ আৰু প্ৰভু ভোজ গ্ৰহণ কৰোঁ, আৰু আমি সঁচাকৈয়ে আনৰ পৰিচৰ্যা কৰিব খোজোঁ। কিন্তু অনেক অসৎ কৰ্ম কৰাৰ বাবে মই এতিয়া লাজ বোধ কৰোঁ আৰু ভয় কৰোঁ।

লৰি, চয়তানে তোমালৈ পুনৰ জুলি থকা কাঁড়ডাল টোৱাইছে। সন্দেহেৰে সি তোমাৰ মনটো বিযাক্ত কৰিব চেষ্টা কৰিছে। যেতিয়া তেওঁলোকৰ আনন্দ দুৰ্বল হয়, তেতিয়া অনেক নতুন বিশ্বাসীসকলে এইদৰে ঘটে। আমি আমাৰ ভাব প্ৰৱণতাক বিশ্বাস কৰা উচিত নহয়।

ভিক্টৰে ক'লে, মই আৰ্থাৰৰ কথা শুনাৰ পিছত সন্দেহ ভাব অহাত বাধা দিব নোৱাৰোঁ। কিয়, মই নাজানোঁ।

“আৰ্থাৰে ঠিকেই কৈছে, কিন্তু তেওঁ এজন যুক্তি বিচাৰ কৰোঁতা, “টিনুৱে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

“যুক্তি বিচাৰ কৰোঁতা মানে কি?

“খ্ৰীষ্টিয়ান যুক্তি বিচাৰ কৰোঁতাসকলে তেওঁলোকৰ পাৰ্থক্য যুক্তিৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য নিৰ্ণয় কৰে। তেওঁলোকে ভাবে বিশ্বাস কৰা আগেয়ে তেওঁলোকে কিবা এটা সম্পূৰ্ণকৈ বুজিব লাগে। কিন্তু মানৱে তেওঁলোকৰ যুক্তিৰে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ বুজিব নোৱাৰে। অনুগ্রহ হৈছে অযুক্তিকৰ। ন্যায়, অন্যহাতে যুক্তিযুক্ত। আনকি দয়া ন্যায়মতে বুজিব পাৰি। কিন্তু মানুহৰ বিবেচনামূলক যুক্তিক অনুগ্রহে নাইকিয়া কৰে, কাৰণ অনুগ্রহ সদায়েই বিনামূল্যে পোৱা দান। যেতিয়া মানুহে আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ ওপৰত থুই পেলালে, অপমান কৰিলে, চৰ মাৰিলে আৰু তেওঁক ত্ৰুচত দিলে, তেওঁ তেওঁৰ তাড়ণাকাৰী সকলক কেৱল মৰমৰ ক্ষমাৰে সহ্য কৰি জনালে। ভিক্টৰ, সেয়ে বিশুদ্ধ অনুগ্রহ, আমি মানুহৰ জ্ঞানে ঢুকি পোৱাৰ বাহিৰত।”

“সেয়েহে প্ৰভুৰ ভোজত কোনো ৰহস্য নাই বুলি আৰ্থাৰে কৈছে নেকি?” ভিক্টৰে সুধিলে। সেয়ে মোক আমনি কৰিছে। ১ কৰিন্থীয়া ১০:১৬ পদত আমি যীচুৰ শৰীৰত ভাগ লওঁ বুলি পঢ়োঁ। সেয়ে মোৰ বাবে আচল ৰহস্য হয়।

“ই অতি মূল্যবান।” লৰিয়ে চিঞৰি ক'লে।

“ই সঁচাকৈয়ে এক সৰগীয়া ৰহস্য, “টিনুৱে হয়ভৰ দিলে।” ঈশ্বৰে এই কথা অতি গুৰুতৰভাৱে লয়। ১ কৰিন্থীয়া ১১ অধ্যায়ত কৈছে যে তেওঁ বিশ্বাসীবিলাকক শাস্তি দিয়ে যিবিলাকে প্ৰভু ভোজ লোৱা সময়ত খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰৰ প্ৰভেদ বুজাত ব্যৰ্থ হয়। অৱশ্যে, আৰ্থাৰে ইয়াক সম্পূৰ্ণ যুক্তি বিচাৰ সৰ্বত ব্যাখ্যা কৰিছে। কোনো অলৌকিক কাৰ্য তেওঁ অস্বীকাৰ কৰিছে। তেওঁ ভাবে আমি একেলগে পিঠা ভাঁঙোতে পৱিত্ৰ আত্মাই অৱকাশ লয়। মইও, আগেয়ে এনে ভাবিছিলো, কিন্তু মোৰ সন্দেহক ক্ষমা কৰিবলৈ মই ঈশ্বৰক জনাইছিলো। লৰি সি তাকে কৰিছে। মই মোৰ নিজৰ অবিশ্বাসক সন্দেহ কৰিবলৈ শিকিছিলো।

“ৰহস্য মানে তুমি কি বুজা?” ভিক্টৰে সুধিলে।

“যীচু আৰু পাঁচনি পোলে কৈছে যে পিঠা হৈছে খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰ। ই যে তেওঁৰ শৰীৰৰ অনুৰূপ বুলি কোৱা নাই। পিঠা পিঠা হৈয়ে থাকে, কিন্তু অতি আধ্যাত্মিকভাৱে ই খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰ হয়। ই এক নমুনা মাত্ৰ হ'ব পাৰে, কিন্তু আমি ইয়াক বিশ্বাসেৰে

গ্ৰহণ কৰিলে, ই কেৱল প্ৰতীক নহয়, প্ৰকৃত শক্তি হ'ব পাৰে।

ভিক্টৰে পুনৰায় ক'লে যে মই ভাবোঁ যে প্ৰভুৰ ভোজৰ সময়ত ঈশ্বৰে কাৰ্য্য কৰিছে। মই অনুভৱ কৰোঁ যে খ্ৰীষ্ট সঁচাকৈয়ে বিৰাজমান। এতিয়া মই বুজিছোঁ কিয়? কিন্তু মোৰ আন এটি প্ৰশ্ন আছে। ইথ্যানেলৰ বন্ধু আৰ্থাৰে মানুহবিলাকক ধন দিবলৈ জোৰ কৰে। আৰু সি ক'লে যে আন কথাবোৰে মোক দোষী যেন অনুভৱ কৰায়। তুমি আৰু আৰ্থাৰ দুয়ো বাইবেল ব্যৱহাৰ কৰা কিন্তু তুমি আমাক দোষী অনুভৱ কৰিব নিদিয়া। ইয়াত এই পাৰ্থক্য কিয়?

টিনু, মই ভাবোঁ আৰ্থাৰ এজন নাস্তিক। তেওঁ মানুহবিলাকৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ তেওঁলোকৰ ভৌতিক বস্তুৰে জোখে। তেওঁ এই কথাও ভাবে যে মণ্ডলী কৃতকাৰ্য্য হয় যদিহে অনেক মূল্যবান সম্পত্তি থাকে। এসময়ত মই তেওঁৰ দলৰ আছিলোঁ। কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিব এই বিষয়ে আন সভ্যসকলে দিয়া নতুন উপায়বোৰ তেওঁ নোহোৱা কৰে। তেওঁ ক'লে যে এনে প্ৰকল্পবোৰে মণ্ডলীৰ টকা-পইচাবোৰ খৰছ কৰে, যদিও মই জনাত সেই প্ৰকল্পত একো খৰছ নহয়। আমি, ইথ্যানেল আৰু তেওঁৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত। মই ভাবোঁ তেওঁলোকে ভালকেই ভাবিছে, কিন্তু তেওঁলোকে জগতক ইয়াৰ উপায়েৰে প্ৰভাৱান্বিত কৰিবলৈ দিছে। আনকি ভাল ভাল খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও কেতিয়াবা মানুহ আৰু ভূতবোৰৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা ভাবধাৰা পায়।

এমাহৰ পিছত টিনুৱে কেইবাটাও সৰু সৰু দল চলোৱা বৃদ্ধসকলক লগ পাইছিল। তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য বিৱৰণ লক্ষ্য কৰিবলৈ তেওঁ ভিক্টৰক পঠিয়ালে। সভাৰ সময়ত টিনুৱে পৰামৰ্শ দিলে, “মই চলাবলৈ সহায় কৰা দলৰ সকলো সভ্যৰ যত্ন ল'বলৈ মই অতি কমেও দুটা নতুন দল গঠন কৰিব খোঁজোঁ। আৰু তাৰে এটি দল ভিক্টৰ আৰু লৰিৰ ঘৰত গোট খায়। খ্ৰীষ্টত তেওঁলোক দ্ৰুত গতিৰে আগবাঢ়িছে, আৰু অতি বেগাই তেওঁলোকে এটা দল পৰিচালনা কৰিব পাৰিব। জুলি আৰু মই তেওঁলোকক উপদেশ দিম।”

“সেয়ে বিভাজন আনিব টিনু।” ইথ্যানেলে ভাব প্ৰৱণতাত জোকাৰ খালে। যদিহে আমি নতুন বিশ্বাসীসকলক ঘৰুৱা দলবোৰ চলাবলৈ দিওঁ, তেনেহ'লে মণ্ডলীত নিশ্চয়ে বিভাজন হ'ব। আমাক কঠোৰ নিয়মবোৰৰ দৰ্কাৰ। হয়, সেই সৰু দলবোৰ মণ্ডলীৰূপে কাৰ্য্য কৰিবলৈ আমি দিব নোৱাৰোঁ। তেওঁলোকৰ যথেষ্ট স্বাধীনতা হ'ব ইথ্যানেলে দিয়া অধ্যয়নৰ সজুলিবোৰ তেওঁলোকে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। তেওঁলোক বাইবেল অধ্যয়ন কৰা দল হিচাপেই থকা উচিত। হয়।”

টিনুৱে কেঁকাই উঠি আৰ্থাৰক ক'লে, “আমাৰ দলবোৰত এনেবোৰ প্ৰতিবন্ধকে ঈশ্বৰে তেওঁলোকত কৰা কাৰ্য্য নষ্ট কৰিব। বাইবেল অধ্যয়নতকৈ অধিক ঈশ্বৰে বিচাৰে। বিশ্বাসীসকলৰ বাবে নতুন নিয়মে কোৱা ঈশ্বৰৰ আৰু আনৰ পৰিচৰ্যা কৰাৰ সকলো কামবোৰ মোৰ দলে কৰে। তুমি কোৱাৰ দৰে আমি আটাইয়ে একে শিক্ষাবোৰ অনুসৰণ কৰিলে, আমি আমাৰ দলৰ বিশ্বাসীসকলৰ বৰ্তমানৰ প্ৰয়োজনত খাপ খোৱা অধ্যয়নবোৰ বাচিব নোৱাৰিম।”

আলোচনাৰ মাজতে অলপ বৈ ভিক্টৰে টিনুক সুধিলে, “তুমি কিয় কৈছা যে আমি আৰু নিৰ্দেশাৱলী বিচাৰি নতুন নিয়ম ব্যৱহাৰ কৰোঁ। আমি পুৰণি নিয়মকো ব্যৱহাৰ নকৰোঁনে?”

“পুৰণি নিয়ম আমি আন উদ্দেশ্যে ব্যৱহাৰ কৰোঁ, কিন্তু নতুন নিয়মৰ মণ্ডলী কাম-কাজ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ নহয়। অন্যথা, দেওবাৰে জুইৰ বাবে খৰি বোটলা মানুহক আমি শিল দলিয়াই মাৰিলোহেঁতেন। খ্ৰীষ্ট আৰু তেওঁৰ পাঁচনিবিলাকে কোৱা সকলো কাম আমি নিশ্চয়ে কৰা উচিত।

“টিনুৱে কোৱা কথাবোৰ আৰ্থাৰে শুনিলে, “আমি নিশ্চয়ে সকলো কামবোৰ কৰিম।” হয়! বিভিন্ন প্ৰয়োজনবোৰ পূৰ কৰিবলৈ আমি মানুহবিলাকক পৰিচৰ্যাৰ দায়িত্ব দিম। এটা দলে প্ৰতিটো পৰিচৰ্যাৰ অভ্যাস কৰিব। প্ৰত্যেক দলৰ একোটা পৰিচৰ্যা থাকিব আৰু তাতে লাগি থাকিব। হয়, আটাইবোৰ দলে ঈশ্বৰৰ বাক্য শিকাৰ। অৱশ্যে এটা দলেহে কেৱল শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰৰ তত্ত্বাবধান কৰিব। আনটো দলে উপাসনা চাব। আন এটা দলে টকা-পইচা তদাৰক কৰি দিয়াত সহায় কৰিব। এইদৰে আমি আটাইবোৰ দলৰ ওপৰত টানকৈ চম্ভালিম। প্ৰত্যেকে কি কৰিছে আমি জানিম।” আৰ্থাৰে মাত মাতিছে আৰু আন সকলো বৃদ্ধলোকে তেওঁৰ আৰু টিনুৰ কথাবোৰ শুনিছে।

এনে প্ৰকাৰৰ বিশেষ সংস্থাবোৰ বাইবেল শাস্ত্ৰই কোৱা কথাবোৰৰ প্ৰতিৱন্ধক। টিনুৱে সাৱধান কৰিলে। তুমি মানুহবিলাকক সৰু কোঠাবোৰত বন্ধ কৰি থবা। ঈশ্বৰে মণ্ডলীক দিয়া বিভিন্ন আত্মিক বৰৰ পৰা তুমি আঁতৰাই ৰাখিবা। অন্য বিশ্বাসীসকললৈ তেওঁবিলাকৰ কাৰ্য্যক্ষমতা লাভজনক হোৱাৰ পৰিবৰ্তে, আত্মিক বৰপ্ৰাপ্তসকলক তুমি এটা দলত গোটাব। আপুনি যুগুত কৰা প্ৰণালীয়ে বিশ্বাসীসকলক সৰু গোটত বিভিন্ন প্ৰকাৰে পৰিচৰ্যা কৰাত একেৰ নকৰে। ঈশ্বৰৰ বাক্যই কয় যে প্ৰতি দলত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে বিভিন্ন বৰপ্ৰাপ্ত লোকবিলাক আছে, যাতে যেন তেওঁলোকে পৰস্পৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিব পাৰে।

“এই কথাত মই সন্মত নহয়, আৰ্থাৰে ক’লে। বেলেগ বেলেগ প্ৰগ্ৰামবোৰ প্ৰস্তুত কৰি আমি দলবোৰ শাসন কৰিব পাৰিম। হয়! সেয়ে একমাত্ৰ উপায়। আৰ্থাৰ লগত এক মত হোৱাত বাবে দুগৰাকী বৃদ্ধই ভোৰভোৰাবলৈ ধৰিলে।

টিনুৰ মুখত নিৰুৎসাহ ফুটি উঠিল। “অনুগ্ৰহ কৰি বাইবেলৰ মতে অধিককৈ হ’ব লাগে, বুলি তেওঁ অনুৰোধ কৰিলে। খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰ সংগঠন কৰাত, তেওঁলোকৰ কাম একেৰ কৰিবলৈ, বিভিন্ন আত্মিক বৰ পোৱা লোকবিলাকক একেলগ কৰি মানুহবিলাকক আনিবলৈ ঈশ্বৰে আমাক কৈছে, তেওঁলোকক পৃথক কৰিবলৈ কোৱা নাই। ১ কৰিন্থীয়া ১২ অধ্যায়, ৰোমীয়া ১২ অধ্যায়, ৰোমীয়া ১২ অধ্যায় আৰু ইফিচীয়া ৪:১১-১৬ পদ পঢ়ক। আমাৰ বিভিন্ন পৰিচৰ্য্যাত, একেটা শৰীৰত প্ৰেমেৰে আমি পৰস্পৰে পৰিচৰ্য্যা কৰিব লাগে। আমাৰ ঘৰুৱা সৰু গোটবোৰে যথেষ্ট ভাল কাম কৰে। আমাৰ বাইবেলৰ কাৰ্য্যপ্ৰণালী ত্যাগ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।”

“প্ৰত্যেক গোটকে আপুনি সৰু মণ্ডলী কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে।” আৰ্থাৰে ডাঙৰকৈ আপত্তি কৰিলে। “এনে গোটবিলাক শাসন কৰাত আমাৰ কঠিন হ’ব। হয়, আমাক এনে অনুস্থানৰ দৰ্কাৰ যিহে আমাৰ দৰে চলাওঁতা সকলক শক্তিশালী ক্ষমতা দিব।”

“তুমি তোমাৰ ক্ষমতাৰ বাবে অতি চিন্তিত আৰ্থাৰ। বৰঞ্চ আমি প্ৰত্যেক গোটকে শাসন কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিত বিশ্বাস কৰা উচিত, আৰু ঈশ্বৰৰ পৰিচালনাৰ দৰে প্ৰতিটো গোটো নিজৰ পৰিচৰ্য্যা বৃদ্ধি কৰক। ২ কৰিন্থীয়া ৩:১৭ পদত আমাক আত্মাৰ স্বাধীনতাৰ প্ৰতিজ্ঞা দিছে।”

আৰ্থাৰে পেনপেনাই ক’লে। “তুমি নতুন বস্ত্ৰ উলিয়াব খুজিছা, টিনু।” তোমাৰ গোটত প্ৰত্যেকেই কিবা এটা বেলেগ কাম কৰা, তুমি ইচ্ছা কৰা। হয়, এসপ্তাহৰ পিছত কি ঘটিব, কোনেও নাজানে। ইমানখিনি স্বাধীনতাই আমাৰ মাজত ভুল বুজা-বুজি হ’ব পাৰে। ই আমাৰ একতা নষ্ট কৰিব। আটাইবোৰ দলৰ নিমিত্তে আমাক এটা নিৰ্দিষ্ট মানদণ্ডৰ দৰ্কাৰ। হয়। সেইদৰে একতা বজাই ৰাখিব পৰা যাব।”

“একতাৰ লগত সমানতাৰ খেলিমেলি নকৰোঁহঁক। টিনুৱে অনুৰোধ কৰিলে। খ্ৰীষ্টত একতাই সকলো বিলাকে একে কাম কৰা নুবুজায়। ইয়াৰ অৰ্থ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। আত্মিক বৰবোৰৰ লগত কাৰ্য্য কৰোঁতে পাঁচনিবিলাকে একতাৰ বিষয়ে শিকাইছিল। তেওঁলোকে প্ৰকাশ কৰিলে যে খ্ৰীষ্টত একতাৰ অৰ্থ হৈছে আমাৰ আটাইৰে বিভিন্ন বৰ আছে আৰু আমাৰ বিভিন্ন পৰিচৰ্য্যাবিলাক পবিত্ৰ আত্মাই প্ৰেমেৰে মিলায়।

আগেয়ে আৰ্থাৰ আৰু একমত হোৱা এগৰাকী বৃদ্ধই ক’লে, “ভাই টিনু, সেয়ে ভাল লগা সত্য। মই আগতে এই কথা লক্ষ্য কৰিছোঁ। হয়, ১ কৰিন্থীয়া ১২ অধ্যায়ে ইয়াক স্পষ্টকৈ শিকায়। আমাৰ শৰীৰৰ বেলেগ বেলেগ অংশই একেলগে কাৰ্য্য কৰাৰ দৰে ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মাই বিভিন্ন পৰিচৰ্য্যাবোৰ মিল কৰায়। ধন্যবাদ, টিনু। বিভিন্ন প্ৰকাৰে পৰিচৰ্য্যা কৰিবলৈ মই মোৰ বিশ্বাসীসকলৰ দলটোক শিকাবলৈ আৰু সুসজ্জিত কৰি, গোটটো দলটোকে গঢ়ি তুলিম।”

“বৰ ভাল কথা।” টিনুৱে সঁহাৰি জনালে। নতুন নিয়মত কৰাৰ দৰে পৰস্পৰে পৰিচৰ্য্যা কৰাৰ প্ৰয়োজন আৰু সুবিধাবোৰ একেৰাহে সলনি হোৱাও তুমি পাবা।”

ইত্থায়েল আৰু আৰ্থাৰৰ বাহিৰে, মণ্ডলীৰ আন বৃদ্ধসকলে টিনুৰ কামত সঁহাৰি জনালে। ইত্থায়েলে তৰ্ক কৰি থাকিল, “তুমি অনুগ্ৰহৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিছা। তোমাৰ শিক্ষাৰ কাৰণে, আমি আমাৰ মণ্ডলীৰ শৃঙ্খলাৱদ্ধতা হেৰুৱাম।”

“অনুগ্ৰহক আমি বেছি জোৰ দিব নোৱাৰো, যদিহে আমি ইয়াক শুদ্ধকৈ ব্যাখ্যা কৰোঁ, টিনুৱে ইত্থায়েলক বৰ্ণনা কৰিলে। “কোনোৱে শিকায়, তুমি কোৱাৰ দৰে, মই কওঁ, আমি ইচ্ছা কৰা যিকোনো পাপ কৰিবলৈ অনুগ্ৰহে আমাক অধিকাৰ দিছে। এনে অপকাৰী ভুল মই শিকোৱা, তুমি শুনা নাই। তোমাৰ ভয় ভিত্তিহীন। ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ পোৱাসকল ঈশ্বৰে ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰে, আমিও অনুগ্ৰহ ব্যাখ্যা কৰোঁ, আহাঁ।

বাৰু, বাইবেলে কিদৰে ব্যাখ্যা কৰে, টিনু? ইত্থায়েলে সুধিলে।

“অনুগ্ৰহ হৈছে ঈশ্বৰৰ পাবনলগীয়া দয়া। অনুতাপ কৰা বিশ্বাসীসকলে খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ইয়াক বিনাদামে পায় যেতিয়া তেওঁলোকক পাপলৈ মৰি খ্ৰীষ্টত নতুন জীৱনলৈ উত্তীৰ্ণ হয়, অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ পৰিয়ালত পূৰ্ণজন্ম পায়। তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ তোলনীয়া পুত্ৰ হয়, আৰু খ্ৰীষ্টৰ লগত ঈশ্বৰৰ অপৰিসীম ধনৰ উত্তৰাধিকাৰী হয়।”

“এনে কথাবোৰ বাইবেলে ক’ত শিকাইছে?”

টিনুৱে তাৰ বাইবেলখন মেলি ল’লে, কেইটামান ভাল নিদৰ্শন চাবলৈ অলপ সময় দিয়া,” ভিক্টৰে লক্ষ্য কৰিলে যে টিনুৱে উল্লেখ কৰা পদবোৰ ইত্থায়েলে লিখি লৈছে। “ৰোমীয়া ৫:১২ ৰ পৰা ৬:১৮ পদলৈ, ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়, আৰু ইফিচীয়া ২:৪-৭ পদ।” ভিক্টৰ তাৰ টোকা বহীত সেইবোৰ লিখি ললে।

“দুৰ্ভাগ্যক্রমে কিছুমান খ্রীষ্টিয়ান শিক্ষকে অনুগ্রহক ভুলকৈ বৰ্ণনা কৰে,” টিনুৱে স্পষ্টকৈ ক’লে। তেওঁলোকে ভাবে যে ইয়াৰ অৰ্থ আমি কেতিয়াও কাকো বিতুষ্ট কৰা উচিত নহয়, আৰু আমাৰ মৰমৰ সম্বন্ধ যি কোনো উপায়ে বজাই ৰখা উচিত। এই মন্তব্যই ঈশ্বৰৰ বাক্য, মাৰাত্মকভাৱে পাক খুৱায়। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পালকসকলে ভুল কৰা সকলক খ্রীষ্ট আৰু পৌলে কৰাৰ দৰে দৃঢ়তাৰে সংশোধন কৰা উচিত, যদিও ই ক্ষন্তেকৰ কাৰণে বেজাৰ দিয়ে। ভুল বা পাপ কৰা খ্রীষ্টত এগৰাকী ভাই/ভনীক সংশোধন কৰা, যদিও ই দুঃখজনক, কিন্তু প্ৰয়োজনৰ সময়ত সেয়ে আটাইতকৈ প্ৰিয় বিষয়। যদিহে তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত সন্তান, তেওঁ জপিয়াই উলটিব। তাৰ বাবে তেওঁ আমাক ধন্যবাদ দিব। লৰচৰ কৰা অথবা অনুতাপ নকৰা বিশ্বাসীসকলৰ সহভাগিতাৰ পৰা আমি আঁতৰিব লাগে। সেয়ে, খ্রীষ্ট আৰু পাঁচনি পৌল, দুয়ো কৈছিল যে মন পালটন নকৰা খ্রীষ্টিয়ানক আমি ত্যাগ কৰিব লাগে, আৰু তেওঁলোকৰ লগত প্ৰভুৰ ভোজ খাব নালাগে।”

ইয়ায়েলে টিনুক প্ৰশ্ন কৰিলে, “বাইবেলৰ কোন পদে এনে অনুশাসনৰ বিষয়ে কৈছে?”

টিনুৱে পুনৰ বাইবেল মেলি ক’লে, “মথি ১৮:১৫-২০, ১ কৰিন্থীয়া ৫ অধ্যায় আৰু তীত ৩:১০-১১।” ইয়ায়েল আৰু ভিক্টৰে এই পদবোৰ টুকি ল’লে।

টিনুৱে পুনৰ ক’লে, অনুগ্রহৰ আন এটা অনিষ্টকৰ ভুল ধাৰণা বুলি কোৱা হৈছে যে ঈশ্বৰৰ বিশ্বাসীবিলাকৰ পাপবোৰ গণনা নকৰিব। তেওঁ নিশ্চয় কৰিব। তেওঁ ক্ষমাদানে আমাক আশ্বাস দিয়ে। তেওঁ যোহন ৫:২৪-২৯ পদত সতৰ্ক কৰাৰ দৰে, আমি সেইসকলৰ মাজত নহম যাক খ্রীষ্টে মৃত্যুৰ পৰা তুলিব আৰু অনন্ত শাস্তিৰ নিমিত্তে পঠিয়াব। যদিও, তেওঁৰ লগত অনন্ত কালৰ নিমিত্তে থাকিবলৈ আমাক তুলিলে, খ্রীষ্ট তেওঁৰ বিচাৰৰ আসনত বহিব আৰু তেওঁৰ গৌৰৱউজ্জ্বল ৰাজ্যত সোমোৱা দুৰাৰত আমাৰ কামৰ পৰীক্ষা কৰিব। আমাৰ বেয়া কৰ্মবোৰ তেওঁ পুৰি পেলাব, যিদৰে কিছুমান সৈন্যই ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ চাউনীত সোমাবলৈ চেষ্টা কৰোতে, মোচিয়ে নিষিদ্ধ বস্তুবোৰ পুৰি পেলাইছিল (গণনাপুস্তক ৩১ অধ্যায়)। তেতিয়া খ্রীষ্টে আমাৰ ভাল কৰ্মৰ কাৰণে আমাক পুৰস্কাৰ দিব যি তেওঁৰ বিচাৰ নিবাৰণ কৰিব।

পুনৰ ইয়ায়েল আৰু ভিক্টৰে সেই উদ্ধৃতিবিলাক লিখিলে যেতিয়া টিনুৱে সেইবোৰ পালে; “১ কৰিন্থীয়া ৩:১১-১৫ আৰু ২ কৰিন্থীয়া ৫:১০।”

তেতিয়া ইয়ায়েলে ভোৰভোৰাই ক’লে, “টিনু, মই এতিয়াও ভাবোঁ যে তুমি অনুগ্রহক অতি বেচিকৈ গুৰুত্ব দিছ।”

“মই গুৰুত্ব দিছোঁ যেন মই তোমাৰ ন্যায়সঙ্গত ভাবনাক শুধৰাব পাৰোঁ, ইয়ায়েল।

ইয়ায়েল প্ৰত্যাহান দিলে, “মই এই পদবোৰ পঢ়িম আৰু কোন ঠিক, তুমি অথবা মই তাক বিচাৰিম।”

সেই সপ্তাহৰ পিছত, টিনু আৰু জুলিয়ে পুনৰ ভিক্টৰ আৰু লৰিক লগ পাবলৈ গ’ল। টিনুৱে সুধিলে, আমাৰ যোৱা সভাখনত তুমি কিয় অনুপস্থিত আছিলি, ভিক্টৰ?”

“কাৰণ মই ইয়ায়েল আৰু আৰ্থাৰক বিতুষ্ট কৰিম বুলি ভয় খাইছিলোঁ। তেওঁলোকে কি বিচাৰে তাকে আমি কৰি থকা পাইছোঁ, সেয়ে আমি যীচুক ভাল পোৱা বাবে নহয়, কিন্তু সেয়ে তেওঁলোকে বিচৰাটো কৰিবলৈ আমাক জোৰ দিয়া কাৰণেহে। দিনৰ কাম কৰা সময়ত, এজন খ্রীষ্টিয়ান স্বৰূপে মই কি কৰা উচিত, ইয়ায়েলে মোক প্ৰায়ে কয়। মই তেওঁৰ লগত একমত নহ’লে, মোক দোষী অনুভৱ কৰায়।”

লৰিয়ে লগতে ক’লে, “দলত লোকবিলাকে আমাক অগ্ৰাহ্য কৰিব, অথবা ঈশ্বৰে আমাক অগ্ৰাহ্য কৰিব বুলি আৰ্থাৰে মোক ভয় অনুভৱ কৰায়।” এনে ভয় অনুভৱ কৰিলে আমি সহভাগিতাৰ আনন্দ উপভোগ কৰিব নোৱাৰোঁ।

টিনুৱে অলপ সময় বৈ মন্তব্য কৰিলে, “যদি ইয়ায়েল অথবা আৰ্থাৰে নতুন বিশ্বাসীসকলক আঁতৰাই পঠিয়ায় অথবা বিভাজন আনে, আৰু তেতিয়া আমি তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ বিচাৰৰ দৰে শাসন কৰিম।”

“তুমি কিদৰে শাস্তি দিব?” ভিক্টৰে সুধিলে?”

“মই শাস্তি দিয়াক বুজোৱা নাই। ঈশ্বৰেহে শাস্তি দিব। তেওঁৰ সন্তানবিলাকক অতি কষ্ট দায়কৰূপে কেতিয়াবা ঈশ্বৰে শাসন কৰে, কাৰম তেওঁ তেওঁলোকক ভাল পায়। বাধা পোৱা বিশ্বাসীসকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ শুধৰায়, শাস্তি দিবলৈ নহয়। যেতিয়া বিশ্বাসীসকলে ভুল কৰে আমি তেওঁলোকক মৰমেৰে কিন্তু দৃঢ়তাৰে শুধৰোৱা উচিত, যিদৰে গালাতীয়া ৬:১ পদত কৈছে। কেৱল যদিহে শুধৰণিৰ অহিতে তেওঁলোকে বিদ্ৰোহ কৰে আৰু পাপ কৰি থাকে, আমি তেওঁলোকক অনুতপ্ত নোহোৱালৈকে প্ৰভুৰ ভোজ গ্ৰহণ কৰাৰ পৰা বিৰত কৰোঁ, যিদৰে ১ কৰিন্থীয়া ৫ অধ্যায়ত কৈছে।

তেওঁলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে আৰু দুয়োকো ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ বিষয়ে আশ্বাস দিলে। পিচৰ দুসপ্তাহত তেওঁলোকে সাহস

গোটালে আৰু ঈশ্বৰৰ নিমিত্তে কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিলে। তেওঁৰ আৰু লৰিৰ কাৰণে যীচুৱে কৰা কাৰ্যৰ বিষয়ে বন্ধুবিলাকৰ আগত টিনুৱে সাক্ষ্য দিলে। অনন্ত জীৱনৰ পৰিত্ৰাণ আৰু খ্ৰীষ্টত ঈশ্বৰৰ বিনামূলীয়া অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে তেওঁ ক'লে। লৰিয়েও তাইৰ ওচৰ চুবুৰীয়া তিৰোতাবিলাকক ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে ক'লে।

এটা দলীয় উপাসনাৰ সময়ত, টিনুৱে ভিক্টৰ আৰু লৰিক ক'লে, তোমালোকৰ কেইগৰাকীমান বন্ধুৱে খ্ৰীষ্টক গ্ৰহণ কৰিলে। মই ভাবোঁ, ভিক্টৰ, তুমি তোমাৰ ঘৰতে এটা নতুন দল চলাব পাৰা।”

“মই পাৰিম বুলি তুমি ভাবানে? মই এটা দল পৰিচালনা কৰিলে ইয়ায়েলে ভাল নাপাব। মই হয়তো ভুল কৰিব পাৰো।”

“আমি আটাইয়ে ভুল কৰোঁ, সেয়ে ভয় নকৰিবা। জুলি আৰু মই তোমাক আৰু লৰিক সদুপদেশ দি থাকিম যেন তুমি উচিত কামবোৰ কৰিব পাৰা। ইয়ায়েল বা আৰ্থাৰক তুমি ভয় কৰিব নালাগে। মণ্ডলী চলোৱা বৃদ্ধসকলে তেওঁলোকক আৰু সহায় নকৰে। আমি একমত হৈছোঁ যে আমি আমাৰ দলসমূহ প্ৰেমৰ সম্বন্ধেৰে গঢ়ি তুলিম।

লৰিয়ে বিশ্বাস কৰি ক'লে, “এই কথা জানি মই আনন্দিত হৈছোঁ। ইয়ায়েল আৰু আৰ্থাৰে আমাক ভুল বুজাবলৈ চেষ্টা কৰি আছে।”

“তেন্তে সেইবোৰত মনোযোগ নিদিবা, লৰি, “টিনুৱে পৰামৰ্শ দিলে তেওঁলোক আৰু তোমাৰ চলাওঁতা নহয়।”

“ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত তেওঁলোক অতি কৃপণ।”

“আমি আমাৰ বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ থাকিলে বাঢ়ি যোৱাত বাধা দিবলৈ তেওঁলোকৰ কোনো ক্ষমতা নাই।”

এটা নতুন দল আৰম্ভ কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা আৰু কথা পতাৰ পিছত, ইয়াক পৰিচালনা কৰিবলৈ ভিক্টৰে মত দিলে। তেওঁলোকৰ দুখন সভাৰ পিছত লৰিয়ে ক'লে, “দল আৰম্ভ কৰাটো সহজ। টিনু আৰু জুলিয়ে আমালৈ যি কৰিলে তাৰে পুনৰাবৃত্তি কৰাহে দৰ্কাৰ।”

আজি ৰাতিপুৱা মই পাঁচনি পোলে দিয়া পৰামৰ্শ পঢ়িছিলো, ১ কৰিন্থীয়া ১১ঃ১ পদ, “মই যেনেকৈ খ্ৰীষ্টৰ অনুকাৰী, তোমালোকো তেনেকৈ মোৰ অনুকাৰী হোৱা।” আমি তাকেই কৰিছোঁ, ভিক্টৰ। আমাৰ সদুপদেশক টিনুক অনুকৰণ কৰিছোঁ, আৰু টিনুৱে যীচুৰ অনুকৰণ কৰিছে।”

“হয়, তাৰ ফলাফল চোৱাহঁক।” ভিক্টৰ আনন্দিত হৈ ক'লে, “কিছুমান আমাৰ বন্ধু, আৰু তেওঁলোকৰ বন্ধুসকল, আৰু তেওঁলোকৰ বন্ধুসকল, খ্ৰীষ্টলৈ আহিছে! অনুগ্ৰহৰ নদীখন মই ভবাতকৈ অতি বেগাই বৈছে।”

কেনেকৈ তেওঁৰ দল আগবাঢ়িছে, আৰু তেওঁলোকৰ পিছৰ সভাখনৰ আঁচনি কৰাত সহায় কৰিবলৈ, টিনুৱে সপ্তাহটোত ভিক্টৰক লগ ধৰে। খ্ৰীষ্টত বৃদ্ধি পোওঁতে, আৰু তেওঁলোকৰ নতুন দলত ঈশ্বৰৰ বাক্য ব্যৱহাৰ কৰাত তেওঁলোক পৈণত হোৱাত, ভিক্টৰে টিনুক সঘনাই লগ নধৰা হ'ল।

সদুপদেশ দিয়াৰ এনে এক সভাত, টিনুৱে তেওঁকে ক'লে, “আমাৰ দলে দেশৰ অন্য ভাগলৈ পঠোৱা মিশ্যনেৰীসকলক লগ ধৰিবলৈ মই যাওঁ। মই কেইবা সপ্তাহৰ নিমিত্তে যাম। মই আঁতৰি থাকোতে, মই আশা কৰোঁ যে তুমি আৰু লৰিয়ে তোমালোকৰ দলৰ প্ৰত্যেকে তেওঁলোকৰ আত্মিক বৰদানেৰে আনৰ পৰিচৰ্যা কৰাত সহায় কৰিব। আটাইয়ে তেওঁলোকৰ বৰৰ বিষয়ে জনা প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু নতুন নিয়মৰ পৰস্পৰৰ আঞ্জা তেওঁলোকে অভ্যাস কৰা দৰ্কাৰ।

“পৰস্পৰৰ আঞ্জাবোৰ কি কি?” ভিক্টৰে সুধিলে।

“সেইবোৰ হৈছে, “পৰস্পৰে সেৱা শুশ্ৰূষা কৰা, ইজনে সিজনৰ ভাৰ বোৱা”, ইজনে সিজনৰ আগত নিজ নিজ পাপ স্বীকাৰ কৰা।” আৰু এনে অনেক। ইয়াৰে কিছুমান কেইবাবাৰো দোহৰা হৈছে। আমাৰ দলবোৰত প্ৰেমেৰে আমাৰ মাজত কাৰ্য্য কৰাৰ প্ৰয়োজন।

নতুন নিয়মত যীচু আৰু তেওঁৰ পাঁচনিবিলাকৰ “পৰস্পৰ”ৰ আঞ্জা, আৰু তেনে আন আঞ্জা যিবোৰ বিশ্বাসীসকলৰ মাজত পৰস্পৰ কাৰ্য্য কৰা বুজায়। তলত দিয়াৰ দৰে ভিক্টৰে সাৱধানে লিখিলে আৰু বিভিন্ন প্ৰকাৰে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ একত্ৰিত কৰিলে :

“পৰম্পৰা”ৰ আভ্যন্তৰীণ পৰম্পৰাৰ কাৰ্য্যৰ কাৰণে

প্ৰেম :

পৰম্পৰাৰ প্ৰেম কৰা : যোহন ১৩:৩৪-৩৫; ৫:১২, ১৭; ৰোমীয়া ১২, ১০; ১, থিচলনীকীয়া ৪:৯; ১ যোহন ১৩:১১, ১৪, ২৩; ৪:৭, ১১, ১২; ২ যোহন ১:৫; ১ পিতৰ ১:২২,
বিধান সিদ্ধ কৰিবলৈ পৰম্পৰাৰ প্ৰেম কৰা; ৰোমীয়া ১৩:৮
পৰম্পৰাৰ প্ৰতি আমাৰ প্ৰেম বাঢ়ি যোৱা : ২ থিচলনীকীয়া ১:৩
আনৰ কাৰণে প্ৰেম বঢ়াই উপচাই পেলোৱা : ১ থিচলনীকীয়া ৩:১২
পাপসমূহ ঢাকিবলৈ পৰম্পৰাৰ আগ্ৰহযুক্ত প্ৰেম ৰাখা : ১ পিতৰ ৪:৮

সতৰ্কতাৰে পৰম্পৰাৰ কাৰ্য্য কৰা :

পৰম্পৰাৰ মাজত সহবাসিতা ৰাখা : ১ যোহন ১ : ৭
পৰম্পৰাৰ ক্ষমা কৰা : ইফিচীয়া ৩ : ১৩; ৪ : ৩২; কলচীয়া ৩:১৩
পবিত্ৰ চুমাৰে মঙ্গলবাদ কৰিবা কোনো কোনো সংস্কৃতিৰ মতে আকৌৱালি লোৱা : ৰোমীয়া ১৬ : ১৬ ; ১ কৰিন্থীয়া ১৬ : ২০; ২ কৰিন্থীয়া ১৩ : ১২; ১ পিতৰ ৫ : ১৪
পিঠা ভাঙিবলৈ ইজনে সিজনলৈ বাট চোৱা : ১ কৰিন্থীয়া ১১ : ৩৩
পৰম্পৰাৰ দুঃখ সহণ কৰা : ১ কৰিন্থীয়া ১২ : ২৬
প্ৰেমৰে এজনে আনজনৰ দাস্য কৰ্ম কৰা (ব্যক্তি আৰু দলত খটুওৱা : এটা দলে আনটো দলৰ পৰিচৰ্যা কৰক) : গালাতীয়া ৫ : ১৩

কৰা :

প্ৰতিজনে পোৱা বৰেৰে পৰম্পৰাৰ সেৱা শুশ্ৰূষা কৰা : ১ পিতৰ ৪ : ১০
প্ৰেমৰে এজনে আনজনৰ দাস্যকৰ্ম কৰা : গালাতীয়া ৫ : ১৩
পৰম্পৰাৰ হিতকাৰী হোৱা : ১ থিচলনীকীয়া ৫ : ১৫
পৰম্পৰাৰ হিত চিন্তা কৰা : ১ কৰিন্থীয়া ১২ : ২৫
ইজনে সিজনৰ ভাৰ বোৱা : গালাতীয়া ৬ : ২
ইজনে সিজনৰ ভৰি ধুওৱা (আনৰ প্ৰতি নম্ৰ হৈ কৰা কাম) : যোহন ১৩ : ১৪
ইজনে সিজনৰ লগত কাৰ্য্য কৰা : ১ কৰিন্থীয়া ৩ : ৯; ২ কৰিন্থীয়া ৬ : ১

শিক্ষা দিয়া :

পৰম্পৰাৰ শিক্ষা দিয়া : কলচীয়া ৩ : ১৬
পৰম্পৰাৰ উপদেশ দিয়া : ৰোমীয়া ৫ : ১৪

উদ্গোৱা :

পৰম্পৰাৰ উৎসাহিত কৰা : কলচীয়া ৩ : ১৬; ইব্ৰী ১০ : ২৫
পৰম্পৰাৰ উদ্গোৱা : ইব্ৰী ৩ : ১৩
পৰম্পৰাৰ সত্য আলাপ কৰা : ইফিচীয়া ৪ : ২৫
ইজনে সিজনৰ কাৰণে নিজ নিজ প্ৰাণ দিয়া : ১ যোহন ৩ : ১৬
প্ৰেম আৰু সংকৰ্মত উত্তেজিত হ’বলৈ পৰম্পৰাৰ মনোযোগ কৰা : ইব্ৰী ১০ : ২৪

বৃদ্ধি কৰা :

ইজনে সিজনক (সবল কৰা, গঢ়ি তোলা) ধৰ্মত বৃদ্ধি কৰা : ১ থিচলনীকীয়া ৪ : ১৮; ৫ : ১, ১১
গোটে খাওঁতে কোনোজনৰ গীত, উপদেশ বাক্য, প্ৰকাশিত বাক্য, পৰভাষা
অথবা তাৰ অৰ্থ প্ৰকাশৰ দ্বাৰায় ধৰ্মত বৃদ্ধি কৰা : ১ কৰিন্থীয়া ১৪ : ২৬

আত্মিক যত্ন কৰা :

ইজনে সিজনৰ আগত পাপ স্বীকাৰ কৰা : যাকোব ৫ : ১৬

ইজনে সিজনৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা : যাকোব ৫ : ১৬

দলসমূহৰ মাজত একতাৰ মিত্ৰতা অনা

নম্ৰতাৰে কাৰ্য্য কৰা :

ইজনে সিজনক সমাদৰ কৰা : ৰোমীয়া ১২ : ১০

একমনৰ লোক হোৱা : ২ কৰিষ্টীয়া ১৩ : ১১; ৰোমীয়া ১২ : ১৬; ১৫ : ৫

ইজনে সিজনক সমালোচনা নকৰিবা : ৰোমীয়া ১৪ : ১৩

ইজনে সিজনৰ বিৰুদ্ধে কথা নকবা : যাকোব ৪ : ১১; ৫ : ৯

ইজনে সিজনৰ বশীভূত হোৱা : ইফিচীয়া ৫ : ২১

পৰস্পৰ হিতৰ কাৰণে নম্ৰতাৰূপ বস্তু পিন্ধা : ১ পিতৰ ৫ : ৫

মিলেৰে থাকা :

পৰস্পৰে সহন কৰা : ইফিচীয়া ৪ : ২

পৰস্পৰে শান্তিৰে থাকা : মাৰ্ক ৯ : ৫০

অতিথি সেৱাৰে ইজনে সিজনক গ্ৰহণ কৰা : ৰোমীয়া ১৫ : ৭; ১ পিতৰ ৪ : ৯

একেলগে ঈশ্বৰৰ গোঁৱৰ কৰা : ৰোমীয়া ১৫ : ৬

ভিক্টৰে ক'লে, “মই ভাবোঁ আমি আমাৰ দলৰ নতুন বিশ্বাসীসকলক এই “ইজনে সিজনৰ আঙাবোৰ অভ্যাস কৰাত সহায় কৰিব পাৰোঁ। কিন্তু মোৰ এক চিন্তা আছে। যোৱাবাৰ আমি লগ পাওঁতে, তেওঁবিলাকৰ কিছুমানে ইজনে সিজনৰ লগত তৰ্ক কৰিছিল।”

“তোমালোকক ঈশ্বৰৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন, কাৰণ চয়তানে এনেবোৰ প্ৰেমৰ পৰস্পৰৰ কাৰ্য্যত বাধা দিয়ে। তাৰ ভূতে আমাক ইজনে সিজনৰ পৰিচৰ্যা কৰাৰ পৰা ধৰি ৰাখে। বিশ্বাসীসকলে ইজনে সিজনৰ পৰিচৰ্যা কৰাৰ আত্মিক বৰ ব্যৱহাৰ কৰাটো চয়তানে ঘিন কৰে। সি আৰু তাৰ দুষ্ট আত্মাবোৰে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ বিনামূল্যে যোৱাত নিৰোধ কৰে। কিন্তু তেওঁৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰাই যীচুৱে, আমাৰ ওপৰত ভূতৰ ক্ষমতা চিৰদিনৰ কাৰণে বিনষ্ট কৰিলে; যিদৰে কলচীয়া ২ : ১৩-১৫ পদত নিশ্চিত ভাৱে কোৱা হৈছে।”

“আত্মিক বৰৰ বিষয়ে অনুগ্ৰহ কৰি অলপ বেছিকৈ বৰ্ণনা কৰক, ভিক্টৰে অনুৰোধ কৰিলে।

বাইবেলত “বৰদান” মূল শব্দ হৈছে “কাৰিমাছ,” যাক “অনুগ্ৰহ” অথবা বৰ বুলি অনুবাদ কৰিব পাৰি। আনলোকৰ পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ ঈশ্বৰে এই বিশেষ দানবিলাক দিয়ে। সেইয়া অনুগ্ৰহৰ এটি ফল। আমি যেতিয়া ইজনে সিজনৰ পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে আমাৰ বৰবিলাক ব্যৱহাৰ কৰোঁ, তেতিয়া তেওঁ অনুগ্ৰহ আমাৰ যোগেদি আন লোকলৈ বিয়পি যায়। আটাইবিলাক বিশ্বাসীলোকৰ বৰদান আছে আৰু সেইবোৰ অন্য কিছুমান পৰিচৰ্য্যাত ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে, যিদৰে ইফিচীয়া ৪ : ১১-১২ পদে প্ৰকাশ কৰিছে।”

“যোৱাকালি আৰ্থাৰে মোক ক'লে যে পৰিচৰ্যা হৈছে বিশেষকৈ প্ৰচাৰ কাৰ্য্য। সেয়ে সত্যনে?”

“পৰিচৰ্যা প্ৰচাৰ কাৰ্য্যতকৈ অধিক!” টিনুৱে জোৰ দি ক'লে, বিভিন্ন পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে ঈশ্বৰে আটাই বিশ্বাসীকে বিশেষ অনুগ্ৰহ দিছে; যাতে যেন আনক আমি আশীৰ্বাদ দিব পাৰো।” বিভিন্ন প্ৰকাৰে পৰিচৰ্যা কৰাৰ আলোচনা তেওঁলোকে কৰিলে, খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলীয়ে নতুন নিয়মে বিচাৰ দৰে পৰিচৰ্যা কৰাৰ বিভিন্ন উপায়বোৰ ভিক্টৰে তেওঁৰ টোকা বহীত লিখিলে :

পালকৰ পৰামৰ্শ দিয়া, শুধৰণি আৰু দুঃখত থকা সকলক শাস্ত্বনা দিয়া

সুস্থ, সহায় কৰা আৰু দয়া প্ৰদৰ্শন কৰা,

উপদেশ ভৱিষ্যত আৰু উৎসাহ বাক্য কোৱা,

ঘৰগিৰী বাবৰ অভ্যাস,

মধ্যস্থ হৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা আৰু পৰিয়ালৰ উপাসনা,

**বিবাহ, পৰিয়াল আৰু সন্তানবিলাকৰ যত্ন লোৱা মজবুত কৰা,
সহভাগিতাৰ নিমিত্তে বিশেষ উপাসনাৰ আঁচনি কৰা,
শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ, শিষ্য কৰা আৰু চলোৱা
নতুন মণ্ডলী অথবা সৰু গোটবোৰ আৰম্ভ কৰা, আৰু মিশ্যনেৰী পঠোৱা,
লোকবিলাকৰ প্ৰয়োজন অনুসাৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য ব্যৱহাৰ কৰা আৰু চলাওঁতাবিলাকক প্ৰশিক্ষণ দিয়া।**

ভিক্টৰে মন্তব্য দিলে, “আমাৰ দলটোৱে কৰিবলৈ আমি অনেক কথাবোৰ শিকাৰ লাগিব বুলি মই এতিয়া জানিছোঁ, আমি সেই সকলো কৰিবলৈ সক্ষম হম নে নাই, মই নাজানো।”

“ঈশ্বৰৰ সহায় অবিহনে তুমি একোকে কৰিব নোৱাৰা, কিন্তু তোমাক সহায় কৰাৰ প্ৰতিজ্ঞা তেওঁ দিছে।

পিছদিনা, ৰাতিপুৱাতে, দুৱাৰৰ শব্দত ভিক্টৰে সাৰ পালে। সি খিৰিকীৰ বাহিৰলৈ চালে। “বাহিৰত ইত্থায়েল! কিবা অঘটন ঘটিবলৈ হ'বলা।”

সি ইত্থায়েলৰ ওচৰলৈ বেগাই গ'ল আনহাতে লৰীয়ে দীঘল চোলাটো পিন্ধি ল'লে। ইত্থায়েলে ফোঁপাই ক'লে, “ভিক্টৰ! ভিক্টৰ, তুমি আজি ৰাতিপুৱা কামলৈ যোৱা প্ৰয়োজন নাই।”

“কিয় নহ'ব” টিনুৰ আশঙ্কা কৰি সুধিলে।

“দোকানখন পুৱা গ'ল।”

“কি?”

“ই পুৰিল। সকলো সা-সৰঞ্জাম ধ্বংস হ'ল। মোৰ একো বাকী নাই।” ইত্থায়েলে কান্দিবলৈ ধৰিলে। লৰীয়ে আহি তেওঁৰ হাতত ধৰিলে আৰু ভিক্টৰে তেওঁৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

পিছত, লেতেৰাখিনি পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ ভিক্টৰে ইত্থায়েলক সহায় কৰিলে। কিন্তু কেইডালমান ৰেঞ্চ আৰু সৰু সজুঁলিৰ বাদে ৰাখিব পৰা অন্য একোকে ছাঁইখিনিৰ মাজত পোৱা নগ'ল। পিছদিনা ইত্থায়েলে আকৌ ভিক্টৰক চাবলৈ আহিল। সি অনেক পৰলৈ মনে মনে বহি থাকিল। লৰীয়ে চাহ আনিলে আৰু সুধিলে, “তোমাক সহায় কৰিবলৈ আমি কি কৰিম, ইত্থায়েল?”

সি উত্তৰ নিদিলে। সিহঁতে আৰু এক দীঘলীয়া সময় বহি থাকিল। অৱশেষত ইত্থায়েলে চিঞৰি ক'লে “এইয়া ঈশ্বৰে মোলৈ কৰিলে।”

“নহয়!” লৰীয়ে জোৰ দি ক'লে, “এইয়া চয়তানে কৰিছে।”

“তেনেহ'লে ঈশ্বৰে চয়তানক এনে কৰিবলৈ দিছে।”

“ভিক্টৰে ইত্থায়েলৰ লগত কথা পাতিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু সি পুনৰ বহুখিনি সময় নীৰৱে থাকিল। শেষত ইত্থায়েলে কোমল মাতেৰে ক'লে, “অনুগ্ৰহ কৰি কেইডালমান জুইশলা কাঠি আনা।”

“জুইশলা কাঠি?” ভিক্টৰে সুধিলে; “কিয়?” তুমি আন কিছুমান বস্তু জ্বলাব খুজিছানে?

“হয়,” সি তাৰ জপত হাত ভৰালে। “মই কোৱা এই তালিকাৰ কামবোৰ তুমি আৰু লৰীয়ে কৰিব লাগিব।” লৰীয়ে জুইশলা কাঠি কেইডালমান আনিলে। ইত্থায়েলে অতি যত্নেৰে কাগজৰ আটাইবোৰ টুকুৰা পুৰি পেলালে।

সি বৰ্ণনা কৰিলে, “এবাৰ মই মোৰ মোমাইদেউৰ মণ্ডলীৰ গীৰ্জাত যোগ দিছিলো। মোৰ দেউতাৰ দৰে, তেওঁ ইছলাম ধৰ্ম ত্যাগ কৰিলে আৰু এগৰাকী অতি উৎসাহী খ্ৰীষ্টিয়ান হ'ল, কিন্তু অতি নিয়ম মানি চলা লোক। মই তোমাক কৰিবলৈ কোৱা কথাবোৰকে তেওঁ মোক শিকাইছিল। মই ভয় কৰিছিলোঁ, যদিহে মই নকৰোঁ ঈশ্বৰে মোক শাস্তি দিব। মই ভয়তে জীয়াই আছিলো। মই তোমাৰ মুনীৰ গৰাকী হোৱা হেতুকে মই ভাবিছোঁ যে ঠিক তেনেদৰেই মই তোমাৰ যত্ন লোৱা ঈশ্বৰে ইচ্ছা কৰে। মই ঠাৱৰ কৰিছোঁ তোমাক সেই কামবোৰ কৰোৱা মোৰ দায়িত্ব, যাতে যেন ঈশ্বৰে আপোনাক শাস্তি নিদিয়ে। জুই লগা দিন ধৰি, আমাৰ পালক টিনুৱে শিকোৱা কথাবোৰ মই বাইবেলৰ পৰা পঢ়িছোঁ। মই জানিব পাৰিছোঁ যে মোৰ ভুল হৈছে। মই ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ অহিতে যুঁজ কৰিছোঁ।”

ভিক্টৰে কথা ক'বলৈ অতি আচৰিত হৈছিল। আৰু অলপ পৰ নীৰৱে থাকি লৰীয়ে কোমল মাতেৰে ক'লে, “মই নাজানোঁ মই আনন্দত কান্দিম নে হাঁহিম।” তাই দুয়োটাকে কৰিলে।

ভিক্টৰ পিছ দিনা ঘৰলৈ উলটি আহি লৰীক ক'লে, “মই আন এটা কাম পালোঁ। মোৰ পৰীক্ষা ল'বলৈ সিহঁতে মোক কেৱল অভিজ্ঞ ৱেলডাৰ কৰিব পৰা এটা কাম মোক কৰিবলৈ দিলে। মেনেজাৰে ক’লে যে মোৰ এক সুস্থিৰ আৰু খৰটকীয়া হাত আছে যাৰে মই আগতকৈ দুগুণ অৰ্জন কৰিব পাৰিম।

“আমাৰ আটাইবোৰ সমস্যাৰ অন্ত পৰিল!” তাই চিঞৰি উঠিল।

“গোটাইবিলাক নহয়। তেওঁৰ পৰিচৰ্যা বৃদ্ধি কৰিবলৈ কোনোবা এক ডাঙৰ মণ্ডলীৰ খ্ৰীষ্টিয়ানবিলাকৰ পৰা আৰ্থাৰে আৰ্থিক সাহায্য পাইছে। তেওঁৰ কোনো পৰিচৰ্যা আছে বুলি মই নাজানোঁ, কিন্তু তেওঁ সিহঁতক পতিয়ন নিয়াইছে। অগ্নিকাণ্ড হোৱা আগেয়ে আৰ্থাৰে শিকোৱা সেই বিধি সম্বন্ধীয় বিষয়বোৰ আমাৰ মণ্ডলীৰ লোকবিলাকক শিকাবলৈ মানুহ ভাড়াত আনিবলৈ সেই টকা সি ব্যৱহাৰ কৰিছে। আৰ্থাৰে টিনুৰ অনুপস্থিতিৰ সুবিধা লৈছে আৰু টিনুক এৰি তেওঁক অনুসৰণ কৰিবলৈ দুটা পৰিয়ালক প্ৰত্যয় নিয়াইছে। ৱান টুৱে নামৰ এটা মণ্ডলী সিহঁতে আৰম্ভ কৰিছে। ঘৰলৈ যোৱা বাটত যোৱা সপ্তাহ আমাৰ দলত যোগ দিয়া এটা পৰিয়ালৰ ঘৰত মই আৰ্থাৰক সোমোৱা দেখিলোঁ। চয়তানৰ কাঁড়ৰ পৰা বিষ বিয়পি গৈছে।

লৰী বহি পৰিল আৰু নীৰৱে কেঁকাবলৈ ধৰিলে।

ঈশ্বৰে আমাৰ জীৱনত দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে:

☐ জাগতিক আশীৰ্বাদবোৰ

☐ আত্মিক আশীৰ্বাদবোৰ

☐ ইফিচীয়া ১:৩ পদত আত্মিক আশীৰ্বাদৰ প্ৰতিজ্ঞাবোৰ আছে। অন্যথা, জগতত থকা জাগতিকভাবে অতি দৰিদ্ৰ অনেক কোটি খ্ৰীষ্টিয়ান বিলাকৰ হিচাব আমি কৰিব নোৱাৰোঁ। অৱশ্যে, দৰিদ্ৰ বিশ্বাসীসকল স্বৰ্গীয় ধনৰ উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টৰ লগত ৰাজত্ব কৰিব।

খ্ৰীষ্টত তেওঁলোকৰ স্থিতি নিশ্চিত হ'বলৈ তলত দিয়া তিনিটা উপায়ৰ আটাইতকৈ কোনটো পথ উত্তম?

☐ কিছুমান নিয়ম ভঙ্গ কৰা, ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ পৰা খহি পৰা, আৰু তেওঁৰ শাস্তি গ্ৰহণ কৰা আদি বিষয়বোৰৰ ভয়ত তেওঁলোকক ৰখা।

☐ তেওঁবিলাকে কৰা বেয়া কামবোৰৰ কাৰণে একেৰাহে দোষী অনুভৱ কৰি থাকিবলৈ সোঁৱৰাই দিয়া।

☐ তেওঁৰ বাক্যৰ পৰা ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়া, তাৰ বাবে দৈনিক ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিয়া প্ৰাৰ্থনাৰে বিশ্বাসৰ ঢাল ব্যৱহাৰ কৰা, আৰু প্ৰভুৰ ভোজৰ জৰিয়তে নিয়মীয়াকৈ সম্পূৰ্ণ ক্ষমাৰ আশ্বাস পোৱা।

(ঈশ্বৰৰ বাক্যই অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে শিকোৱা কথা যদি আপুনি এতিয়াও পঢ়া নাই, তেন্তে, অনুগ্ৰহ কৰি অতি সাৱধানে পঢ়ক, ৰোমীয়া ১ পৰা ৮ অধ্যায় আৰু ইফিচীয়া ১,২ অধ্যায়।)

যুক্তি তৰ্ক বিচাৰ কৰা লোকে প্ৰায়ে এই কথা অস্বীকাৰ কৰে যে ঈশ্বৰে তেওঁৰ অলৌকিক অনুগ্ৰহ পবিত্ৰ ভোজৰ দ্বাৰাই আনে। ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আমি কিদৰে পাপ্ত, সেই কথা মানুহৰ যুক্তি তৰ্কৰে কেৱল ব্যাখ্যা কৰাত কি বিপদ থাকিব পাৰে?

অনুগ্ৰহ মানুহৰ বিবেচনা শক্তিতকৈ অধিক আঁতৰলৈ যায়। কোনো ধৰ্মীয় নেতা অথবা চিন্তাশীল জ্ঞানী লোকে বাইবেলৰ প্ৰকাশ নোলোৱাকৈ অনুগ্ৰহ কেতিয়াও অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিল।

নাস্তিকসকলে অনুগ্ৰহক জাগতিক ধন সম্পত্তিৰে ব্যাখ্যা কৰে। বাইবেল সন্মত এক উত্তম বৰ্ণনা দিয়ক:

আপোনাৰ মণ্ডলী অথবা গোটৰ সংগঠিত কৰাৰ আঁচনি কি, যাতে যেন “ঈশ্বৰৰ “ইজনে সিজনে” আজ্ঞাত দিয়াৰ দৰে, বিশ্বাসীসকলে প্ৰেমত পৰস্পৰৰ পৰিচৰ্যা কৰিব।

নতুন নিয়মত কোৱাৰ দৰে বিশ্বাসীসকলে তেওঁলোকৰ আত্মিক বৰদানবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰু সকলো পৰিচৰ্যা বিলাকত অভ্যাস কৰিবলৈ, আপোনাৰ দলক সংগঠিত কৰিবলৈ আপোনাৰ আঁচনিবোৰ কি কি?

আপুনি নিজে আৰু আপুনি চলোৱা নতুন চলাওঁতা বিলাকে অপমানজনক শাসনক বাধা দিয়াত আপোনাৰ আঁচনি কি কি?

৪ অধ্যায়

কেনেকৈ ভিক্টৰ আৰু লৰীয়ে আত্মিক স্বাধীনতা আৱিষ্কাৰ কৰিলে

ভিক্টৰ, লৰী আৰু জুলীয়ে টিনুৰ লগত ৰেল ষ্টেচনলৈ গৈছিল। নতুনকৈ জন্ম দিব নোৱাৰা মণ্ডলীবিলাকলৈ পঠোৱা মিশ্যনেৰীসকলক তেওঁ পুনৰ লগ পাবলৈ গৈছিল। বাটত যাওঁতে টিনুৱে অনুৰোধ কৰিলে, “মই নথকা অৱস্থাত অনুগ্রহ কৰি তুমি মোৰ দলৰ সভাত যোগ দিবা। তেওঁলোকক পৰিচালনাত সহায় কৰিবা। মোৰ অনুপস্থিতিত সুবিধা ল'ব খোজা ৰাং কুকুৰ বিলাকলৈ সাৱধান হ'বা।”

ৰাং কুকুৰ? “ভিক্টৰে সুধিলে। ইয়াৰ অৰ্থ কি?”

“ডাঙৰ ভোকাতুৰ কুকুৰবোৰ, বাঘৰ দৰে, দুৰ্বল ছাগলীবোৰক বিচাৰে। যীচু আৰু পৌলে মিছা মেৰবখীয়াবিলাকক “ৰাং কুকুৰ” বুলিছিল কাৰণ সিহঁতে অন্য মেৰ বখীয়াৰ মেৰবোৰ চুৰ কৰে।”

“টিনুৱে ক'লে, “আমাক সাৱধান কৰাৰ বাবে তোমাক ধন্যবাদ জনাওঁ।” মই ভাবো ৰাং কুকুৰে আমাৰ জাকৰ চাৰিওদিশে ফুৰিছেহি। আৰ্থাৰৰ ভাগিনিয়েক, ছাজিদে নতুন বিশ্বাসীসকলক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছে যে অকল সিহে প্ৰকৃততে আত্মিক।”

“তেন্তে চাই থাকা! চয়তানৰ মিছা কথাবোৰ মঠি থোৱা ময়দাৰ লদাত বিয়পি যোৱা খমিৰৰ দৰে। এই মিছা কথাবোৰ প্ৰায়ে আত্মিক নে ভবা হয় আৰু সৰু আইৰ দৰে সন্দেহ নকৰা বিশ্বাসীসকলৰ মাজত বিয়পি যায়। সেইবোৰ বিচাৰিবলৈ আৰু বাধা দিবলৈ আমাক ঈশ্বৰে সহায় কৰে। ইফিচীয়া ৬ঃ১৬ পদত বৰ্ণনা কৰাৰ দৰে, দুস্তাৰ জ্বলি থকা কাঁড়বোৰ বন্ধ কৰিবলৈ, তেওঁ আমাক বিশ্বাসৰ ঢাল দিয়ে। এই কাঁড়বোৰ হৈছে, নাস্তিকতা, গাইগোটাবাদ, গৰ্বী মতবাদ, দেৱপূজা, কামুক আৰু লম্পট আচৰণ। ভূত-পিশাচৰ পৰা উৎপত্তি হোৱা ধৰ্মমতৰ দ্বাৰা প্ৰায় সদায় চাৰিওদিশৰ পৰা আমি আক্ৰমণ হৈছোঁ।”

“তুমি গাইগোটা বাদৰ উল্লেখ কৰিছা,” ভিক্টৰে ক’লে। সেয়ে অনুগ্রহ উপচি পৰাক কিদৰে নিৰোধ কৰিব?

বিশ্বাসীসকলক “ইজনে সিজনৰ” আজ্ঞাবোৰ গভীৰভাৱে অভ্যাস কৰিবলৈ আপুনি সহায় কৰিলে, সেইয়া জানিব পাৰিব। কথাৰ বিনিময় নোহোৱা কৰিবলৈ, চয়তানে গাইগোটাবাদ সুমুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিব। ব্যক্তিগতবাদীসকলে এক গোপনীয় বিশ্বাস বিচাৰে। তেওঁলোকে নিজৰ মতে ঈশ্বৰৰ পৰিচয়্যা কৰে। উপাসনাৰ সময়ত তেওঁলোকে আন গুৰুত্বপূৰ্ণ কামত সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ নকৰাকৈ প্ৰায়ে বহি থাকে আৰু শুনা কথাবিলাক স্পঞ্জৰ দৰে শুহি লয়। ওতঃপ্ৰোত ভাবে গথী প্ৰেমৰ দলবিলাক তেওঁলোকে পৰিহাৰ কৰে। এনে অকলশৰীয়া অৱস্থাই প্ৰেম অৱহেলা কৰে। চয়তানৰ গাইগোটা বাদ আকোঁৱালি লোৱা মণ্ডলীয়ে নতুন নিময়ৰ “ইজনে সিজনৰ আজ্ঞা” অভ্যাস কৰিবলৈ কেতিয়াবাহে ভালদৰে ব্যৱস্থা কৰে।

“কিদৰে গৰ্ৱী মতবাদে” অনুগ্রহ পৰিহাৰ কৰে?”

টিনুৱে উত্তৰ দিলে, “গৰ্ৱী মতবাদে কেৱল জ্ঞানৰ ওপৰতহে বিশ্বাসক গঢ় দিবলৈ চেষ্টা কৰে। ১ কৰিষ্টীয়া ৮ঃ১ পদে সতৰ্ক কৰাৰ দৰে, “জ্ঞানে আমাক অহঙ্কাৰৰে ওফোন্দাই পেলায়।” আমাৰ এটা ভিত্তিমূল হৈছে যীচু, যি শিলৰ ওপৰত জ্ঞানী মানুহে তেওঁৰ ঘৰ সাজে। জ্ঞানী আৰু মূৰ্খ মানুহ, দুয়ো যীচুৰ বাক্য শুনে। তেওঁলোকে দুয়োৰে জ্ঞান আছে। কিন্তু কেৱল জ্ঞানী মানুহে যীচুৰ বাধ্য হ’বলৈ ভাল পায়। এজন গৰ্ৱী কেৱল ভাল ধৰ্মমত শিক্ষাৰে সন্তোষ। তেওঁ নিজৰ উচ্চ জ্ঞানত ভাৰসা কৰে আৰু যীচুৱে বিচৰা আন কামবিলাক অৱহেলা কৰে।”

জুলিয়ে হয়ভৰ দি ক’লে, “কিছুমান অহঙ্কাৰী শিক্ষকে তোমালোকৰ মূৰত এটা গাঁত কৰি তাত তেওঁলোকৰ মতামতবিলাক ঢালি দিয়ে। সৌভাগ্যক্ৰমে, অনেক যুৱ বিশ্বাসীসকল কেৱল শুনোঁতা মাথোঁ হৈ থাকিব ইচ্ছা নকৰে।” যাকোব ১ঃ২২ পদে ইয়াৰ অহিতে সতৰ্ক কৰিছে। সিহঁতে শিকোঁতে আলোচনাৰ মাজেৰে কথাৰ বিনিময় কৰিব খোজে। বাইবেলে কি কয় সেই কথা ভাবিবলৈ তেওঁলোকে স্বাধীনতা বিচাৰে আৰু চকুমুদি আকোঁৰগোজ মানুহৰ মতামত গ্ৰহণ কৰাতকৈ সকলো সত্যলৈ চলাই নিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, তেওঁলোকে কেৱল জানিবলৈ নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰে কি কৈছে তাকে কৰিবলৈ তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰে।

“আকোঁৰগোজ হোৱা সদায় অনুচিত নে?” ভিক্টৰে সুধিলে। “মেৰবিলাকে ইচ্ছামতে অত তত যাবলৈ দিয়া ৰখীয়াজনৰ বাবে বিপদজনক নহয়।”

“অৱশ্যে, আটাইবোৰ বিশ্বাসীকে চলাই নিয়া প্ৰয়োজন, টিনুৱে উত্তৰ দিলে। “কিন্তু বাইবেলে কোৱাৰ দৰে আমি চলাওঁতাবিলাকে তেওঁলোকৰ যত্ন লোৱা উচিত।”

“সেয়ে কেনেকৈ বাৰু?”

“এগৰাকী সজ ৰখীয়াই বিশ্বাসীসকলক নিজে ঈশ্বৰৰ বাক্য কিদৰে ব্যৱহাৰ কৰিব তাকে ভাবিবলৈ শিকি পৈণত হোৱাত সহায় কৰে। অন্যথা অদৰ্কাৰী ভাবমূলক কথাৰে এই জগতৰ দেৱপূজক আৰু দেৱ-দেৱীসকলে তেওঁলোকৰ মন ধৰি পেলাব আৰু লোকবিলাক নিজৰ বশত ৰাখিব। আকোঁৰগোজ মানুহে কেতিয়াবা ধৰি লয় যে অধিক অধ্যয়নৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ আহিব। আৰু, তেতিয়া তেওঁলোকে আনলোকক তেওঁলোকৰ ঠেক অভিপ্ৰায়ক বিশ্বাস কৰিবলৈ ক’ব।

“মই বৰ্তমান যুগৰ যুৱক,” লৰীয়ে উত্তৰ দিলে। “মই আন খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ লগত এক বিশেষ ধৰণৰ সম্বন্ধ উপভোগ কৰিব খোজোঁ, আৰু মই আশা কৰোঁ আমাৰ ৰখীয়াই তেনে হ’বলৈ দিব।”

“কিন্তু আমি কিদৰে তেনে হ’বলৈ দিম? ভিক্টৰে সুধিলে। “তেওঁলোকে শিকোঁতে আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য পালন কৰোঁতে আমি কেনেকৈ আনবিলাকক একেলগে ভাগ লোৱাত সহায় কৰিব পাৰিম?”

“তুমি তেওঁলোকক বাইবেলৰ কাহিনীবোৰ পঢ়িবলৈ অথবা ক’বলৈ দিব পাৰা, “টিনুৱে পৰামৰ্শ দিলে। তেতিয়া কাহিনীটোৱে ঈশ্বৰৰ বিষয়ে কি কয়, আৰু আমি ইয়াৰ বাবে কি কৰা উচিত, আলোচনা কৰিব। ভাওবোৰ কৰাৰ ব্যৱহাৰ কৰা আৰু কাহিনীবোৰ চমু নাটকলৈ পৰিণত কৰিব। তেওঁলোকে কি শিকাটো তুমি ইচ্ছা কৰা তাক স্পষ্টকৈ কৰিব। ঈশ্বৰত আৰু তেওঁৰ কাৰ্য্যত ধ্যান কৰিবলৈ তেওঁলোকক প্ৰশ্ন কৰিব। উৎসাহ আৰু প্ৰশংসাৰে তেওঁলোকক কবিতা অথবা গীত লিখিবলৈ দিয়ক। এজন ব্যক্তিয়ে সকলো সময়তে কৰি থকাতকৈ লোকবিলাকক একেলগে প্ৰস্তুত হ’বলৈ দিয়ক।”

“অহ! লৰীয়ে চিঞৰি ক’লে, “চুটি নাটক যিহে ঈশ্বৰৰ বাক্য শিকায় প্ৰস্তুত কৰাত মই আনক সহায় কৰিবলৈ ভাল পাওঁ। আমি এদন বাৰি অথবা কথৰ দৃশ্যৰ নাটক কৰিব পাৰোঁনে?”

“তুমি কৰা ইষ্টেৰ ৰাণীৰ অংশটি চাই মই উপভোগ কৰিম,” “ভিক্টৰে লৰীক ক’লে। মই দেউতাকৰ সম্পত্তিৰ ভাগ লৈ অনাহকত খৰছ কৰা অপব্যয় পুত্ৰৰ ভাও অতি সহজে কৰিব পাৰিম। খ্ৰীষ্টক মই জনাৰ আগেয়ে এনে অনেক ধোৱাখুলীয়া

অভিজ্ঞতা মোৰ আছে।”

“মই হুষ্টপুষ্ট গৰু পোৱালীটোৰ ভাও কৰিব পাৰিম,” টিনুৱে হাঁহিলে। অপব্যয় পুত্ৰ ঘৰলৈ উলটি অহাত ভোজৰ আয়োজন কৰোঁতে দেউতাকে সেই পোৱালিটো বধ কৰিছিল। ডাঙৰ ককায়েকজন বৰ ভাল মানুহ আছিল। কি হু , যীচুৱে ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰে সি তাৰ অনুতাপি সৰু ভায়েকলৈ দেউতাকে দেখুওৱা অনুগ্ৰহক বেয়া পাইছিল। তেওঁ দ্ৰাক্ষাবাৰীত কামকৰা সেই বনুৱাবিলাকৰ দৰে আছিল, যিসকলে দিনটোৰ আধাভাগ কাম কৰি গৰাকীৰ পৰা একে দৰমহা পাওঁতে বেয়া পাইছিল। ভাল মানুহবিলাকে প্ৰায়ে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহক বাধা দিয়ে, যেতিয়া অধম পাপীবিলাকক বিনামূল্যে ক্ষমা কৰা তেওঁলোকে দেখা পায়।”

“বৃদ্ধসকলে এনে সৃজনকাৰী ৰূপে আমাক শিকাব পাৰিবনে?” লৰীয়ে সুধিলে।

“লৰী উপভোগ কৰিব পৰাকৈ সৃজনকাৰী।” ভিক্টৰে ব্যাখ্যা কৰিলে। “তাই খুউব পঢ়ে আৰু পঢ়ি পোৱা মুকুতাখিনি সোঁৱৰণ কৰে।”

টিনুৱে তেওঁলোকক আশ্বাস দি ক’লে, “ঈশ্বৰৰ বাক্য সুন্দৰকৈ বহলাই শিকাব পৰা এতিয়া আমাৰ স্বাধীনতা আছে।” “আমি গৰী আকোঁৰগোজৰ অহিতে আত্মিক যুঁজ কৰিলোঁ আৰু জয়ী হ’লোঁ। ঈশ্বৰৰ বাক্য মুক্তভাৱে আলোচনা কৰাত আৰু ইয়াক যিকোনো প্ৰকাৰে শিকাই ফলাফল অনাত নতুন বিশ্বাসীসকলক আৰু বৃদ্ধলোকে আৰু নিৰুৎসাহ নকৰে।”

“খুউব ভাল কথা!” লৰীয়ে চিঞৰি ক’লে।

“আকোঁৰগোজ হোৱা সদায় ভুল নহয় বুলি তুমি আমাক কৈছিল। ভিক্টৰে সোঁৱৰাই দিলে, ইয়াৰ আচল প্ৰয়োজন কেতিয়া?”

“টিনুৱে বুজাই দিলে, “ঈশ্বৰৰ বাক্যত ভিত্তি কৰা দৃঢ় বিশ্বাস আমাক সদায় প্ৰয়োজন। অহঙ্কাৰী হৈ তৰ্ক কৰিবলৈ অথবা ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ পাবলৈ নহয়, কিন্তু আমি ইতিমধ্যে পোৱা অনুগ্ৰহৰ গুণ বুজি আমি ঈশ্বৰৰ বাক্য অধ্যয়ন কৰোঁ। বেয়া শিক্ষা আৰু বেয়া প্ৰচাৰৰ অহিতে থিয় দিবলৈ এই আকোঁৰগোজ ভাব ব্যৱহাৰ কৰা প্ৰয়োজন।

“প্ৰচাৰ কৰা বেয়া কেতিয়া হ’ব।” ভিক্টৰে সুধিলে।

টিনুৱে ব্যাখ্যা কৰিলে, “কিছুমান বেয়া শিক্ষক আৰু প্ৰচাৰকে তেওঁলোকৰ শুনোতাবিলাকৰ গাধৰ দৰে ডাঙৰ কান থকা হেন ভাবে। তেওঁলোকৰ সহমত কথাবিলাক লোকবিলাকে কেৱল বহি টলকা মাৰি শুনি থকা ভাল পায়। চাৰিওদিশে থকা সমাজৰ চয়তানৰ অহিতে যুঁজ কৰা, ভোকাতুৰক খুউৱা আৰু ৰোগীক সুস্থ কৰা পৰম্পৰাৰ পৰিচৰ্যা কৰা জীৱিত লোক বুলি তেওঁবিলাকে নাভাবে।”

“হে প্ৰভু, আমাক ৰক্ষা কৰক।” লৰী কেঁকাই উঠিল।

“তেওঁ পাৰে,” জুলিয়ে বৰ্ণনা কৰিলে।

টিনুৰ বৰ্ণনাখিনি ভিক্টৰে লিখি থোৱা তাৰ টোকাবহীত চালে। সি হুমনিয়াহ কাটি ক’লে, “মই এই আটাইবোৰ কথা কেতিয়াবা শিকিমনে?”

টিনুৱে আশ্বাস দি ক’লে, চল্লিশ বছৰ ধৰি বিশ্বাসী হৈ থকা কিছুমান মানুহতকৈ, তুমি আৰু লৰীয়ে ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে ইতিমধ্যে অধিক বুজিছা। ভিক্টৰে তোমাৰ এক আৱিষ্কাৰ কৰাৰ মন আছে! মই জনাত তুমিয়ে অধিক প্ৰশ্নবোৰ সোধ।”

“অতি অধিক?”

“অহ, নহয়! তোমাৰ আগ্ৰহ আৰু বিবেচনা শক্তিও ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ বৰ, পবিত্ৰ আত্মাৰ কাৰ্য্য।”

“পবিত্ৰ আত্মাই কিদৰে বিবেচনা শক্তি আমাক দিয়ে।

“পবিত্ৰ আত্মাই আমাৰ মন আলোকিত কৰে,” টিনুৱে ব্যাখ্যা কৰিলে যাতে যেন আমাৰ জীৱনত, আমাৰ বন্ধু আৰু শত্ৰুৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ বাক্য আমি খটুৱাব পাৰোঁ। ২ কৰিন্থীয়া ৪:৪ পদত কৈছে, চয়তান অৰ্থাৎ এই জগতৰ দেৱতাই বিশ্বাস নকৰাবিলাকৰ জ্ঞান চকু অন্ধ কৰিলে। যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টক বিশ্বাস কৰোঁ, আচৰিত অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই আমি ঈশ্বৰৰ সত্য বুজিব পাৰোঁ। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ত লিখাৰ দৰে, পবিত্ৰ আত্মাই আমাক এক অন্তৰস্থ সাক্ষ্য দিয়ে, তেওঁ আমাক এক ৰহস্যময় পথেৰে চলাই নিয়ে। তেওঁ আমাক আশ্বাস দিয়ে যে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান।”

কি যে আশীৰ্বাদ।” লৰীয়ে চিঞৰিলে।

ভিক্টৰে সুধিলে “আমাৰ মন আলোকিত কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাই কেৱল বাইবেল শাস্ত্ৰে ব্যৱহাৰ কৰেনে আন কোনো বস্তু ব্যৱহাৰ নকৰেনে?”

“বাইবেল শাস্ত্ৰই আমাৰ শেষ ক্ষমতা, টিনুৱে উত্তৰ দিলে, কিন্তু গীতমালা ১৯ আৰু ৰোমীয়া ১ অধ্যায়ে প্ৰকাশ কৰিছে যে আমাক পৰামৰ্শ দিবলৈ ঈশ্বৰে আন আহিলাবোৰকো ব্যৱহাৰ কৰে। যেনে : প্ৰকৃতি, বুৰঞ্জী, বন্ধু-বান্ধৱ, বিবেক, উদ্দেশ্যপূৰ্ণ ধ্যান, প্ৰাৰ্থনা, অভিজ্ঞতা আৰু কেতিয়াবা সপোনৰ যোগেদিও কৰে।”

“যিৰিমিয়া ২৯ অধ্যায়ত মিছা ভাববাদীসকলে তেওঁলোকৰ সপোনৰ প্ৰচাৰ কৰাৰ বিষয়ে মই পঢ়িছোঁ,” ভিক্টৰে মনত পেলালে। আমি কিদৰে মিছা শিক্ষাৰ পৰা সত্যক বুজিব পাৰিম?”

“মিছা শিক্ষাই সদায় শাস্ত্ৰ বাক্যৰ প্ৰতিবাদ কৰে অথবা অপব্যৱহাৰ কৰে,” টিনুৱে ব্যাখ্যা কৰিলে। তাৰোপৰি ই আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ গৌৰৱ নকৰে। ই প্ৰায় অধিক মানুহ অথবা অনুস্থানৰ প্ৰশংসা কৰে, অথবা কিবা উপায়ে ক্ষমতাসালী লুভীয়া ধৰ্মীয় নেতাক ক্ষমতাৰ স্থানত ৰাখে।”

“মই বুজি পাইছোঁ,” ভিক্টৰে ক’লে। “তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্য ব্যৱহাৰ কৰে কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ ক্ষমতাৰে নহয়। যেতিয়া মানুহৰ নিজৰ শক্তিকে কৰে, তেতিয়া আমি কিদৰে বুজি পাম?”

“অন্য এক প্ৰকাৰৰ মিছা শিক্ষাই ইয়াতকৈ অধম প্ৰতাৰণা কৰে, কিন্তু সেয়ে তালিকাত নাই, কিন্তু অভিপ্ৰায় ভুল। গৰ্ভী আকোঁৰগোজ সকললৈ মন কৰা, যিবিলাকে ঈশ্বৰৰ বাক্যক তেওঁলোকৰ প্ৰচাৰৰ বা শিক্ষাৰ সূচীপত্ৰ বুলিহে ব্যৱহাৰ কৰে। আমি শিকোৱা সকলে দলীয় কামত পৰিচালনা কৰিবলৈ বাক্য ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। সাক্ষ্য দিয়া, উপাসনা কৰা নতুন বিশ্বাসীসকলক সুনিশ্চিত কৰা; পৰিচৰ্যা কাৰ্য্য যুগুত কৰা, পালকসকলক প্ৰশিক্ষণ দিয়া আৰু মিশ্যনেৰী পঠোৱা, আমি এইবোৰৰ কৰাৰ দৰে চলাই নিয়ক। মিছা শিক্ষাবিলাকে তেওঁলোকৰ শিক্ষাক ঠিককৈ ব্যৱহাৰ কৰে, কিন্তু অন্য কামবোৰ নতুন নিয়মৰ বিপৰীতে কৰে।

“তোমাৰ ৰেলগাড়ী সোনকালে এৰিব,” ভিক্টৰে ক’লে, “আমি এইবাৰ কথা-বতৰা হ’বলৈ পাই ভাল পালোঁ। তুমি ৰেলত যাত্ৰা কৰা আগেয়ে, মই আন এটা প্ৰশ্ন কৰিব খোজোঁ, কেনেকৈ পবিত্ৰ আত্মাই আমাক পৰিচালনা কৰে। আমি কৰা কামত ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কেনেকৈ বুজিম?”

“কিছুমান খ্ৰীষ্টিয়ানে কেৱল তেওঁলোকৰ অনুভৱ আৰু উদ্ভেজনাপূৰ্ণ অভিজ্ঞতাবোৰৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত হয়। আন কিছুমানে বাইবেলৰ পৰা আৰু ইয়াৰ বিশদ বিৱৰণৰ পৰা মাৰ্গ প্ৰদৰ্শন বিচাৰে। আৰু আন কিছুমানে মণ্ডলীৰ অন্য সভ্য-সভ্যাসকলৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত হয় আৰু তেওঁলোকৰ চলাওঁতা সকলক সন্তোষ কৰা সত্যকহে তেওঁলোকে আকোঁৱালি লয়। আমি এইদৰে সমতা ৰখা প্ৰয়োজন। এই শিক্ষাৰ অভিজ্ঞতাবোৰ গোটেই লোৱাত পবিত্ৰ আত্মাই আমাক সহায় কৰে, যাতে যেন তেওঁ আমাক পৰিচালনা কৰিবলৈ তিনিওকে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। আমাৰ অভিজ্ঞতা আৰু অনুভূতিবোৰ উদ্দেশ্য আৰু জ্ঞান আৰু বিশ্বাসীসকলৰ এক মৰমিয়াল সমাজ, এইবোৰ তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰে। এই সমতা অবিহনেই পৰিচৰ্যাৰ এটা বিষয়ক এটি মণ্ডলীয়ে খ্ৰীষ্টৰ শৰীৰত একগোট হৈ থকা চয়তানে সদায় নষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে তাৰ প্ৰায় সদায়েই মণ্ডলীৰ এটি দুৰ্বলতা।

ভিক্টৰে মন্তব্য কৰিলে, “আৰ্থাৰ আৰু তেওঁৰ অনুগামীসকলৰ লগত মোৰ এতিয়াও আটাইতকৈ মহান সংগ্ৰাম। নতুন বিশ্বাসীসকলৰ বিবেকক তেওঁলোকে দোষী অনুভৱ কৰাত আমনি কৰে। তেতিয়া নতুন বিশ্বাসী সকলে পাপ জয় কৰা আৰু আনক প্ৰেম কৰা বিষয়ত ঈশ্বৰে তেওঁলোকক সহায় কৰাত সন্দেহ কৰে। ফেঁচা, অৰ্থাৎ আৰ্থাৰে প্ৰায়ে পুৰণি নিয়মৰ ভাববাদীসকলক উল্লেখ কৰে কেনেকৈ তেওঁলোকক ঈশ্বৰে শাস্তি দিছিল। তাৰ বাঁহীৰ কেৱল এটাই সুৰ আছিল।

“আৰ্থাৰ আৰু তেওঁৰ অনুগামীসকলে পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ মাজত অতি কম পাৰ্থক্য ৰাখিছিল; টিনুৱে সতৰ্ক কৰিলে। সেয়ে মানুহক বিমোৰত পেলায়। আমি বিধান আৰু অনুগ্ৰহ বুজা উচিত। পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ বিধানৰ বিশাল পাৰ্থক্য দেখাত অসমৰ্থ হোৱা শিক্ষকসকললৈ সাৱধান হোৱা। যীচুৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানে মানৱ জাতিৰ লগত ঈশ্বৰৰ সম্বন্ধ অনন্ত কাললৈ সলনি কৰিলে। ৰোমীয়া ৬:১৪ পদে স্পষ্টকৈ কৈছে যে, ঈশ্বৰৰ লোকবিলাক বিধানৰ পৰা অনুগ্ৰহলৈ পাব হ’ল। আইনমানসকলে পুৰণি নিয়মৰ বিধানত লাগি আছে। বেয়া শিক্ষকসকলে নিয়ম বঢ়ায়। ইস্ৰায়েল দেশত প্ৰচলিত নিয়ম তেওঁলোকে কেৱল ব্যৱহাৰ কৰে এনে নহয়; তেওঁলোকে নিজেও নিয়ম বনায় আৰু মানুহে বনোৱা নিয়মবোৰ অনুসৰণ কৰে।”

অতীজৰ ইস্ৰায়েল দেশতহে কেৱল পুৰণি নিয়ম পালন কৰা হৈছিল বুলি তুমি কৈছা,” ভিক্টৰে মন্তব্য কৰিলে। সেই বিধানৰ কোনোটোৱে আজিও ব্যৱহাৰ কৰা নহয়নে?”

“যীচু আৰু তেওঁৰ পাঁচনিবিলাকে নতুন নিয়মৰ মণ্ডলীৰ কাৰণে পুৰণি নিয়মৰ কিছুমান বিধান নিৰ্দেশাৱলী ৰূপে দোহাৰিছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে, পুৰণি চুক্তিৰ মূলৰূপে গঠিত গোটেই কেইটা দহ আঙা পুনৰ বাহাল ৰাখিলে, কেৱল দেওবাৰ দিন পালন কৰাৰ বাহিৰে আমি নতুন নিয়মৰ নিৰ্দেশাৱলী অনুসৰণ কৰোঁ, কাৰণ যদিহে আমি পুৰণি নিয়মৰ কেইটামান আঙা পালন কৰোঁ আৰু বাকীবোৰ অৱহেলা কৰোঁ, তেন্তে আমি ঈশ্বৰৰ লোকবিলাকক বিমোহিত পেলাম।”

কোন কেইটামান আঙা আজি কালি আমি পালন নকৰোঁ?

“তেনে অনেক আছে। মই সেই গোটেইবোৰ উল্লেখ কৰাৰ আগেয়ে ৰেলখন এৰিব। তাৰে কেইটামান মোক ক’বলৈ দিয়া। পুৰণি বিধানৰ মতে তলত দিয়া কোনো এটা কামকে আমি নকৰোঁ।

আমাৰ পবিত্ৰ মন্দিৰত চুল্লী নোহোৱা লোকক সোমাবলৈ বাধা দিয়া।

পিতৃ-মাতৃক শাও দিয়া সন্তানক বধ কৰা।

ব্যভিচাৰীসকলক শিল দলিওৱা।

দেৱপূজক সকলক বধ কৰা।

সপ্তাহৰ সপ্তম দিনত কাম কৰা লোকক বধ কৰা।

যিসকলৰ ভৱিষ্যতবৰ্ণী নফলিয়ায় তেওঁলোকক হত্যা কৰা।

যিকচালেমৰ উৎসৱ বিলাকত যোগ দিবলৈ মানুহক জোৰ কৰা।

এজন বিবাহিত পুৰুষক তেওঁৰ সন্তানহীন ভায়েকৰ বিধবাক বিয়া কৰোৱাত

সপ্তম বছৰত খেতিয়ক বিলাকক খেতি নকৰাকৈ পথাৰ পেলাই থবলৈ জোৰ কৰা।

আমাৰ সপ্তাহিক উপাসনাৰ নিমিত্তে এটা মতা মেৰ বধ কৰা।

উপাসনা কৰিবলৈ কেৱল যিকচালেমলৈ যাত্ৰা কৰা।

“পুৰণি নিয়মবোৰ কেনে কঠিন আছিল।” লৰীয়ে মন্তব্য দিলে।

“সেইবোৰ অতিশয় কঠোৰ আছিল,” টিনুৱে হয়ভৰ দিলে। ২ কৰিছায়ী ৩:৬ পদত কোৱাৰ দৰে, অতীতৰ বিধান মানুহক দোষী কৰে আৰু মৃত্যুলৈ নিয়ে।

“কিয়?” ভিক্টৰে সুধিলে, সি লিখিবলৈ সাজু হ’ল। ঈশ্বৰে মোচিক দিয়া বিধানৰ উদ্দেশ্য কি আছিল?”

“পুৰণি বিধানৰ তিনিটা প্ৰধান উদ্দেশ্যবোৰ আছিল:

প্ৰথম, ৰোমীয়া ৩:২০ পদে স্পষ্টকৈ কৈছে যে সৰ্বোপৰি পবিত্ৰ ঈশ্বৰে পুৰণি বিধান দিলে, যাতে যেন তেওঁলোক যে পাপী তাক মানুহে জানিব। ই পাপক দেখুৱালে আৰু এইদৰে মানৱ জাতিক খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে যুগুত কৰিলে, যিদৰে ৰোমীয়া ৩ অধ্যায় আৰু গালাতীয়া ৩ অধ্যায়ত প্ৰকাশ কৰা আছে।

দ্বিতীয়তে, গালাতীয়া ৩:২৪ পদৰ বিধান খ্ৰীষ্ট অহালৈ ঈশ্বৰৰ লোকক যুগুত কৰাৰ শিক্ষক আছিল।

তৃতীয়তে, অতীজৰ ইস্ৰায়েল জাতিক পুৰণি বিধান শাসনকৰ্তা, দৃঢ়তা, আশা আৰু আনন্দ দিছিল। গীতমালা ১১৯:১২৭ পদত বিধানৰ প্ৰতি দায়ুদৰ ভালপোৱা নিশ্চিত কৰিছে।”

বিধানৰ উদ্দেশ্যবোৰ ভিক্টৰে লিখি ল’লে, যাতে যেন সেইবোৰ পাচলৈ আৱিষ্কাৰ কৰিব পাৰে। টিনুৱে যুৱ দম্পতীক আশ্বাস দিলে যে, “পুৰণি বিধানৰে ঈশ্বৰে মানুহৰ পাপ স্পষ্টকৈ দেখুৱালে, আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰে আমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰে আৰু আমাক অনন্ত জীৱন দান কৰে। যীচুৰ জন্মৰ হাজাৰ বছৰৰ আগেয়ে যিৰিমিয়া ভাববাদীয়ে কোৱা অনুগ্ৰহৰ নতুন নিয়মত আজি আমি ভাগ লও (যিৰিমিয়া ৩১:৩১)। ঈশ্বৰে যিৰিমিয়াৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশ কৰিলে যে পুৰণি ক্ষম্তকীয়া বিধান (নিয়ম) এক নতুন বিধানৰে সলনি কৰা হ’ব যিহঁত ঈশ্বৰৰ আঙাবোৰ শিলৰ ফলিত নহয়, কিন্তু আমাৰ অন্তৰত লিখা হ’ব।”

ভিক্টৰে সুধিলে, “নতুন নিয়মৰ ক’ত যীচু আৰু তেওঁৰ পাঁচনিবিলাকে কৈছে যে পুৰণি নিয়ম এতিয়া আৰু আমাত নাখাটে।

পুৰণি নিয়ম এতিয়া আৰু পালন কৰা নহয় বুলি টিনুৱে দেখুওৱা বাইবেলৰ অংশবিলাক, ভিক্টৰে লিখিলে।

এতিয়া, গোটেই পুৰণি নিয়মৰ বিধানবোৰ, প্ৰেমৰ বিধানত সিদ্ধ হ’ল, যি ঈশ্বৰে আটাই বিশ্বাসীকে দিয়া আত্মাৰ পল, মথি ২২:৩৮-৪০; গালাতীয়া ৫:২২-২৩ পদ।

আমি আৰু বিধানৰ অধীন নহয়, অনুগ্রহৰহে অধীন, ৰোমীয়া ৬ঃ৮-১৮ পদ।

আমি বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত নহয়, কিন্তু বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই অনুগ্রহৰেহে, গালাতীয়া ২ঃ১৬ পৰা ৩ঃ ২৪।

যীচুৱে তেওঁৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰাই সকলো দুষ্ট আত্মাৰ ওপৰত জয়ী হ'ল, আৰু আমাৰ বিপক্ষে লিখা মৃত্যুদণ্ড ৰহিত কৰিলে, কলচীয়া ২ঃ১৩-১৭।

পুৰণি বিধানৰ কান্তি ক্ষন্তেকীয়া আৰু লুপ্ত হৈ যোৱা ঈশ্বৰৰ অভিপ্ৰেত, আৰু নতুন বিধানৰ কান্তি অনন্তকালীয়া, ২ কৰিন্থীয়া ৩ঃ৭-১৩

“কি যে উপশম!” লৰী চিঞৰি উঠিল। “এতিয়া মই বুজি পাইছোঁ যে আৰ্থাৰৰ অনেক নিয়মবিলাক আমাক জোৰকৈ মনাবলৈ কোনো মূল নাই।”

“মোৰ ৰেলগাড়ী অতি সোনকালে যাব। মই যোৱা আগেয়ে ২ কৰিন্থীয়া ৩ঃ৬-১০ পদে প্ৰকাশ কৰা নতুন নিয়মৰ অনুগ্রহৰ বিষয়ে শুনা।” সি সেই শাস্ত্ৰাংশ পাঠ কৰে।

“ঈশ্বৰে আমাক নতুন নিয়মৰ উপযুক্ত পৰিচৰ্যাকাৰীৰূপে সৃষ্টি কৰিলে— আখৰত নহয় কিন্তু আত্মাত; কাৰণ আখৰে বধ কৰে, কিন্তু আত্মাই জীৱন দান কৰে। এতিয়া মৃত্যুৰ যি পৰিচৰ্যা শিলত কটা আখৰেৰে প্ৰমাণিত হ'ল সেয়ে যদি কান্তিযুক্ত হৈছিল, ইস্ৰায়েলবিলাকে মোচিৰ মুখলৈ একেথৰে চাব নোৱাৰিলে যদিও সেই কান্তি ক্ৰমান্বয়ে কমি গৈছিল, তেন্তে আত্মাৰ পৰিচৰ্যা তাতকৈয়ো কান্তিযুক্ত নহ'বনে? কিয়নো দণ্ডাজ্ঞাৰ পৰিচৰ্যা যদি কান্তিযুক্ত হয়, তেন্তে ধাৰ্মিকতাৰ পৰিচৰ্যা তাতকৈয়ো অধিক কান্তিযুক্ত হয় কাৰণ, এই অতিৰিক্ত কান্তিৰ কাৰণে, এই বিষয়ে, সেই কান্তিযুক্ত পৰিচৰ্যাৰ কান্তি নাইকিয়া হ'ল।

ভিক্টৰ আৰু লৰী ঘৰলৈ উলটি আহি, তেওঁলোকৰ কাৰণে টিনুৱে প্ৰস্তুত কৰা বিশদৰূপে বৰ্ণিত তালিকাখন অধ্যয়ন কৰিলে। ইয়াতে পুৰণি নিয়মৰ অনেক প্ৰধান পাৰ্থক্যবোৰ আৰু নতুন নিয়মৰ অনুৰূপ কিন্তু অতি পৃথক বিধান।

পুৰণি আৰু নতুন চুক্তি (নিয়ম) তুলনা কৰা

ফ্ৰুচে গোটেই বুৰঞ্জী ভাগ কৰিলে। মচীহৰ মৃত্যু আৰু উত্থানৰ পৰা ঈশ্বৰে অতীজৰ ইস্ৰায়েলসকলক দিয়া বিধান আমি চেষ্টা কৰাটো ইচ্ছা নকৰে, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ ক্ষমতাৰে জীয়াই থকা বিচাৰে। এই বিশদৰূপে বৰ্ণিত তালিকাখনে বিধানক বুজোৱা পুৰণি নিয়ম, আৰু অনুগ্রহক অধিককৈ বুজোৱা নতুন নিয়মৰ মাজৰ পাৰ্থক্যবোৰ দেখুৱায়। যোহন ১ : ১৭ পদত কৈছে, “কাৰণ, মোচিৰ দ্বাৰাই বিধান দিয়া হ'ল; কিন্তু অনুগ্রহ আৰু সত্যতা যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাইহে আহিল।”

পুৰণি নিয়ম (বিধান)	✝	নতুন নিয়ম (অনুগ্রহ)
অস্থায়ী, যিৰিমিয়া ৩১ঃ৩১-৩২; ইব্ৰী ৮ঃ১৩	সময়	অনাদি অনন্ত, ইব্ৰী ৯ঃ১৫; ১০ঃ১০-১৪
অস্থায়ী মূল্যৰ জন্তু উৎসৰ্গা, ইব্ৰী ৯ঃ৬-১০; ১০ঃ১১-১৮	ক্ষমা পোৱাৰ উপায়	এবাৰ যীচুক উৎসৰ্গা, সদাকালৰ বাবে ইব্ৰী ৯ঃ১০-১১; ১০ঃ৯-১০
দৈহিক, জাগতিক, অস্থায়ী দ্বিতীয় বিৱৰণ ৩০ঃ১৫-২০	পুৰস্কাৰ শান্তি	আত্মিক, স্বৰ্গীয়, অনন্ত কাল, ইফিচীয়া ১ঃ৩; যোহন ৩ঃ১৬, প্ৰকাশিত বাক্য ২০ঃ১৩-১৫
সাগৰৰ মাজেদি ঈশ্বৰৰ লোকবিলাকে দায়ত্বৰ পৰা ৰক্ষা পাইছিল, যাত্ৰাপুস্তক ১৪	মহান আশ্চৰ্য্য ঘটনা	যীচুৰ পুনৰুত্থান; তেওঁত উত্তোলিত হৈ মৃত্যুক আমি পাৰ কৰিলোঁ, লুক ২৪; ৰোমীয়া ৬ঃ১-১৪; ১ কৰিন্থীয়া ১৫
মাংসৰ চুমুং, আদিপুস্তক ১৭ঃ১০; দ্বিঃ বিঃ ১০ঃ১৬	আৰম্ভণ ধৰ্মকৰ্ম	বাপিত্ম (অন্তৰ চুমুত হোৱা) মথি ২৮ঃ১৮-২০; ৰোমীয়া ২ঃ২৯
নিস্তাৰ পৰ্বৰ মেৰ, যাত্ৰাপুস্তক ১২ : ১-১৫	সৌৱৰণী আহাৰ	যীচুৰ শৰীৰ আৰু তেজ, লুক ২২ঃ১৯-২০; যোহন ৬ঃ২৫-৬৮

পুৰণি বিধান পাৰ্শ্ব প্ৰদৰ্শন কৰিলে আৰু অভিশাপ দিলে, ৰোমীয়া ৩ঃ১৯-২০;	উদ্দেশ্য	নতুন নিয়মত ঈশ্বৰে পাৰ্শ্ব ক্ষমা কৰে আৰু আমাক মুক্ত কৰে, কলচীয়া ২ঃ১১-১৭ পবিত্ৰ আত্মা আমাত
অস্থায়ী মন্দিৰৰ আঁৰ কাপোৰৰ পিছত, যাত্ৰাপুস্তক ২ঃ৫৮-৯, ২৬; ৪০ঃ৩৫; লেঃ পুস্তক ১৬ঃ২	ঈশ্বৰৰ উপস্থিতি	অনন্ত কাললৈ বাস কৰে, যোহন ১৪ঃ১৬-১৭; ১ কৰিন্থীয়া ৩ঃ১৬
মোচি বিধান দিওঁতা আছিল, অতীজৰ আন ভাববাদীসকলে মোচিৰ বিধান খটুৱাইছিল যোহন ১ঃ১৭ গণনাপুস্তক ১২ঃ৬-৮	সবাতোকৈ প্ৰধান ভাববাদী	যীচুৱে অনুগ্ৰহ আৰু সত্য আনিলে, যোহন ১ঃ১, ১৪-১৭; পাঁচনিৰকৰ্ম ৩ঃ২২-২৬; কলচীয়া ১ঃ১৫; ইব্ৰী ১ঃ১-৪
জগতৰ অতি পবিত্ৰ স্থানত পৰিচৰ্যা কৰা হাৰোন মহাপুৰোহিত, লেবীয়া পুস্তক ১৬ঃ১-২৭	সবাতোকৈ প্ৰধান পুৰোহিত	যীচুৱে স্বৰ্গত আমাৰ নিমিত্তে নিবেদন কৰে, ইব্ৰী ৪ঃ১৪-১৬; ৫ঃ৪-১০; ৯ঃ১-১৪; যোহন ১৪ঃ২-৩
দায়ুদে জাতিবিলাকক জয় কৰা, লেবীয়া পুস্তক ২০ঃ২৩; ১ চমু ১৮ঃ৭; ২ চমু ৭ঃ৮-১৬; দ্বিঃ বিঃ ২০ঃ১৬-১৮	সবাতোকৈ প্ৰধান ৰজা	মনোনীত আটাই জাতিবিলাকৰ প্ৰধান চলাওঁতা হৈছে যীচু মথি ১৮ঃ১৮-২০; পাঁচনিৰ কৰ্ম ১ঃ৮; ইফিচীয়া ৫ঃ২৩; প্ৰকাশিত বাক্য ১৯ঃ১৫-১৬।
বিচ্ছেদ দুৰ্ঘোৰ জয়, যাত্ৰাপুস্তক ৬ঃ ৬-৭; ১৯ঃ১-৬; দ্বিঃ বিঃ ২ঃ৩১; ৪ঃ১-৯	অন্য দেশৰ লগত কাৰ্য্য কৰা	পুনৰ মিলন, আটাইয়ে শিষ্য হ'ব লাগে, ইফিচীয়া ১ঃ৪, ২ঃ১২-২২; ৩ঃ১-৬; কলচীয়া ১ঃ১৯-২২; প্ৰকাশিত বাক্য ৭ঃ৯
ঈশ্বৰে বুজোৱা মৃত্যু দেখা বা ওচৰ চপা, বিচাৰকৰ্তা ৩ঃ২২; যাত্ৰা পুস্তক ১৯ঃ১২; লেবীয়া পুস্তক ১০ঃ১-২; যিচয়া ৬ঃ১-৭	ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰতালৈ প্ৰবেশ	যীচুৰ ধাৰ্মিকতা আমাক দিয়া হ'ল, ৰোমীয়া ৫ঃ১৮-১৯
কঠোৰ শাস্তিৰ ভয়ত বিশদ বিধানবোৰ পালন, দ্বিঃ বিঃ ৬ঃ১-৩; ২৮ঃ১৫-২৬; যাত্ৰাপুস্তক ২০ঃ১৮-২০	আচৰণৰ মূল	আত্মাত জীয়াই থকা, প্ৰেমৰ বাধ্য হোৱা, যোহন ১৪ঃ১৫; ৰোমীয়া ১৩ঃ৮-১০; ২ কৰিন্থীয়া ৩ঃ৩-১১; গালাতীয়া ৫ঃ৫-৬; মথি ২২ঃ৩৭-৪০
সপ্তাহৰ সপ্তম দিন, পুৰণি সৃষ্টি মনত পেলোৱা, যাত্ৰাপুস্তক ২০ঃ৮-১১; প্ৰঃ বাক্য ২১ঃ১; লেঃ পুস্তক ২ঃ৫১-৭	উপাসনাৰ ৰীতি মত দিন	পাঁচনিৰ কৰ্মৰ মণ্ডলীবিলাকে সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা গোট খাইছিল, যীচুৰ পুনৰুত্থানেৰে আৰম্ভ হোৱা নতুন সৃষ্টিক মনত পেলাই। তথাপি যি কোনো দিনত গোট খোৱাৰ স্বাধীনতা ঈশ্বৰে আমাক দিছে। লুক ২৪ঃ১-৭; পা : কৰ্ম ২০ঃ৭; ইফি : ২ঃ৬; ইব্ৰী ৪ঃ৪-১১; প্ৰঃ বাক্য ২১ঃ১-৪
জন্তু বলিদান আৰু ভোজ, লেঃ পুস্তক ১-৭ আৰু ২৩ অধ্যায়	উপাসনাৰ অৰ্থ	আত্মা আৰু সত্যত আমি উপাসনা কৰোঁ, আৰু বিশ্বাসী সকলৰ লগত পিঠা ভাঙো, যোহন ৪ঃ২৪; পাঃ কৰ্ম ২ঃ৪২
নিজা চেষ্টা আৰু বিশেষ বিধানবোৰ, লেঃ পুস্তক ১১; যিচয়া ৫৫ঃ৭	পবিত্ৰ কৰণ	আত্মিক পূৰ্ণজন্ম আৰু কপান্তৰেৰে আমি আত্মাৰ ফলবোৰ উপভোগ কৰোঁ, ৰোমীয়া ১৪ঃ১-৯, ১৭; ১ পিতৰ ১ঃ৩; ১ তীমথিয় ৪ঃ৩-৫

দহ আজ্ঞা, যাত্রাপুস্তক ২০ঃ১-১৭	মৌলিক প্রয়োজনীয়	যীচুত অনুতাপিত পাপীৰ বিশ্বাস, যোহন ৩ঃ১৬; লুক ২৪ঃ৪৪-৪৯
বিশেষ বিধানবিলাকে জীৱনৰ সকলো বিষয় শিকায়, যাত্রাপুস্তক ১৮ঃ২০, ২৪ঃ৩	মার্গ প্রদর্শন	ঈশ্বৰৰ পবিত্র আত্মাই আমাক বুজাই দিয়ে, ইফিচীয়া ১ঃ১৭-২০; যোহন ১৪ঃ২৬; ৰোমীয়া ৮ঃ১-২৭
বিধান আৰু দৰ্শনবোৰ স্বৰ্গদূতৰ দ্বাৰাই পঠোৱা হৈছিল, গং পুস্তক ১২ঃ৬; দ্বিঃ বিঃ ৩১ঃ৯	মুখ্য প্রকাশ	ঈশ্বৰ মাংস হ'ল, জীৱিত বাক্য, যোহন ১ঃ১-৩; ইব্রী ১ঃ১-৩; ২ঃ২-৪
খ্রীষ্টৰ নিমিত্তে যুগুত হোৱা, গালাতীয়া ৩ঃ২৩-২৬	শিকোৱাৰ উদ্দেশ্য	পৰিৱৰ্তন, মণ্ডলী বৃদ্ধি কৰা আৰু পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে বিশ্বাসীসকলক সজ্জিত কৰা, ৰোমীয়া ৮ঃ২৩, ২৮-৩০ ; ইফিচীয়া ৪ঃ১১-১২
বিচাৰকর্তাসকলৰ দৰে কঠোৰ শাসন, যাত্রাপুস্তক ১৮ঃ২৪-২৬; মাৰ্ক ১৫ঃ১; পাঃ কৰ্ম্ম ১৫ঃ১০	বৃদ্ধলোকৰ শাসন	মেৰ বখীয়াৰ দৰে নম্ৰভাবে পৰিচৰ্যা কৰা, তীত ১ঃ৫-৯; ১ পিতৰ ৫ঃ১-৪; মথি ২০ঃ২৫-২৮
দশমভাগ (১/১০ আয়ৰ) দ্বিঃ বিঃ ১২ঃ১১	দিয়াৰ নিৰিখ	মনৰ সিদ্ধান্ত মতে, আনন্দ মনেৰে দিয়া, ২ কৰিন্থীয়া ৯ঃ৭; ১ কৰিন্থীয়া ১৬ঃ২
জাগতিক জ্যাতি কুটুমৰ দ্বাৰা মাটি-বাৰী সুৰক্ষা ক্ষন্তেকীয়া, আদিপুস্তক ১২ঃ১-২; ১৭ঃ১-৮; দ্বিঃ বিঃ ৬ঃ১-৩; ৰথ ৪ঃ১৩-১৭	উত্তৰাধিকাৰী	অনন্তকালীয়া ঐশ্বৰ্য্য, সৰ্বশক্তিমান পবিত্র আত্মাৰ দ্বাৰাই নিশ্চয়তা দিয়া, আদিপুস্তক ১২ঃ৩; ইফিচীয়া ১ঃ৩-১৪; ইব্রী ২ঃ১৪-১৫; ১ পিতৰ ১ঃ৩-৫

টিনু যোৱাৰ পিছত, প্ৰথমখন সভাত, তেওঁৰ আৰু টিনুৰ গোটৰ কেইগৰাকীমান সভ্য আৰু বন্ধু অহা দেখি ভিষ্টৰে আচৰিত মানিলে। সিহঁতে আৰ্থাৰৰ দলত যোগ দিছিল। কিছুমানে অনেক সপ্তাহ টিনুৰ গোটত যোগ দিয়া নাছিল।

“আমি এটা ব্যৱসায়ৰ সভা কৰিম,” আৰ্থাৰে জাননী দিলে। “এই দলৰ কাৰণে আমি এগৰাকী নতুন নেতা নিৰ্বাচন কৰিম।” হয় টিনুৰ নেতৃত্বত আমি অনেকে বিমোৰত পৰিছো। সেয়ে মই এটা নতুন গোট আৰম্ভ কৰিলো। এই দলৰ লগত মই এতিয়া চামিল হম।”

আৰ্থাৰ লগত অহা এজনে ক'লে, “মোৰ নাম চাজি। মই এতিয়া এই দলৰ। কোনো শাসন নথকাকৈ টিনুৱে কিদৰে এই দলটোক চলাইছিল, মই এতিয়া জানিব পাৰিলোঁ। ভিষ্টৰৰ দৰে নতুন বিশ্বাসীসকলে কি ইচ্ছা কৰে তাকে কৰিবলৈ সি দিছিল। প্ৰকৃত ৰূপে ঈশ্বৰৰ কাম কৰাক ৰক্ষা কৰিবলৈ আমি আহিছোঁ। মই অৰ্থাৰক আমাৰ নতুন নেতা নিৰ্বাচন কৰিছোঁ।

লৰীয়ে ভিষ্টৰক ফুচুফুচাই ক'লে, “সি মোক এটা বেঙলৈ মনত পেলাইছে।”

ভিষ্টৰে হাঁহিলে। চাজিৰ মুখখন অভাৱনীয়ভাৱে মেল খোৱা সি লক্ষ্য কৰিলে। তাৰ মাতটো বেঙৰ দৰেই শুনা গ'ল।

“ইথ্ৰায়েলে জোৰ দি ক'লে, মহাশয়! আমি আপোনাক নাজানো। আৰু আমাৰ চলাওঁতা টিনুৰ অনুপস্থিতিত মই নিৰ্বাচনত যোগ দিব নোখোজো।

আৰ্থাৰৰ চকুদুটা আগতকৈয়ো ডাঙৰ হ'ল। সি তাৰ ওঁঠ চেলেকি ক'লে “ইথ্ৰায়েল, মই ভাবো ইয়াত তোমাৰ সমৰ্থন আছে। হয় নে?”

“তুমি কি কৰিবলৈ খুজিছা মই জানো ইথ্ৰায়েলে উত্তৰ দিলে। তুমি আৰু মইয়ে সেইবোৰ আঁচনি বনাইছিলো। তেতিয়া মই তোমাৰ লগত একমত আছিলো। তুমি আমাৰ আটাইবোৰ দলকে শাসন কৰিব খোজা। তুমি বিচৰা মতে নকৰিলে বিশ্বাসীসকলক দোষী অনুভৱ কৰিব দিয়া। তোমাৰ ইচ্ছা পাল নকৰিলে, ঈশ্বৰে শাস্তি দিব বুলি তুমি তেওঁলোকক ভয় দেখুওৱা। দোষী সাব্যস্ত কৰি তুমি সিহঁতক টকা-পইচা দিবলৈ দিয়া। তুমি বিচৰা কাম কৰিবলৈ মানুহবিলাকক তুমি ভয় ব্যৱহাৰ কৰা। এনে কৰিবলৈ তুমি মোৰ পৰাই শিকিলা।” সি অলপ ৰৈ তাৰ চকুপানী মচিলে। সেই বাবে মই এতিয়া অতি লজ্জিত।”

“কি... কি হ'ল তোমাৰ?” আৰ্থাৰে নিজৰ মুখা খুলি মেলি খোলাবলৈ ধৰিলে।

ইয়ায়েলে উত্তৰ দিলে, “মই ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ নদীৰ পৰা পানী খাইছোঁ। সৰ্বশক্তিমান জনাই আত্মাৰ দ্বাৰাই নতুন জন্ম দিলে। মই আৰু তোমাৰ আকাঙ্ক্ষাৰ অংশীদাৰ নহওঁ, আৰ্থাৰ। ঈশ্বৰে তেওঁৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰাই মোৰ ব্যৱসায় পুৰি ধ্বংস কৰিলে। কেৱল টকা-পইচা আৰু মানুহ দমন কৰা বিষয়ে ভবাটো বন্ধ কৰিবলৈ তেওঁ মোক জোৰ কৰিলে। সেই অগ্নিকাণ্ডৰ কাৰণে মই ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ। এতিয়া মই আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰিচৰ্যা কৰিব পাৰোঁ। মোৰ সকলো হৃদয় আৰু আত্মাৰে মই তেওঁক ভাল পাওঁ।”

“এই কোঠাটোত ভূত-পিশাচবোৰ আছে, চাজিয়ে ভোৰভোৰালে।”

ইয়ায়েলে কৈ গ'ল, “তুমি কেলেই ইয়ালৈ আহিছা তাক মই জানো, আৰ্থাৰ। তোমাৰ নতুন দলত যোগ দিয়া প্ৰায় আটাইবিলাক বিশ্বাসী তেওঁলোকৰ আগৰ দললৈ উলটি গ'ল। তুমি এটা ৰাং কুকুৰ বুলি সিহঁতে জানিব পাৰিলে। ঈশ্বৰৰ লোকক বিভাজন কৰা আৰু সিহঁতৰ মনৰ ওপৰত অধিকাৰ চলাবলৈ সমালোচনা কৰা সিহঁতে তোমাক দেখিছে। তোমাৰ নিজৰ জাকৰ ওপৰত অধিকাৰ তুমি হেৰুৱালা, সেয়ে এতিয়া আমাৰ দলটো শাসন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছা। তুমি যে সিহঁতক ভাল নোপোৱা মেৰ বিলাকে দেখা পালে। আমাৰ সকলো দলবিলাকক শাসন কৰাৰ তোমাক সমৰ্থন কৰাত কেৱল তুমি সিহঁতক ব্যৱহাৰ কৰিছা।”

“ঈশ্বৰ নিন্দা!” আৰ্থাৰে বাধা দি ক'লে, হয়! ঈশ্বৰ নিন্দা।” তুমি এনে ধূৰ্ততাৰে কোৱা উচিত নহয়! ইয়ায়েল, অগ্নিকাণ্ডৰ দ্বাৰাই তুমি পোৱা আঘাতে তোমাৰ মনৰ অৱস্থা অস্থিৰ হৈছে। নহয়নে?”

ভূতবিলাক। চাজিয়ে চিঞৰি উঠিল। “ভূতবিলাক দেখা পাবলৈ পবিত্ৰ আত্মাই মোৰ চকু মুকলি কৰিছে! ইয়ায়েল আৰু ভিক্টৰে সিহঁতক আনিছে। চয়তান! ওলাই যা! ঈশ্বৰৰ নামত আঁতৰ হ! মই তোক ধমকি দিছোঁ ততালিকে আঁতৰি যা।” সি তাৰ হাত জোকাৰি ওপৰ-তলকৈ জপিয়াবলৈ ধৰিলে। তাৰ মুখখন খঙত ঘূৰিবলৈ ধৰিলে।

“অনুগ্রহ কৰি তুমি শান্ত হোৱা, ছাজি, ভিক্টৰে মিনতি কৰিলে।

হঠাতে চাজিয়ে এক অচিনাকি মাত্ৰেৰে ক'বলৈ ল'লে, আৰু সেয়ে বেঙৰ মাতৰ দৰেই শুনা গ'ল, “মই যোৱাৰাতি সপোনত দেখিলোঁ! এগৰাকী পাঁচনি আৰু এগৰাকী ভাববাদীৰ সপোন। মোৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ প্ৰকাশ শুনা! মই টোপনি নোহোৱাকৈ গোটেই ৰাতি ধ্যান কৰিলোঁ। সাতটা ভূতে অগ্নিকাণ্ডত তেল ঢালিলে যিহে ইয়ায়েলৰ দোকান ভগ্ন কৰিলে। টিনু, ইয়ায়েল আৰু ভিক্টৰে সেই ভূতবোৰৰ ফালে দৌৰিছিল। সিহঁতে ভূতবোৰৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে। জুই জ্বলি থাকোতে সিহঁতে ভূতবোৰৰ উপাসনা কৰিলে। তেতিয়া ভূতে সেই তিনিজন বিশ্বাসঘাটককে ধৰি জ্বলি থকা জুইত পেলালে।”

“যথেষ্ট হ'ব আৰু ভিক্টৰে দৃঢ়তাৰে ক'লে।” আমি আমাৰ সপোন ইয়াত প্ৰচাৰ নকৰোঁ, চাজি, যদিহে সেয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্য সন্মত নহয় আৰু মণ্ডলীক বৃদ্ধি নকৰে। তুমি কোৱা কথাবোৰ ধ্বংসকাৰী আৰু ঘৃণনীয়। আৰু, অনুগ্রহ কৰি বেঙটোৰ দৰে জপিওৱা বন্ধ কৰা। ই প্ৰতিজনক বিমোৰত পেলায়।

কিছুমান মানুহে হাঁহিলে, যাৰ দ্বাৰাই চাজি প্ৰকৃত অৱস্থালৈ আহিল। সি শান্ত হ'ল আৰু ভিক্টৰে কৈ গ'ল।” আমি নিয়মমতে কৰোঁহক, আমি ইয়াত ঈশ্বৰৰ আৰাধনা আৰু তেওঁৰ বাক্য শিকিবলৈ আহিছোঁ।” কেইবাগৰাকী বিশ্বাসীয়ে সঁহাৰি জনালে, “আমেন”।

“নিয়ম বজাই ৰখাৰ বাবে ধন্যবাদ, ভিক্টৰ,” আৰ্থাৰে শান্তভাৱে সঁহাৰি দিলে। মই উচিতৰূপে থকা ভাল পাওঁ। হয়, কিবা এক গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা মোৰ ক'বলৈ আছে। আমাৰ ইয়াৰ দলৰ নিমিত্তে উত্তম নিয়মৰ প্ৰয়োজন।

এই দলটিক চলাবলৈ, চাৰিবছৰৰ নিমিত্তে মই দুজন বৃদ্ধলোকক নিৰ্বাচন কৰাৰ প্ৰস্তাৱ কৰো। হয়, তেওঁলোকে টিনু আৰু আন বৃদ্ধক যিজনে তেওঁক সহায় কৰি আছিল, তেওঁলোকক সলনি দিব। তেওঁলোকে ঠিকমতে ৰখাত ব্যৰ্থ হৈছে।

“মই এই কথাত সমৰ্থন কৰোঁ।” চাজিয়ে চিঞৰি ক'লে।

“সেয়ে হয়তো প্ৰজাতন্ত্ৰ সম্বন্ধীয়,” ভিক্টৰে দাবী কৰিলে। অৱশ্যে এনে নিয়মে আত্মাত আমাৰ স্বাধীনতা নষ্ট কৰিব। মোক ব্যাখ্যা কৰিব দিয়া। ৰখীয়াৰ দৰে মণ্ডলী চলাই নিবলৈ যদি পবিত্ৰ আত্মাই তিনিজনত কে অধিক লোকক পালকৰ বৰদান দিয়ে তেন্তে কি হ'ব? তোমাৰ নিয়ম দুজনত সীমিত। অন্য বিশ্বাসীসকলক চলাই নিবলৈ ঈশ্বৰৰ আত্মিক বৰদান কেৱল দুই বছৰৰ কাৰণেহে নে? তাৰ পিছত তেওঁ সেই বৰ লৈ যায়নে? এনে প্ৰকাৰৰ মানুহে তৈয়াৰ কৰা নিয়মে চলাওঁতাৰ স্থানত বহোৱাৰ, যিবিলাকে খ্ৰীষ্টত থকা আমাৰ স্বাধীনতা আঁতৰাই নিব। ঈশ্বৰৰ বাক্যমতে পূৰ হোৱা যিকোনো ব্যক্তিয়ে বৃদ্ধ ৰখীয়াৰূপে পৰিচৰ্যা কৰাৰ স্বাধীনতা আমি দিওঁ। মানুহৰ নিয়মবোৰ সলনি কৰিবলৈ আমি ঈশ্বৰৰ আৱশ্যকক লোপ নকৰোঁ।

বৰ্তমানৰ প্ৰয়োজন আৰু সুবিধাবিলাক আমাৰ কাৰ্য্য প্ৰণালীৰ উপযোগী কৰিবলৈ আমাৰ দলত স্বাধীনতা দিয়া আছে। ২ কৰিছীয়া ৩ঃ ১৭ পদত দৃঢ়কৈ কৈছে যে, “য’তে প্ৰভুৰ আত্মা ত’তে স্বাধীনতাও।”

“তুমি টিনুৰ দৰেই কৈছা, “আৰ্থাৰে অসহ্য হৈ চিঞৰি ক’লে।

“মই সেইদৰেই ভাৰোঁ! তাৰ অনুপস্থিতিত এই দলটো চলোৱাত সহায় কৰিবলৈ সি মোক ক’লে, আৰু মই তাকে কৰিছোঁ। এতিয়া আমি আন কিবা এটা বিষয়ে কথা পাতিম। পৰস্পৰৰ পৰিচৰ্যা আৰু আশীৰ্বাদৰ কাৰণে ইজনে সিজনৰ আত্মা অধিক কাৰ্য্যকৰী ভাবে অভ্যাস কৰাৰ আঁচনি আমি কৰিম।

জুলি চিঞৰি উঠিল, “অহ, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ।”

আৰ্থাৰৰ কপালত ঘামৰ টোপাল দেখা গ’ল। সি থিয় হৈ দলটোৰ ফালে চাই থাকিল। সি তাৰ গুঁঠ দুটা চেলেকিলে, তাৰ ফোঁচটোৰ দৰে ডাঙৰ চকু দুটাই কোঠাটোত থকা প্ৰতিজন ব্যক্তিলৈ চালে। তাৰ পিছত, চাজি আৰু তাৰ লগত অহা কেইজনমান আলহীৰ লগত আৰ্থাৰে হঠাতে কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ’ল। অৱশ্যে বেচি সংখ্যক তাত থাকিল আৰু ভিক্টৰে বাইবেলৰ এটা কাহিনী ক’বলৈ ধৰিলে আৰু কেইজনমানে সেই কাহিনীৰ নাট কৰিলে। আলহীসকলৰ মাজৰ এগৰাকী মহিলাই উজ্জ্বল ৰঙৰ বস্ত্ৰ পৰিধান কৰিছিল।

সভাখনৰ অন্ততঃ লৰীয়ে মনে মনে ভিক্টৰক ক’লে, “সি তাইক চিনি পাইছে। মই যোগ দিয়া প্ৰথমখন সভাত তেওঁ আছিল। দলটোৱে তেওঁৰ আচৰিত অনুগ্ৰহৰ কাৰণে খ্ৰীষ্টক প্ৰশংসা কৰা সময়ত তাই আঁতৰি গ’ল।

ভিক্টৰ আৰু লৰীৰ বাহিৰে বাকী আটাইবিলাক যোৱাৰ পিছতো মহিলা গৰাকী তাত বৈ আছিল। “মোৰ নাম জুডি, তাই ক’লে, “স্বাধীনতা সম্পৰ্কে তুমি কোৱা কথাবোৰ মই ভাল পাইছোঁ, ভিক্টৰ। “মই নিজে বিশ্বাসৰ এক অতি আগমুহূৰ্তলৈ আহি পৰিছোঁ। মই এতিয়া জানিব পাৰিছোঁ, যিটো কেৱল কেইজনমান লোকেহে জানিব পাৰিছে, যে যিকোনো এটা ধৰ্মতকৈ ঈশ্বৰ মহান। যিমান দিন আমি ঠিকে থাকিম আমি বিচৰাটোকে বিশ্বাস কৰিব পাৰিম। তোমাৰ সত্য তোমাৰ বাবে; মোৰ সত্য মোৰ বাবে। ই অতি স্বাধীনচেতীয়া। বাইবেলত থকা সকলো সবিশেষ অতি সীমিত। আৰু বাইবেলত অত্যাচাৰ আছে। ইয়াত কৈছে যে, আমি যীচুৰ তেজত ঢোত হ’লোঁ। ই কেনে পুৰণা ধৰণৰ কথা।”

লৰীয়ে উত্তৰ দিলে “জুডি, আমি দৃঢ়কৈ বিশ্বাস কৰোঁ যে যীচুৰ তেজে আমাৰ পাপৰ দণ্ড বহন কৰিলে।”

“যীচুৰ ৰঙা পৰমাণুবিলাকে মোৰ লগত কৰিবলৈ কি আছে?”

ভিক্টৰে সুধিলে, “তুমি তেনেহ’লে নিজৰ দেৱতাৰ ছবি কাটিছা নেকি? সেয়ে দেৱপূজা!”

“মই মূৰ্তিবিলাকত বিশ্বাস নকৰোঁ, ডেকা মানুহ, সেইবোৰৰ ছবি অঁকা প্ৰশ্নই নুঠে।”

তুমি সেইবোৰ বটালী আৰু শিলত কটা নাই, কিন্তু তুমি তোমাৰ কথাৰে তোমাৰ দেৱতাক তৈয়াৰ কৰিছা। আধ্যাত্মিক জগত আৰু ঈশ্বৰৰ বিষয়ে তুমি তোমাৰ নিজৰ বিশ্বাস আৱিষ্কাৰ কৰিছা। দেৱ পূজকসকলে সদায় এইদৰে কৰে। তুমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু পোৱা দৰ্কাৰ।”

“তুমি মোক অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে কোৱাচোন।” তাই কথাৰ মাজতে কৈ উঠিল। “মই বাৰু তোমাক ক’ম। ডেকা মানুহ, তোমাতকৈ মই অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে অধিক জানো। ঈশ্বৰৰ বিচাৰৰ বিষয়ে তোমাৰ যি পুৰণি ধাৰণা তাক মই অগ্ৰাহ্য কৰোঁ। মৰমিয়াল ঈশ্বৰে মানুহক তেনেদৰে শাস্তি নিদিয়। পৰিত্ৰাণ সকলোৰে বাবে।”

লৰীয়ে উত্তৰ দিলে, “ইফিচীয়া ১ঃ৭ পদত কৈছে যে আমি যীচুৰ তেজৰ দ্বাৰাই মুক্তি পালোঁ। মই ঈশ্বৰৰ বিচাৰ সম্বন্ধেও একোকে বুজি নাপাওঁ, জুডি, যেতিয়ালৈকে আমি তেওঁৰ অসীম পবিত্ৰতাৰ বিষয়ে অধ্যয়ন নকৰোঁ। ঈশ্বৰ প্ৰেম আৰু দয়াত সিদ্ধ। সেয়ে তেওঁ পাপক শাস্তি দিবই লাগিব। তেওঁৰ লোকবিলাক সদাকাললৈকে তেওঁৰ লগত থকা তেওঁ ইচ্ছা কৰে, কিন্তু তেওঁ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ আৰু তেওঁৰ সন্মুখত পাপ সোমাবলৈ অনুমতি দিব নোৱাৰে। কৰা হ’লে স্বৰ্গনৰক হ’লহেঁতেন।

“তুমি নৰকৰ কথা কৈছা? হেৰা যুৱতী, যদি ঈশ্বৰে এনে প্ৰকাৰে খঙ কৰে, তেন্তে তেওঁ অনুগ্ৰহৰ ঈশ্বৰ নহয়!”

লৰীয়ে উত্তৰ পাবলৈ চকুৰে আবেদনে জনাই ভিক্টৰৰ ফালে চালে। ঈশ্বৰৰ বিচাৰ সম্বন্ধে টিনুৱে কোৱা কথা সি মনত পেলালে। “কষ্টৰে পূৰ্ণ পাপৰ পটভূমি, শাস্তি, তেজ উৎসৰ্গ আৰু সিদ্ধ বিচাৰৰ অহিতে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ নেদেখালৈকে তাৰ প্ৰশংসা কৰিব নোৱাৰোঁ। নৰকেই হৈছে আচল বিচাৰৰ ঠাই। ঈশ্বৰৰ বিচাৰ সম্পূৰ্ণকৈ ন্যায্য, অন্যথা তেওঁক ঈশ্বৰ বোলা নহ’ব। স্বৰ্গ হৈছে অনুগ্ৰহ আৰু দয়াৰ স্থান। যদি আমি যীচুৰ কষ্টদায়ক বলিদান আৰু মৃত্যুৰ শলাগ নলওঁ, তেন্তে আমি ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ শলাগ ল’ব নোৱাৰোঁ।”

জুডিৰ মনটো আনফালে আছিল। তাই কথাবোৰ শুনা নাছিল, কিন্তু শান্ত হৈ আছিল আৰু কথাৰ মাজত ব্যাঘাত জন্মোৱা নাছিল। ভিক্টৰে কৈ গল, “জুডি, অনুগ্রহ কৰি শুনা। যীচু খ্ৰীষ্টই ক্ৰুচত তোমাৰ বাবে কেনেকৈ কষ্ট পালে ভাবি চোৱাচোন, যাতে যেন তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰা হয়। তেতিয়া তুমি তেওঁক ইমান আসক্তিতে প্ৰেম কৰিবা যে তুমি তেওঁক এজন সৰু দেৱতা বুলি নাভাবিবা, যি মানুহে তেওঁলোকৰ চিন্তাধাৰাৰ দ্বাৰাই সাজিব পাৰে।”

লৰীয়ে নিবেদন কৰিলে, “অনুগ্রহ কৰি তুমি এই কথাবোৰ শিকাত সহায় কৰিবলৈ আমাক তোমাৰ ওচৰলৈ যাব দিবনে। হবনে বাৰু?”

“মই ভাবোঁ নহব। তোমালোক দুয়োকে একেবাৰে শিকাই বুজাই মগজুত ভৰাই দিছে। এই সকলো মতবিলাকৰ পৰা স্বাধীন হৈ মোৰ মতে কাম কৰিবলৈ পাই মই ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ। শুভৰাত্রি, চাহৰ বাবে ধন্যবাদ।

তাই আঁঠি গল আৰু লৰী চকী এখনত বহি পৰিল। এক দীঘলীয়া নীৰৱ মুহূৰ্তৰ পিছত তাই হুনিয়াহ কাঢ়িলে। “তাইৰ ওচৰত বৈ থাকোঁতে মই মাৰি জোৱানাৰ গোলন্দ পালোঁ।”

ময়ো তাইৰ হাত বেজিৰ খুচৰ দাগবোৰ দেখা পালোঁ, ভিক্টৰে ক'লে। “তাই ড্ৰাগচ ব্যৱহাৰ কৰে। যিবিলাক আচল সত্যত তেওঁলোকৰ বিশ্বাস গঢ়িব নোখোজে, তেওঁলোক অতি সোনকালে মিছা ধৰ্ম্মৰ বলি হয়। জুডি তাইৰ নিজৰ অবিশ্বাসৰ বন্দীয়াৰ।

“তাই কৈছিল যে মানুহে যি বিচাৰে তাকেই বিশ্বাস কৰিব পাৰে।”

“তাইৰ দৰে যিবিলাক মানুহে শাস্ত্ৰৰ ঘটনা আৰু সত্যতাবোৰৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিব পাৰে, তেওঁলোকে নিজৰ চাৰিওদিশে এটা চোকোৰা সাজে। জুডিৰ চোকোৰাটো যিকোনো খ্ৰীষ্টিয়ান মততকৈ অধিক সীমাবদ্ধ। তাই নিজকে নিজৰ সপোনৰ জগতত বন্দী কৰি ৰাখিছে। তাই কৈছে তাই মুক্ত, কিন্তু যেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহে অনা প্ৰেমেৰে তেওঁলোকে প্ৰেম নকৰে, তেতিয়ালৈকে মানুহ মুক্ত নহয়।”

সিহঁতে জুডিৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। পিছত ঘৰলৈ ঘূৰি যাওঁতে লৰীয়ে ভিক্টৰক ক'লে, “তোমাৰ কথাবোৰ সকলো সময়তে টিনুৰ দৰে! তেওঁলোকে প্ৰেম নকৰিলে যে মুক্ত নহয়, এই কথাৰ অৰ্থ তুমি কি বুজাব খুজিছা?”

“টিনুৱে মোক সেই কথা বৰ্ণনা কৰিলে। পাপেৰে পূৰ্ণ মানুহে তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰা সকলো কাম কৰিব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁলোকে বেয়া কৰ্ম্ম কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে। পুলিচ, সমাজ, বিবেক শক্তি আৰু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক ধৰি ৰাখে। কেৱল সিদ্ধ, মৰমিয়াল লোককহে তেওঁলোকে কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰা কাম কৰিব দিয়া হয়, কাৰণ তেওঁলোকে বিচৰাটো সদায়েই ভাল। যীচুৱে কৈছে নিজৰ চুবুৰীয়াৰ প্ৰেম কৰাত সকলো বিধান সিদ্ধ হয়।”

“মই এতিয়া বুজি পাইছোঁ, ভিক্টৰ। প্ৰেম কৰা সকলক তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰা সকলোকে কৰিবলৈ দিয়া হয়, তেওঁলোকে কৰিব খোজাটো আনৰ বাবে ভাল। অহ! ই কেনে হব, মই দেখা পাম। পুনৰুত্থানত, অনন্তকাললৈকে, আমাৰ পাপ নাথাকিব। আমি ঈশ্বৰ আৰু পৰস্পৰক ইমান ভাল পাম যে অৱশেষত আমি বিচৰাকে কৰিবলৈ পাম। ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ হওক!”

টিনুৱে তাৰ যাত্ৰাৰ পৰা উলটি আহি ভিক্টৰক অভিনন্দন জনালে “ইয়ায়েলৈ মোক জনালে যে আৰ্থাৰ আৰু তেওঁৰ সহায়কাৰী সকলে আমাৰ দলটোক দমন কৰিবলৈ লওঁতে কেনেকৈ তুমি ৰক্ষা কৰিলা। তোমাক ধন্যবাদ। আন লোকবিলাকেও মোক কৈছে যে তুমি আৰু লৰী তেওঁবিলাকলৈ কেনে আশীৰ্বাদৰ কাৰণ হৈছা। তোমাৰ নতুন গোটে আৰু দুটা নতুন গোট আৰম্ভ কৰিলে, আৰু তুমি তেওঁলোকৰ নতুন চলাওঁতা সকলক শিক্ষা দি আছা। আমাৰ প্ৰভু যীচুৰ প্ৰশংসা হওক।”

“তুমি আমালৈ কৰাকে মই কৰিছোঁ। মই তোমাৰ অনুকৰণ কৰিছোঁ, টিনু। এইদৰে সহজ হয়। অতি সহজ!”

লৰী চিঞৰি উঠিল। “অহ! ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ কেনেদৰে বৈ গৈছে। এটা পৰিয়ালৰ পৰা আনটোলৈ আৰু এজন বন্ধুৰ পৰা আনজন বন্ধুলৈ! অহ! আহাঁ, আমি ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰোঁক।”

ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ অনেক ঠাইবিলাকলৈ বৈ গৈছে। “টিনুৱে জনালে, আমাৰ মিশ্যনেৰীসকলে আৰম্ভ কৰা গোটবোৰে এতিয়া দ্ৰুতগতিৰে গোটবোৰ বৃদ্ধি কৰি আছে। তেওঁলোকে সাহসেৰে চৰ্যতানৰ সীমা আক্ৰমণ কৰি লৈছে। আমাৰ ইয়াৰ দৰে তেওঁলোকৰো আইন বিষয়ক যুঁজ বাগৰ আছে। তথাপি সকলো ঠাইৰ খ্ৰীষ্ট বিশ্বাসীসকলে অনুগ্রহ আৰু ক্ষমতাৰ কাৰণে তেওঁৰ নাম মতে, পবিত্ৰ আত্মাই দেখুৱায় যে সৰ্ব্বশক্তিমানজন, চৰ্যতান আৰু তেওঁ দুষ্ট আত্মা বোৰতকৈ অধিক ক্ষমতাপন্ন।”

লৰীয়ে কান্দিলে।

“তোমাৰ কি হল লৰী”? ভিক্টৰে সুধিলে।

“অনেক লোকবিলাকে এই মহান আশীৰ্বাদৰ কথা নাজানে। ঈশ্বৰৰ আচৰিত অনুগ্রহৰ বিষয়ে মই এটি কবিতা লিখিবলৈ ইচ্ছা কৰিছোঁ যাতে আনলোকে ইয়াক পঢ়ি আমাৰ লগত আনন্দ কৰিব পাৰে। কিন্তু মই কবিতা লিখাৰ কৌশল নাজানো। মই ইয়াৰ ছন্দবিলাক মিলোৱাত টান পাওঁ।”

“লৰী, টিনুৱে শান্তভাৱে ক’লে।” তুমি পদ্যটো লিখা। বাক্যবিলাকৰ ছন্দ নহ’লেও হ’ব। তোমাৰ ভাৱ-চিন্তা মুকলি মূৰীয়াই বৈ যোৱাত বাধা দিবলৈ এনে কোনো বিধান নাই। প্রধান লেখকসকলৰ দৰে লিখিবলৈ তোমাৰ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। প্ৰভুৱে তোমাক যি দিছে তাকে লিখা।”

“লিখিম নে সঁচাকৈয়ে?” তাই ভিষ্টৰ ফালে চালে। শাস্ত্ৰ সন্মত হোৱাত তুমি মোক সহায় কৰিবানে?”

কেইদিনমানৰ পিছত ভিষ্টৰ আৰু লৰীয়ে, টিনু, জুলী আৰু ইয়ায়েলক লগ পালে। “লৰীয়ে কিবা এটা পঢ়িবলৈ ইচ্ছা কৰিলে।” ভিষ্টৰে জাননী দিলে। তাই লাজ লাজকৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাইৰ কোমল মাতটি ভয়তে কঁপিবলৈ ধৰিলে।

পুৰণি সাপডালে ঈশ্বৰৰ নতুন সৃষ্টিৰ অহিতে যুঁজ কৰে

ঈশ্বৰৰ মুক্ত কৰা অনুগ্রহ হিমালয়ৰ উচ্চতাতকৈ অধিক দূৰলৈ বৈ যায়

গঙ্গা, আমাজান, যাংটিজ আৰু নীল একেলগে কৰাতকৈ এক বিশাল নদী

ই বাধা দিয়া আটাইবোৰ দেৱাল ভাঙি পেলায়; ই পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেক দেশ চুৱে

অহ! মোক ইয়াৰ সুস্থকাৰী জীৱনদায়ক, সকলো ক্ষমা কৰা বানৰ সোৱাদ ল’বলৈ দিয়া।

প্ৰথমে পৃথিৱীৰ দুৰ্বল ওপৰ ভাগে ইয়াৰ ভাঙি পৰা ওজন ৰাখিব নোৱাৰিলে

ইয়াৰ পবিত্ৰতা নোহোৱা হ’ব যদিহে পাপী মানুহৰ অন্তৰৰ স্পৰ্শই দাগ দিয়ে

য’ত দুষ্ট আত্মাবোৰে সিহঁতৰ গেলা, আত্মা নষ্ট কৰা আলতীয়া বোকা দিয়ে

যেতিয়া আদম পতিত হ’ল, নৰকৰ দূতবোৰ জয়ৰ এক অশ্লীল গীত গালে।

তেতিয়া ঈশ্বৰৰ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা ডাঙৰকৈ শুনা গ’ল, “সাপডালে পৃথিৱী আৰু মানুহ নষ্ট কৰিলে

তাৰ বলি, মানুহ তিৰোতাৰ পৰা জন্ম পোৱা, সেই সাপৰ মূৰ গুৰি কৰিব

ভূতবোৰে ইতিকিং কৰিলে, “পাপে আটাই মানুহক লেতেৰা কৰিলে, সেয়ে কোনোজনে ঈশ্বৰৰ অভিশাপৰ পৰা ৰক্ষা নাপাব।

আমি কেৱল এজন পাপ দেখুৱাব লাগে আৰু সি ততালিকে পৰি থকা ধূলি হেন হ’ব।

আচৰিত হৈ স্বৰ্গ দূতবিলাকে শুনিলে, আটাইতকৈ মহান, পিতৃ ঈশ্বৰে পুত্ৰ ঈশ্বৰক আজ্ঞা কৰিলে

“যোৱা, এটা উপায় তৈয়াৰ কৰা, আমাৰ উচ্চ সিংহাসনৰ পৰা সকলো মানৱ জাতিলৈ অনুগ্রহ বৈ যাবলৈ দিয়া।

চয়তানে ঠাট্টা কৰি ক’লে, “পৃথিৱীৰ পাতল খোলাটো অতি দুৰ্বল আৰু কেতিয়াও নোৱাৰে

ভেঁটি দুৰ্বল; সেই নদীৰ পানীৰ ভৰ অতি বেছি।

ঈশ্বৰে তেওঁৰ পুত্ৰক ক’লে, ই দুৰ্বল হ’লেও, মানৱ শৰীৰত গৈ তাত খোজ কাঢ়া

মানৱ জাতিৰ মহামাৰি আৰু কষ্টৰ ভাগ লোৱা, পাপৰ তিতা অভিশাপৰ তেজেৰে পথ মুকলি কৰা যিহে সোৱাদ লোৱা

তেজেৰে পথ মুকলি কৰি যিহে আটাই দেৱালবোৰ গলাই দিয়ে

জীয়াই থকা সকলো আত্মাকে মুক্ত কৰিবলৈ আৰু পৃথিৱীৰ তলতে জীয়াই থাকিবলৈ।

ভূতবোৰ ঈশ্বৰৰ আদেশ অগ্রাহ্য কৰি বিদ্ৰোহ কৰি উঠিল

প্ৰধান স্বৰ্গদূতে চাই, আচৰিত হ’ল আৰু সুধিলে, “ই কেনেকৈ সম্ভৱ হ’ব পাৰে?

পবিত্ৰ জনাই কিদৰে তাৰ ওচৰলৈ যাব আৰু ইমান লাজ আৰু অপমান চুব

যি মানুহৰ শত্ৰু, চয়তানে, গোটেই জগতবাসীকে দেখুৱালে।

বিদ্রোহী আত্মাই অহঙ্কাৰ কৰি ক'লে, “মানৱ ত্ৰাণকৰ্তাই চেষ্টা কৰক। ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰতাই নিষেধ কৰক।

পাপ কৰি মানুহে সিহঁতৰ অনন্তকলীয়া ভাগ্য আমাক দিলে।

সেয়ে পোকবোৰক নদীৰ গভীৰ ভেঁটি সাজিবলৈ চেষ্টা কৰিব দিয়া, চেষ্টা

তেতিয়া আমি আনন্দেৰে এনে আশাহীন, ইচ্ছা কৰা আঁচনি অতি আৰামেৰে নষ্ট কৰা কৰিম।

প্ৰধান স্বৰ্গদূতে ক্ৰন্দন কৰিলে, “সময়ৰ শিকলি আৰু ব্যৱধানে ঈশ্বৰৰ হাতক বাধা নিদিয়ে।

কোনো অন্ধকাৰে তেওঁক অন্ধ কৰিব নোৱাৰে, সীমাহীন দূৰত্ব তেওঁ আকোঁৱালি লয়।

কাৰণ তেঁৱেই সকলোতে বিৰাজমান আৰু সকলো সময়তে, তেওঁ সময়ৰ ব্যৱধানৰ বাহিৰত থাকে।

মহান, মই বোলা জনে যিকোনো সময়ত অথবা ঠাইত প্ৰবেশ কৰিব পাৰে।

সেয়ে দেখা নেদেখা গেটে পৃথিবীক যিজনে অজিলে

সৃষ্টিত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ, মৰিয়মৰ গৰ্ভত জীৱন ল'বলৈ সৈমান হ'ল।

আৰু তাইৰ কুমাৰীত্ব ৰক্ষা কৰি, ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আৰু মানুহ গৰ্ভধাৰণ কৰিলে

তেতিয়া চয়তানৰ সৈন্যই সেই দুৰ্বল কিন্তু পবিত্ৰ শিশুটিক বধ কৰিবলৈ নিষ্ঠুৰ ৰণৰ বাজি লগালে।

নৰকৰ পিশাচবোৰে চিঞৰিলে, “তাক মাৰা!” কোষত বিদ্ধা আৰু তেওঁৰ তেজ বৈ যোৱা চাই থাকা

তেওঁ মৰিল, পৃথিৱী কঁপিল আৰু ঢেৰেকণি গৰজি উঠিল। বৰষুণে তেওঁৰ তেজ বোৱাই নিলে।

চয়তানৰ লুভীয়া হাতোৰাই অতি ঘৃণনীয় ভাবে লাভ কৰা পুৰস্কাৰ ধৰিবলৈ গ'ল

যোনাৰ ভোকাটুৰ মাছটোৰ দৰে, সি যীচুৰ ক্ষত-বিক্ষত কেঁচা মাংস গিলি পেলালে।

ওফন্দা অহঙ্কাৰেৰে সাপটোৱে ফিতাহি মাৰি ক'লে, “মই জয়ী হ'লোঁ সঙ্গীবৃন্দ, উৎসৱ কৰা,

প্ৰতিবাৰ এজন মানুহ মৰোঁতে মোৰ সম্পত্তি বৃদ্ধি পোৱা স্বৰ্গৰ দূতসকলে চাওক

এতিয়া আমাৰ মৃত্যুৰ ৰাজ্যৰ ভিতৰত, খ্ৰীষ্ট মোৰ হাতত সহায়হীন হৈ পৰি আছে

ঈশ্বৰ আমাক স্বৰ্গৰ পৰা পেলালে, কিন্তু এতিয়া আমাত সম্পূৰ্ণ প্ৰতিশোধ আছে।

নৰকৰ কোঠাত আনন্দ ধ্বনি হ'ল, “ঈশ্বৰে তেওঁৰ বাক্য ৰাখিব লাগিব।”

“তেওঁ তেওঁৰ যীচুক মৰিবলৈ দিব লাগিব, সেই “ত্ৰাণকৰ্ত্তা” এক মুৰ্খ বুলি প্ৰমাণিত হ'ল।

সি অকৃতকাৰ্য হ'ল, পাপী মানুহ মৰিবই লাগিব বুলি ঈশ্বৰৰ নিজৰ বিধানে দাবী কৰে

স্বৰ্গৰ বিধানৰ মতে, আমাৰ অভিযোগবোৰে মৈদামবোৰত মোহৰ মালি।

আমাৰ মৃত প্ৰভু বিশ্ৰাম বাৰলৈকে সম্পূৰ্ণ জিৰণি লৈ পৰি থাকিব

যিজন মানুহে মাত্ৰ সকলো প্ৰকাৰে ঈশ্বৰৰ বিধান ৰক্ষা কৰিলে

অকল ঘৃণাৰে অন্ধ সাপডালে, প্ৰেমৰ এনে কাৰ্য্য চাব নোৱাৰিলে

“শেষ আদম'ৰ তেজে সকলো মানৱ জাতিৰ পাপবোৰ ধুই নিব।

ঈশ্বৰৰ নতুন সপ্তাহৰ, প্ৰথম দিন আহিল, আৰু যীচুৱে সাপৰ বান্ধোন ভাঙিলে

নৰকৰ ভূতবোৰে ফোঁপালে। পৰাজয়! হতাশ! কিন্তু স্বৰ্গদূতে আচৰিত হৈ চিঞৰিলে

“কি আনন্দ! ভাববাদী, দায়ুদ আৰু গীতসমূহে যদিও ভৱিষ্যতে বাণী কৰিছিল,

এতিয়া কি স্পষ্ট তাক আমি দেখা নাই! স্বৰ্গৰ দূতে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰক।

“খ্ৰীষ্ট পুনৰুত্থিত হ'ব লাগিব, প্ৰধান বিচাৰকে ব্যাখ্যা কৰিলে, “তেওঁ পবিত্ৰ জনা,

ভাল মানুহ জীয়াই থাকিবলৈ পাপৰ কাৰণে মৃত্যুৰ সেই একে আঙু

কোনো ধাৰ্মিক নমৰে, কিন্তু অনন্ত কালৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ সঙ্গত আনন্দেৰে থাকিব
সাপৰ চোকা, দোষাৰোপ কৰা দাঁতে পাপ নথকা জনক ৰাখিব নোৱাৰিলে।

স্বৰ্গদূতে আনন্দ ধৰ্মি দিলে যেতিয়া যীচুৱে বন্ধ দুৱাৰ লৰালে আৰু পুনৰুত্থিত হ'ল
আৰু মোহৰ জাহাজৰ দৰে মানুহ জাতিক ৰক্ষা কৰি, তেওঁত উত্থিত হ'ল
জগত আৰু আকাশৰ সময়ৰ পূৰ্বে বিশ্বাসত মৃত সকলো বন্দী
আৰু যিবিলাক অতি সোনকালেই মৰিব, খ্ৰীষ্টৰ কাৰ্য্য সীমা অনন্তকাললৈ থাকিব।

মিছা কোৱাৰ বাহিৰে ভূত-পিশাচৰ আৰু এতিয়া ক্ষমতা নাই,
সেই মিছাক বিশ্বাস কৰিবলৈ বাচি লোৱা জনক ভয়ানক আবৰ্জনাৰেৰে খাবলৈ দিয়ক
বাকী আটাইবিলাকলৈ, ঈশ্বৰৰ নদী বৈ যায়, যি সকলৰ পিয়াহ লাগে মুক্তভাৱে পান কৰক।
অহ! খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমৰ সোৱাদ লোৱা! অনন্ত কালৰ নিমিত্তে তেওঁৰ অনুগ্রহ আকোঁৱালি লোৱা।

কাম

ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ বৈ যোৱাত চয়তানে ব্যৱহাৰ কৰা বাধাবোৰত চিন দিয়ক :

- ☐ গাইগোটা ভাব যিহে এক গোপনীয় বিশ্বাস বিচাৰে
- ☐ অহঙ্কাৰী মইমতালী যিহে আনৰ মত শুনবলৈ অগ্ৰাহ্য কৰে অথবা খ্ৰীষ্টিয়ান পৰিচৰ্যাৰ সীমিত কৰে।
- ☐ শাস্ত্ৰৰ সলনি মানুহৰ পৰম্পৰা অনুসৰণ কৰা।
- ☐ এনে শিক্ষা দিয়া যিহে মানুহক কেৱল ঠৰ হৈ শুনোঁতা কৰে।
- ☐ দেৱপূজক লগতে নিজে কৰাটো উচিত বুলি ভবাজনক সেইদৰে কৰিব দিয়া।
- ☐ ক্ষমতালৈ ভোকাৰ চলাওঁতা যিজনে কেৱল নীতি নিয়ম কৰে আৰু নেতৃত্বৰ দায়িত্ববোধ ভগাই লোৱাত সহায়

নকৰে।

- ☐ বিশ্বাসীসকলৰ আত্মিক বৰবিলাক পৰম্পৰাৰ মাজত সহায় হোৱাত অকৃতকাৰ্য্য হোৱা ধৰণে দলটিক চলোৱা।
- ☐ প্ৰেমৰ বাহিৰে, ভয় আৰু অগ্ৰাহ্য হোৱা উদ্দেশ্যত ঈশ্বৰলৈ বাধ্যতা দাবি কৰা।
- ☐ নাস্তিকতা যিহে কোনো জনৰ কিমান ধন-সম্পত্তি, যাৰে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ জোখে।
- ☐ যুক্তি-তৰ্ক বাদ যিহে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ এতিয়া আমালৈ অলৌকিক ভাবে অহা অস্বীকাৰ কৰে।
- ☐ ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহত মানুহবিলাকৰ বিশ্বাস দুৰ্বল কৰিবলৈ নৰকৰ ভূতবোৰে এইবোৰ মন্দ সঁজুলি/অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰে।

নতুন নিয়মত পুনৰ হয় বুলি নোকোৱা বিধানৰ বাহিৰে আমি এতিয়া কিয় পুৰণি বিধানৰ (পুৰণি নিয়ম) বিধানবোৰ
অনুসৰণ নকৰোঁ?

বিধান সলনি কৰিবলৈ খ্ৰীষ্টে যে এক সম্পূৰ্ণ নতুন অনুগ্রহৰ নিয়ম স্থাপন কৰিলে সেই কথা বিশ্বাসীসকলক বুজাবলৈ
আপুনি নতুন নিয়মৰ কোনখিনি অংশ ব্যৱহাৰ কৰিব?

ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ নৈখন আমালৈ বৈ আহিবলৈ মানুহবিলাকে আঁকোৱালি লোৱাত সহায় কৰিবলৈ আপোনাৰ যিকোনো
নতুন আঁচনি বৰ্ণনা কৰক।
